

Thật Xin Lỗi, Cút Rồi

Contents

Thật Xin Lỗi, Cút Rồi	1
1. Chương Mở Đầu	2
2. Chương 1	3
3. Chương 2	6
4. Chương 3	8
5. Chương 4	11
6. Chương 5	13
7. Chương 6	15
8. Chương 7	17
9. Chương 8	20
10. Chương 9	24
11. Chương 10	26
12. Chương 11	30
13. Chương 12	32
14. Chương 13	35
15. Chương 14	38
16. Chương 15	41
17. Chương 16	45
18. Chương 17	47
19. Chương 18	51
20. Chương 19	53
21. Chương 20	56
22. Chương 21	59
23. Chương 22	62
24. Chương 23	65
25. Chương 24	68

Thật Xin Lỗi, Cút Rồi

Giới thiệu

Hắn bảo nàng cút, nàng cút. Hắn bảo nàng quay lại. Xin lỗi nhé, cút rồi! Pi sờ ét: Truyện mang xu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-xin-loi-cut-roi>

1. Chương Mở Đầu

Mở đầu 1: Truyền thuyết về tộc Tuyết Nhan

Bảy trăm năm trước, ở vùng biên giới phía Tây Nam trung thổ đại lục, trên núi Tuyết Nhan khí hậu lạnh giá, tuyết phủ quanh năm có một bộ tộc huyền bí sinh sống. Họ an cư dọc bên bờ hồ Tuyết Nhan. Bởi vậy, tự xưa tộc đã có một cái tên rất đẹp – tộc Tuyết Nhan.

Tộc Tuyết Nhan ít đàn ông do thể chất đặc biệt, hơn nữa bọn họ tương đối lạnh nhạt, ít ham muốn, bởi vậy khả năng sinh dục cũng không cao, từ mấy trăm năm nay, toàn bộ bộ tộc không quá một nghìn người. Thân hình mềm mại, mảnh khảnh giống như tinh linh, màu da trắng nõn không tì vết như ngọc trai, màu tóc trắng óng ánh như bông tuyết, đôi mắt màu tím huyền bí giống như ngọc Lưu Ly, đôi môi nhỏ nhắn non mềm như cánh hoa. Quả là bộ tộc đẹp như tên gọi.

Truyền thuyết kể lại rằng, tộc Tuyết Nhan là hậu duệ của thần tiên trên trời, là con cháu được sinh ra sau khi thần tiên yêu phải nữ tử trần gian, bởi vậy thể chất trời sinh của bọn họ mang theo năng lực thần kỳ. Mỗi bộ phận trên thân thể của từng người có một công dụng thần kỳ riêng, như có người có thể dùng tóc của mình để dệt thành một tấm áo bảo vệ cứng rắn nhất trên đời, không đao thương nào cắt được, hơn nữa nếu cắt đi, mái tóc cũng dài ra trong nháy mắt; có người có thể dùng máu của mình để giải trăm loại độc, chữa trăm loại bệnh; có người có thể dùng nước mắt để nuôi dưỡng kỳ hoa dị thảo; có người có thể dùng môi để làm liền lại tất cả các vết thương do vũ khí tạo thành, chỉ cần người đó hôn lên vết thương; có người có thể dùng mắt để thôi miên, chỉ cần bị người đó nhìn một lúc lập tức sẽ đi vào ảo cảnh tươi đẹp nhất, vĩnh viễn không thoát ra được...

Người tộc Tuyết Nhan trời sinh bản tính hiền lành, cũng không muốn lợi dụng khả năng đặc biệt của bản thân để mưu cầu danh lợi, chỉ muốn bình bình, an an sống qua ngày trên núi Tuyết Nhan. Không ngờ lại bị những kẻ cầm quyền biết bọn họ có sức mạnh kỳ diệu, sinh lòng ham muốn, chiêu hàng không được lại sợ những thế lực khác cướp được bọn họ, vì vậy nổi lên ý định hủy diệt. Trải qua mấy trăm năm, những kẻ cầm quyền vẫn chưa ngừng vây bắt, sát hại tộc Tuyết Nhan, dần dần, tộc Tuyết Nhan càng ngày càng ít, cho tới một trăm năm trước, người ta không còn tìm được bất cứ dấu vết sinh tồn nào của bộ tộc trên núi Tuyết Nhan nữa...

~*~

Mở đầu 2: Phía trước câu chuyện

Trước khi câu chuyện chính bắt đầu đã xảy ra một việc, là thế này, khụ khụ, ngày xưa ngày xưa, có một ngọn núi, trong ngọn núi có một ngôi chùa, trong ngôi chùa có một hòa thượng, ông ta... đã chết.

“Không xong rồi, không xong rồi, phương tượng viên tịch rồi!” Một tiếng khóc hoảng hốt, non nớt vang lên từ tòa điện phía sau Thiếu Lâm Tự. Sau đó, lập tức xuất hiện một tiểu hòa thượng mặc y phục màu

xanh, thất thủ chạy xung quanh thông báo, rất nhanh đã có hơn mười hòa thượng, đồng loạt phóng về phía phòng của phương trượng.

“Người phát hiện phương trượng viên tịch từ khi nào?” Một hòa thượng mặt vuông, sắc mặt nghiêm trọng hỏi tiểu hòa thượng áo xanh.

“Bẩm Ngộ Minh sư thúc, giờ Thìn đệ tử đưa đồ ăn cho trụ trì, gõ cửa mấy lần không thấy có người trả lời, đệ tử nghĩ phương trượng còn đang ngồi thiền, vì vậy chỉ đặt đồ ăn trước cửa phòng rồi bỏ đi; qua giờ Ngọ, đệ tử đi ngang qua phòng phương trượng, phát hiện đồ ăn bên ngoài vẫn ở nguyên chỗ cũ, lúc này mới cảm thấy kỳ lạ, đẩy cửa phòng phương trượng ra thì thấy phương trượng người, người thất khiếu* đổ máu...” Nói xong lời cuối cùng, tiểu hòa thượng nhớ tới thảm cảnh của phương trượng, khóc rống lên.

* Thất khiếu: bảy lỗ trên mặt người, gồm có hai mắt, hai mũi, hai tai và miệng,

Trong phòng, vị phương trượng kia vẫn duy trì tư thế ngồi thiền, vẻ mặt yên bình, nhưng thất khiếu chảy ra máu màu đen sẫm, hiển nhiên vì trúng kịch độc mà chết. Vị hòa thượng tên Ngộ Minh kia siết chặt hai nắm tay, nét mặt đau thương cảm giận tuyên bố với những người khác: “Nay phương trượng bị kẻ gian hãm hại, trên dưới Thiếu Lâm Tự phải đồng tâm hiệp lực, điều tra rõ kẻ gây nên chuyện này, lấy lại công bằng cho phương trượng!”

Các hòa thượng đồng loạt hô lên hưởng ứng. Buổi chiều cùng ngày, Thiếu Lâm Tự điểm mười hai hồi chuông, thông báo với võ lâm tin tức phương trượng viên tịch. Mà cùng lúc đó, ngũ đại danh môn chính phái khác trong giang hồ – Côn Lôn phái, Không Đẩu môn, Tam Tuyệt trang, Ly Trần cung, Lạc Mai sơn, đều đồng loạt thông báo tang lễ. Trong vòng một ngày, chưởng môn của lục đại môn phái đều bị kẻ gian hãm hại, hơn nữa thủ đoạn lại tương tự lạ thường...

2. Chương 1

Chương 1: Hề Hề bỏ trốn

Cha thói:

Khi cha đọc được bức thư này thì con gái đã không còn ở trong cốc nữa. Bởi vì cha nói mà không giữ lời. Hôm qua rõ ràng cha đã hứa với mẹ sẽ không tranh giành bánh hạt dẻ với con nữa. Vậy mà hôm nay không thêm để lại cho con một miếng. Vì vậy, con tức giận!

Người không giữ lời hứa là con quạ bay về*.

* Đoạn này bạn Hề Hề viết sai chính tả, ý của bạn ấy là “ô quy” — _con rùa đen, bạn ấy lại viết nhầm thành _ , chữ “quy” ở đây có nghĩa là quay về. Thế mà bố bạn ấy đọc hiểu mới kinh chứ =))

Nhưng, để tránh ảnh hưởng tới đời sống tình cảm của cha, con quyết định không nói chuyện xấu của cha ẹ biết, miễn cho cha ngày đêm thương nhớ mẹ mà lại bị bắt đi ngủ với Nhị Nha. Đường nhiên, nếu mẹ nhìn thấy bức thư này trước thì cũng không phải trách nhiệm của con.

Con sẽ thuận tiện tìm một nam nhân dễ nhìn về làm tướng công. Rồi cha sẽ không còn là người đẹp trai nhất trong cốc nữa! Với lại, trong cốc chỉ có một mình cha là đàn ông, cha nói cha đẹp trai nhất cũng chẳng có ai so với cha.

Cuối cùng, con sẽ mang Nhị Nha cùng đi. Ổ của nó để lại cho cha dùng đấy.

Hề Hề gửi

Quái y Tiêu Tiểu Sinh cầm tờ giấy nữ nhi Tiêu Hề Hề để lại, sai hết chữ này đến chữ khác, miễn cưỡng cũng có thể gọi đó là một bức thư, thật ra chỉ là thuận tay nhặt một tờ giấy vụn, đại ý là “thông báo bỏ nhà ra đi”, lão không nói gì một lúc lâu. Lại dám mắng lão là con rùa đen... Nếu lão là con rùa đen, con bé chính là con rùa con. Nha đầu thói này, đã mười bảy tuổi rồi nhưng hoàn toàn không học vấn, không nghề nghiệp. Bình thường bảo nàng chăm chỉ đọc sách, nàng lại chỉ tính mưu kế để sống phóng túng; dạy nàng học võ thuật, nàng đều lấy cớ ốm, không kêu đau chỗ này thì lại mõi chỗ kia; dạy nàng học y thuật, nàng chỉ thiếu chút nữa dùng mấy loại dược thảo quý báu của lão để gây tai họa. Giờ thì tốt rồi, ngay cả nam

nữ, đực cái nàng còn chưa phân biệt được rõ ràng, còn muốn bằng công phu chó cắn mèo cào một mình lưu lạc giang hồ, đúng là không thể sống mà không làm người ta lo lắng.

Những ngón tay dài nhỏ như điêu khắc từ băng từ ngọc nhạt tờ giấy còn in một dấu giày lên, nhìn một lúc rồi lập tức xoay người đi ra ngoài.

“Âm Âm, nàng muốn đi đâu vậy?” Tiêu Tiểu Sinh vội vàng kéo thê tử lại. Vợ yêu của hắn, mẫu thân đại nhân của Tiêu Hề Hề, Duy Âm, tóc trắng, mắt tím, khuôn mặt lạnh lùng, làn da trắng sáng, tuy chỉ mặc một bộ váy tím đơn giản nhưng giống như thiên ngoại phi tiên, thần thánh cũng không thể xâm phạm. Nếu nàng là thiên hạ đệ nhị mỹ nhân thì không ai dám xưng đệ nhất. Chỉ là, quanh năm nàng chỉ duy trì đúng một biểu cảm, đó là không có biểu cảm gì cả...

“Tìm Hề Nhi.” Duy Âm ngắn gọn trả lời phu quân đúng trọng tâm.

“Nàng cứ như vậy mà đi ra ngoài sẽ gặp nguy hiểm. Hề Nhi đã ăn Vô Nhan hoàn, bề ngoài không khác gì người bình thường, tạm thời sẽ không có gì nguy hiểm. Nàng đừng lo lắng, cứ để Đại Mao đi bảo vệ con bé trước đã.” Nói xong, hắn thối một cái còi, xa xa xuất hiện một chấm đen, trong nháy mắt đã nhào đến trước mặt hai người, quần lấy Duy Âm vô cùng thân thiết. Đó là một con chim kỳ quái toàn thân đen kịt, đầu như mũi dùi, mỏ dài gần một thước**.

** 1 thước = 33,33 cm

“Đại Mao háo sắc, không cho phép người chạm vào nương tử nhà ta.” Tiêu Tiểu Sinh tung ra một chưởng đánh vào cái đầu háo sắc ý đồ dụi vào người Duy Âm của con chim kỳ quái, giữ chặt lấy cái mỏ dài của nó rồi nói: “Tiểu chủ nhân của người đã bỏ nhà đi, người còn tâm trạng ở trong cốc làm loạn? Nhanh đi tìm nha đầu xấu xa kia về.”

Tuy rằng nha đầu xấu xa kia không chút hiếu thuận, ngày thường còn tranh giành đồ ăn với hắn, nhưng con bé lại là người gần gũi với nương tử nhất, nếu con bé xảy ra chuyện gì, thì vợ yêu của hắn sẽ rất đau lòng. Tuy rằng, lần gần đây nhất nương tử rơi lệ cũng đã là hai mươi năm về trước ...

Con chim kỳ quái tên Đại Mao giãy ra, vỗ vỗ hai cái cánh rộng như tấm áo choàng, kêu lên hai tiếng “oa oa” liền bay đi mất. Duy Âm ngẩng đầu nhìn Đại Mao biến mất ở chân trời, nét mặt không biến đổi, nhưng hai hàng lông mày nhíu lại ngày càng gần. Tiêu Tiểu Sinh nhẹ nhàng kéo thê tử vào trong lòng an ủi: “Đừng lo lắng, ngày mai ta sẽ chế được cho nàng, chờ mười ngày sau là có thể thay đổi hình dạng, chúng ta sẽ đi tìm con bé, được không? Trong mười ngày này con bé chưa thể đi quá xa được.” Để nha đầu không biết trời cao đất rộng này ra ngoài chịu nhiều đả kích một chút cũng tốt, tránh cho không biết hiếu thuận phụ mẫu, kính lão tôn hiền!

“Ngày hôm nay.” Duy Âm kéo tay phu quân nói.

“Ngày hôm nay?” Tiêu Tiểu Sinh kêu lên một tiếng quái dị sau đó liền chịu khuất phục dưới cái nhìn im lặng của vợ yêu: “Được rồi, ngày hôm nay thì ngày hôm nay.” Ôi, nha đầu chết tiệt kia hại chết hắn rồi, phải ở trong phòng thuốc ba ngày, không ăn được đồ ngon, cũng không ôm được vợ yêu thơm thơm...

“Vậy trước khi đi chế thuốc, phải cho chồng yêu một chút ngon ngọt chứ.” Tiêu Tiểu Sinh tươi cười giả bộ đáng yêu, nháy mắt với thê tử. Duy Âm không chút do dự nhắm thẳng miệng hắn mà hôn tới, Tiêu Tiểu Sinh nhân cơ hội ôm phu nhân đi về hướng phòng trong.

“Một chút?” Duy Âm có chút ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn chồng.

“Hắc hắc, ta nói một chút, là một chút rất lớn.” Tiêu Tiểu Sinh bước vào phòng trong không chút do dự, tuy hiện nay trong cốc chỉ có hai người bọn họ, nhưng hắn vẫn ý tứ đóng cửa lại.

Tiêu Hề Hề và Nhị Nha đi trên con đường nhỏ dẫn ra khỏi cốc, trên gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo hơi lộ lem là vẻ mặt chờ đợi, giống như còn chưa tỉnh ngủ. Đi được một lúc lâu, nàng bỗng dừng lại, nhìn về phía Nhị Nha, chậm chạp nói: “Nhị Nha, ta không muốn đi nữa, ta muốn ngủ.” Vì bỏ nhà đi, nàng phải dậy trước giờ Thìn, bình thường nàng đều ngủ thẳng đến trưa, khi mẹ vào gọi nàng mới dậy. Vì vậy, hiện tại nàng đang thiếu ngủ trầm trọng.

Con báo trắng tên Nhị Nha ngẩng đầu, hoàn toàn không ư hử gì, chỉ liếc mắt nhìn tiểu chủ nhân, tìm được sự quyết tâm trong ánh mắt mơ màng của người nào đó, đành phải khụy hai chân trước xuống, ý bảo tiểu chủ nhân bò lên hưởng thụ tấm lưng cường tráng tuyệt đẹp của nó. Tiêu Hề Hề loạng choạng nằm úp sấp lên lưng Nhị Nha, nhéo nhéo cái tai của nó biểu thị sự cổ vũ, sau đó vài giây liền chìm vào mộng đẹp. Nhị Nha tỏ vẻ chịu khổ đã quen, cố gắng tiếp tục bước về phía trước.

“Các chủ, đã đến núi Lưu Vân, nếu tiếp tục đi về phía trước sẽ tới huyện Tụ Vân.” Nam tử gầy gò mặc trang phục màu đen thông báo với nam tử đang ngồi trong một chiếc kiệu màu đỏ thẫm treo những tua rua màu vàng. Đó là một nam tử tóc dài ngang vai, mặt như quan ngọc, trên trán có một miếng ngọc hình mây, đôi mày kiếm nhếch lên ẩn hiện dưới mái tóc, đôi mắt phượng hơi cong lên ở khóe mắt, ánh mắt lấp lánh như sao, lông mi đen nhánh vừa cong vừa dài, tạo thành một tấm chắn tự nhiên cho đôi mắt, giống như một cây quạt nhỏ che dấu sự khôn khéo thính thoảng mới lộ ra. Nam tử tuấn tú lại có vẻ mê hoặc này, kết hợp bộ y phục màu tím bức người tạo nên hiệu quả câu hồn đoạt phách. Nếu hiện giờ có một cô gái ở đây, nhất định sẽ vì hấn mà ngất xỉu.

Nam tử mê hoặc kia lười biếng “Ừ” một tiếng, liếc mắt về hướng khác giống như có chút buồn chán. Núi Lưu Vân quanh năm mây mù bao phủ, từ dưới chân núi nhìn lên, ngọn núi giống như đứng lặng giữa thiên đình, có chút cảm giác thần tiên. Nam tử áo đen phát phát tay, chiếc kiệu lại tiếp tục được nhắc lên. Trước sau kiệu là hơn mười người áo đen cường tráng canh giữ xung quanh, có thể thấy được nhân vật trên kiệu lúc này có lai lịch không thể đùa.

“Tiểu Huyền Huyền à, người tên gì ấy nhỉ?” Các chủ ở trên kiệu buồn chán hỏi người bên dưới. Giọng nói lơ đãng dường như mang theo vẻ trêu đùa, làm cho người nghe cảm thấy người này rất thích nói đùa.

“Bẩm các chủ, thuộc hạ là Huyền Phong.” Huyền Phong nghiêm nghị đáp.

“Huyền Vân là...”

“Huyền Vân là em song sinh của thuộc hạ.”

“À, hèn chi ta nhìn người có chút quen mắt, thì ra người cùng Tiểu Vân Vân giống nhau như đúc ...” Giọng nói của các chủ nào đó ra vẻ đột nhiên hiểu ra.

Huyền Phong không nói gì, hấn và đệ đệ làm thị vệ bảo vệ các chủ cũng ba năm rồi, một người ngoài sáng, một người trong tối, hầu như lúc nào cũng ở bên các chủ không rời, kết quả là bây giờ các chủ còn chưa phân biệt được huynh đệ bọn họ ai là ai.

“Tiểu Phong Phong, kia là cái gì?” Một vị các chủ đang nhàm chán đến mức chỉ thiếu chút nữa dùng tay phải và tay trái đánh nhau đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng phía trước, hưng phấn như phát hiện ra báu vật nghìn năm.

” Bẩm Các chủ, có một người ...Và một con báo.” Hấn thực sự không nhìn nhầm chứ? Kia thực sự là một con báo toàn thân trắng toát như tuyết?!

“Dừng kiệu, dừng kiệu” Các chủ áo tím hưng phấn nhảy từ trên kiệu xuống, hứng thú đi tới bên cạnh con báo, cười tùm tùm quan sát cô gái nhỏ trên lưng nó. Một thiếu nữ đang nằm sấp trên lưng con báo lông thuần một màu trắng tinh khiết mà ngủ say, trên người mặc một bộ trang phục mùa xuân màu vàng nhạt bằng lụa mỏng, gương mặt tuy đen hơn những cô gái bình thường khác lại càng lộ ra vẻ tinh xảo, mỹ lệ, lúc này, hai tay cô gái đang ôm lấy cổ báo trắng, mặt lệch về một bên, ngủ rất say. Ai da ai da, miệng còn chảy nước miếng nữa chứ, thật đáng yêu.

Nhị Nha vốn đã đi lại không dễ dàng, nay lại xuất hiện thêm một gã nam tử buồn chán tới giúp vui, nó trừng mắt, nhe răng, gầm gừ với hấn mang theo ý cảnh cáo. Người kia không những không sợ, trái lại còn càng nóng bỏng nhìn nó chằm chằm, nghiên cứu qua nghiên cứu lại. Nhìn cái gì, chưa thấy báo mỹ nữ bao giờ hả?

Nó dừng lại, lông toàn thân dựng đứng lên, vận sức chuẩn bị bảo vệ tiểu chủ nhân. Kết quả người nọ cười càng vui vẻ, dường như rất sung sướng khi thấy nó kích động. Không đợi nó nhảy vọt ra làm một cú đẹp mắt, tiểu chủ nhân đã mò mẫm véo cái tai nó, giọng nói mơ màng cảnh cáo: “Nhị Nha thôi, không được

lôn xôn.” Nó lập tức “ngao” một tiếng, phục tùng như một con mèo, ngoan ngoãn quay đầu liếm mặt nàng, thuận tiếng giúp nàng liếm đi dòng nước miếng sắp chảy thành sông.

~ Hết chương 1 ~

3. Chương 2

Chương 2: Các chủ Khê Vân các

Tiêu Hề Hề bị một tiếng cười khê làm giật mình tỉnh giấc, tưởng rằng cha đuổi kịp nhanh như vậy. Mở mắt, trong một thoáng, nàng tưởng cha nàng đột nhiên trở lại...

“Cha?” Nàng hỏi không khẳng định lắm, ngồi dậy trên lưng Nhị Nha, dụi dụi mắt.

Về mặt vui vẻ của nam tử áo tím cứng đờ trong nháy mắt, nhưng rất nhanh lại trở về bình thường, ngoại trừ Huyền Phong, không ai chú ý tới vẻ mặt thay đổi của các chủ trong nháy mắt kia.

Nàng gọi hắn là cái gì? Cha? Trông hắn già như vậy à? Rõ ràng hắn mới hơn hai mươi thôi, lại vô cùng hào hoa phong nhã.

“Tiểu Phong Phong, gương.”

Huyền Phong cấp tốc đưa gương ra.

Nhìn trái nhìn phải, rõ ràng là một mỹ nam trước giờ chưa từng có mà! Tiểu nha đầu này khẳng định là vừa nằm mơ thấy cha, nhất định không phải đang gọi hắn.

Hề Hề dụi mắt xong, ngẩn ra hồi lâu mới giật mình nhận ra trước mắt mình đột nhiên có rất nhiều người. Người vừa bị nàng nhận nhầm là cha kia có vẻ còn rất trẻ, nhưng diện mạo thật sự rất giống mà, đều có gương mặt yêu quái lửa gạc chết người không đèn mạng, lúc này, gương mặt yêu quái kia đang cười với nàng vô cùng thân thiết.

Thanh tú ngáp một cái, Hề Hề tụt xuống khỏi lưng Nhị Nha, hôn cái mũi nó, lại sờ sờ đầu nó tỏ ý cảm ơn, nàng yên lặng nhìn về phía xa, không nhìn ra tâm trạng của nàng trên gương mặt đờ đẫn. Một lát sau, nàng cúi đầu hỏi Nhị Nha: “Nhị Nha, trưa nay chúng ta ăn gì?”

Nàng suy nghĩ một lúc lâu thì ra đang nghĩ vấn đề này.

Nhị Nha cọ cọ vào tay nàng, tỏ vẻ nó không có ý kiến gì, hoàn toàn nghe lời nàng. Nàng lại nhìn về phương xa một lát mới chậm rãi xoay người hỏi nam tử áo tím: “Huỳnh là ai?”

Thì ra vừa rồi nàng vẫn coi bọn hắn không tồn tại.

Trong đáy mắt nam tử áo tím có thứ gì đó lóe sáng, tiểu nha đầu này thật kỳ lạ, nhưng cũng thật thú vị. Dùng một nụ cười mê hoặc chứng sinh, hắn giơ ngón tay điểm nhẹ lên môi, giống như đang cố gắng nhớ lại xem tên mình là gì, sau đó lại như chợt nhớ ra, nói: “Tại hạ là Phỉ Mặc.”

“Ừ.” Tiêu Hề Hề gật đầu nhật nhẽo, không hề cảm thấy cái tên này đặc biệt hơn người. Huyền Phong cảm thấy có chút kỳ quái liếc mắt nhìn thiếu nữ quái dị này, bình thường, người trên giang hồ vừa nghe cái tên Phỉ Mặc, các chủ Khê Vân các, nếu không thét chói tai thì cũng té xỉu, ít có ai phản ứng bình tĩnh như nàng, giống như chưa bao giờ nghe nói đến. Lẽ nào mới chỉ một năm ngắn ngủi mà Khê Vân các đã tụt hạng thảm hại ở Trung Nguyên như vậy? Một năm này, quả thật các chủ hơi lười biếng, cả ngày làm ỏ ở Bắc Mạc, không chịu đi đâu, nhân sĩ giang hồ đều đã quên bọn họ rồi chẳng?

Nụ cười trên môi Phỉ Mặc lại càng tươi, hiển nhiên cô nhóc này không biết hắn là ai. Vậy cũng tốt, hắn vốn đã chán ngán sự theo đuổi mù quáng của những nữ nhân khác rồi, còn khoác cho hắn danh xưng đáng ghét “vô lâm tam đại quý công tử chi thủ*” nữa! Buổi tụ hội vô lâm nhằm điều tra án mạng cho lục đại chưởng môn bỏ đi kia hắn vốn không định tới dự, kết quả là Tiểu Vân Vân đem về thông tin làm hắn cảm thấy hứng thú, đúng lúc hắn đã chơi chán ở Bắc Mạc, đi ra giải sầu cũng không tệ. Không ngờ trên đường lại nhặt được một đứa nhỏ thú vị như thế này. Ha ha.

* Vô lâm tam đại quý công tử chi thủ: đứng đầu trong số ba quý công tử chốn vô lâm

“Xin hỏi quý danh của cô nương là gì?” Phỉ Mặc dùng vẻ vô cùng quyền rũ mà hỏi.

Tiêu Hề Hề liếc mắt nhìn hắn một cái quái dị, quý danh với chẳng quý tính cái gì, còn cười như vậy nữa, thật gian tà giống cha nàng.

“Tiêu Hề Hề.”

“Tiểu Hi Hi**?” Cái tên này thật sự có chút không hợp với người. Hắn chờ cả nửa ngày cũng không thấy nàng cười một cái.

** Tiểu Hi Hi, nghĩa là cười hì hì, phát âm gần giống Tiêu Hề Hề.

“...Tùy huynh đi.” Cha nàng trước giờ đều gọi nàng như vậy, nàng cũng quen rồi.

“Các huynh đi ăn ở đâu?” Sau khi tự giới thiệu xong, Hề Hề rất nhanh đã nghĩ đến vấn đề quan trọng nhất của sinh tồn, “ăn”.

“Nếu Hi Hi cô nương không chê, có thể đồng hành cùng Phỉ mỗ. Phía trước không xa là huyện Tụ Vân, trong huyện có một nơi là Tụ Hiền lâu, đồ ăn ở đó hẳn cũng không tệ lắm.” Phỉ Mặc thấy Hề Hề không chút chú ý tới vẻ đẹp của hắn, vì vậy đổi lại lấy thức ăn dụ dỗ.

Mười bảy năm qua Hề Hề chưa từng bước chân ra khỏi núi Lưu Vân, đương nhiên chưa từng nghe nói trong thiên hạ còn có một nơi gọi là huyện Tụ Vân, cho dù nó chỉ cách núi Lưu Vân chưa tới hai mươi dặm. Nàng ngồi xổm xuống trước bụng Nhị Nha thò tay tìm kiếm, mò ra được một hộp thuốc lấy từ chỗ cha nàng, dốc ngược ra đưa cho Phỉ Mặc một đồng tiền: “Ta đưa tiền cho huynh.” Nàng từng đọc trong sách, không có công không hưởng lộc, hẳn cho nàng ăn, nàng phải trả tiền.

Phỉ Mặc chớp chớp đôi mắt phượng, nha đầu kia hiển nhiên không có khái niệm với tiền bạc, nhưng hắn vẫn tỉnh bơ như không bảo Huyền Phong nhận lấy đồng tiền nho nhỏ, cũng mỉm cười nói với Hề Hề: “Nếu Hi Hi cô nương đã khách khí như vậy, Phỉ mỗ cũng không tiện từ chối. Chuyến này Hi Hi cô nương định đi đâu? Nếu tiện đường, cũng không ngại đồng hành cùng Phỉ mỗ, vậy chúng ta đi cùng cũng tiện chăm sóc lẫn nhau.”

“Huynh biết giang hồ ở đâu không?” Hề Hề vừa nghe nói hắn muốn dẫn đường, lập tức nhân cơ hội hỏi rõ.

“... Chuyến này của Phỉ mỗ chính là tới giang hồ.” Về mặt Phỉ Mặc không hề thay đổi mà đáp lời. Khóe mắt Huyền Phong giật giật, các chủ lại bắt đầu lừa gạt con gái nhà lành...

“Vậy ta đi cùng bọn huynh vậy.” Tiêu Hề Hề ngồi xổm xuống thì thầm với Nhị Nha một lúc lâu, rốt cuộc mới hạ quyết tâm gật đầu. Thực ra nàng không thích cảm giác Phỉ Mặc tạo ra cho nàng, hắn và cha nàng là cùng một loại người, gian trá xảo quyệt, diện mạo lại xấu. [tác giả: xin hãy tha thứ cho thẩm mỹ kỳ quặc của Hề mỗ...]. Aiz, trên đời vốn rất ít mỹ nhân như mẹ, cũng không có cách nào cưỡng ép. Hơn nữa bọn họ nhiều người, trên sách nói thiếu số phải phục tùng đa số, đi cùng bọn họ có vẻ tốt hơn.

Vì vậy, cô gái xinh đẹp chậm chạp Tiêu Hề Hề cứ ngơ ngác đi theo người của Khê Vân các như vậy.

Huyện Tụ Vân.

Phỉ Mặc xuống kiệu đi bộ cùng Hề Hề trên con đường lát đá trong thành. Hề Hề mở to mắt nhìn những người đi tới đi lui trên đường và những cửa hàng san sát, một lúc lâu vẫn chưa ngậm miệng vào được. Thật nhiều người! Thì ra dưới núi chơi vui như vậy, không hiểu vì sao cha mẹ không cho phép nàng xuống núi.

Trên đường đã có người chỉ chỗ nàng và Phỉ Mặc, nhưng vì e ngại con báo trắng bên cạnh nàng nên đều tránh rất xa. Phỉ Mặc đã quen người qua đường nhìn chằm chằm vào hắn, dù sao bề ngoài của hắn quả thật rất dễ thu hút ánh mắt người khác, mà Hề Hề thì thần kinh thô, căn bản không để ý tới phản ứng kỳ quái của người đi đường.

“Đó là cái gì?” Hề Hề chỉ vào những con tò he hấp dẫn đủ mọi màu sắc trong một hàng rong cách đó không xa. Phỉ Mặc phát tay, thủ hạ lập tức đi mua hai con đưa cho Hề Hề. Hề Hề nói cảm ơn rồi nhận lấy, há miệng định cắn, Phỉ Mặc vội vàng ngăn lại: “Cái này không ăn được.”

“Vì sao không thể ăn?” Không phải dùng bột nặn thành sao?

“Bẩn.” Phỉ Mặc cười, sai thuộc hạ đi mua hai que mít quả, Hề Hề nhìn mít quả hồng hồng rất đáng yêu, mở to mắt nhìn Phỉ Mặc hỏi ý kiến, thấy hắn cười gật đầu mới sung sướng cắn xuống, phát hiện nó vừa chua vừa ngọt, rất ngon, vì vậy nàng tay trái cầm tò he, tay phải cầm mít quả, vui vẻ đến quên cả trời đất, còn không quên đút cho Nhị Nha cùng ăn. Nhưng Nhị Nha chỉ ngửi ngửi, rõ ràng không có hứng thú với thứ đó, vì vậy nàng cũng vui vẻ độc chiếm một mình.

Tới Tụ Hiền lâu, quán rượu lớn nhất trong huyện, tiểu nhị của quán nhiệt tình đón tiếp nhóm người không phú chắt chắt là quý này. Nhưng khi nhìn thấy một con báo xuất hiện trước mặt thì hắn lập tức sợ hãi đến trốn dưới gầm bàn run lên bần bật, Hề Hề nhìn tiểu nhị kỳ quái, thấy ánh mắt hắn ta nhìn Nhị Nha rõ ràng mang theo sự sợ hãi, thân là chủ nhân, nàng lập tức bất bình vì Nhị Nha. Vì vậy, nàng cũng ngồi xổm xuống mặt đất, lớn tiếng nói với tiểu nhị: “Nhị Nha rất ngoan, nó chưa bao giờ cắn người.” Nói xong còn kéo cái đầu to của Nhị Nha lại hôn một cái làm bằng chứng, tiểu nhị thấy vậy toát mồ hôi hột. Nhưng nhìn một lúc lâu, quả thật thấy Nhị Nha rất không hứng thú với hắn, lá gan lớn ra mới bắt chuyện dẫn bọn họ lên căn phòng trên lầu. Có một con vật hung dữ ở đó, hắn đâu dám để bọn họ ngồi dưới tầng một, như vậy còn không dọa khách khứa chạy hết.

Gọi một bàn đầy đồ ăn, Hề Hề rất có giáo dưỡng, chờ Phỉ Mặc động đũa rồi mới bắt đầu ăn, vừa ăn còn không quên khen tặng với tiểu nhị đang đưa đồ ăn lên: “Ngon lắm.” Chuyện này khiến cho tiểu nhị vừa mừng vừa lo, nhưng sợ có Nhị Nha ở đây nên hắn cũng nhanh chóng đưa đồ ăn lên rồi bỏ chạy.

Hề Hề nhìn Phỉ Mặc và nàng ngồi một bàn hai người, Huyền Phong và những người khác ngồi ở mấy bàn khác, còn phải chen chúc với nhau, nàng không khỏi cảm thán trong lòng, xem ra Phỉ Mặc này cũng bị người ta ghét bỏ, chẳng có ai bằng lòng ngồi ăn cùng hắn. Đối với ánh mắt thương hại đột nhiên phóng tới từ phía Hề Hề, Phỉ Mặc có chút khó hiểu, nhưng hắn chỉ mỉm cười gắp đùi gà cho nàng, ý bảo nàng mau ăn đi. Hề Hề cũng gắp lại cho hắn một đĩa... ớt xanh.

4. Chương 3

Chương 3: Độc Cô băng băng

Bởi vì muốn tới tổng bộ võ lâm đồng minh ở Giang Nam tất phải đi qua con đường này, nên việc làm ăn của Tụ Hiền lâu gần đây cũng náo nhiệt khác thường, đến đây nghỉ trọ đều là nhân sĩ giang hồ từ khắp bốn phương đổ về. Nơi đây cách thị trấn tiếp theo khá xa, vì vậy những người trong Khê Vân các cũng ở lại, dự định ngày mai sẽ tiếp tục lên đường.

Hề Hề được sắp xếp ở phòng chữ Thiên thứ hai, cách phòng chữ Thiên thứ nhất của Phỉ Mặc một đoạn hành lang. Tắm rửa xong, nàng leo lên giường gác lưng cho Nhị Nha, còn lẩm bẩm những câu vô nghĩa một mình, cho tới khi Huyền Phong gõ cửa gọi nàng xuống ăn cơm chiều. Đối với chuyện ăn uống tốt đẹp như thế, nàng đương nhiên sẽ không từ chối. Gọi Nhị Nha đi ra ngoài, nàng phát hiện trong phòng khách dưới lầu đột nhiên xuất hiện thật nhiều người kì quái, trên người bọn họ đều mang theo đao kiếm, còn có người một tay cầm gậy sồi một tay cầm đuũa liên tục ăn, nàng nhìn vô cùng say mê, sau khi vào phòng còn trực tiếp tìm một chỗ ngồi gần cửa sổ, tiếp tục nghiền cứu những người muốn hình muốn vẽ dưới lầu.

“Đang nhìn gì vậy?” Phỉ Mặc vốn đang ngồi ở bàn bên cạnh chờ nàng đến, kết quả là nàng không thèm để ý tới sự tồn tại của hắn, chạy thẳng tới một cái bàn cạnh cửa sổ. Đương nhiên hắn tuyệt đối không cho rằng sức hấp dẫn của hắn có vấn đề gì, đoán chừng nha đầu kia đã tìm thấy cái gì đó thú vị. Tao nhả tiến đến ngồi xuống đối diện nàng, thấy ánh mắt nàng đang chăm chú nhìn xuống dưới lầu, hắn liền mở miệng hỏi.

“Có thật nhiều người, còn có đao, có kiếm, có cả côn và gậy.” Sắp đánh nhau sao? Không biết có hoan nghênh nàng tham gia hay không. Nàng ở trong núi mới chỉ nhìn thấy thú rừng đánh nhau, khung cảnh vô cùng hoành tráng, không biết một đám người tụ lại đánh nhau thì sẽ như thế nào, nàng thật sự muốn xem một chút.

“Những người này đều từ giang hồ tới, giờ đang muốn tới tổng bộ của giang hồ.” Phỉ Mặc chọn chủ đề nàng hứng thú để nói tới. Nha đầu kia không biết vì sao đặc biệt hứng thú với giang hồ, nhưng đến một khái niệm cơ bản nhất cũng không có.

“Thật sao?” Nàng bót chút thời gian quay đầu lại làm một vẻ mặt giật mình, nhưng thoát nhìn thật ra chẳng có gì thay đổi, vẫn ngơ ngắc, ngốc nghếch như trước.

Phỉ Mặc cười nhẹ gật đầu.

“Nhị Nha, chúng ta có nên chuẩn bị một cây côn không?” Dao kiếm nhìn có vẻ nặng, còn gây lại tương đối nhẹ. Như vậy có phải nàng cũng được coi là một nhân sĩ giang hồ rồi?

“Hi Hi cô nương không cần phải chuẩn bị vũ khí, Khê Vân các đương nhiên sẽ không để sự an toàn của cô bị đe dọa.” Huyền Phong hiểu nhầm ý tứ của nàng, tưởng nàng coi thường năng lực của Khê Vân các nên có chút bất mãn. Phỉ Mặc cười trộm, chờ xem Huyền Phong bị hớ.

“Vũ khí gì cơ? Ai muốn uy hiếp ta?” Hề Hề đương nhiên không hiểu hần đang nói cái gì. Huyền Phong nhìn vẻ mặt ngơ ngàng của nàng, lập tức hiểu ra vừa nãy hai người bọn họ là “ông nói gà, bà nói vịt”, đành phải cười trừ nói rằng: “Không, không có gì.”

Hề Hề kì quái nhìn hần một cái, rồi sau đó quay đầu tiếp tục nhìn xuống dưới lầu.

“Các chủ. Vân hộ vệ truyền đến mật thư.” Một thủ hạ đi tới bên cạnh Phỉ Mặc, khẽ nói vào tai hần.

Phỉ Mặc khẽ nhíu mày, vươn tay tiếp nhận phong thư được dán kín một cách cẩn thận, chậm rãi mở ra xem. Hề Hề không có một chút hứng thú với chuyện nội bộ của bọn họ, vẫn tự tìm niềm vui bằng cách xem khung cảnh dưới lầu.

Một thân ảnh áo trắng lọt vào tầm mắt nàng. Người kia thân hình thon dài, toàn thân là bạch y trắng như tuyết, tay cầm một thanh đoản kiếm làm bằng Ô Kim*, trên vai cũng là một thanh trường kiếm tương tự, khuôn mặt hần như thể được điêu khắc từ viên ngọc thạch tốt nhất mà thành, trẻ tuổi anh tuấn, góc cạnh rõ ràng, biểu cảm lạnh lùng nhưng không kiêu căng, khóe miệng hơi mím lại, ánh mắt kiên định, thể hiện hần có một tính cách quyết đoán và kiên nghị, hần vừa tiến vào phòng khách đã thu hút được tất cả ánh mắt, bao gồm cả Hề Hề ở trên lầu.

* Ô Kim là một loại Bạch Kim đã qua xử lý đặc biệt, màu chuyển thành màu đen nhưng vẫn lấp lánh ánh sáng của bạch kim, vì vậy đồ trang sức làm bằng Ô Kim đắt hơn nhiều so với đồ làm bằng Bạch Kim.

Từ khi nhìn thấy hần, ánh mắt nàng lập tức dõi theo hần, không rời dù chỉ trong chốc lát. Trên thế giới này thì ra còn có người lạnh giá như vậy, bất cứ ai nhìn thấy hần đều không nhịn được lùi lại một chút để hần bước qua, nhưng hần lại không có vẻ tự cao tự đại, chỉ dùng sự lạnh lùng để tách biệt chính mình với người khác, đi về phía cầu thang. Cho tới khi người kia đi tới góc cầu thang, vào căn phòng đối diện, nàng mới lưu luyến thu hồi tầm mắt, gầy gầy còm trong bát, có chút hồn xiêu phách lạc.

Phỉ Mặc nhìn nàng cổ vẻ thất thần, hỏi: “Không thích ăn đùi gà sao?” Ngày hôm qua rõ ràng nàng ăn hai cái đùi lớn mà.

Hề Hề dùng chiếc đũa gấp miếng đùi gà trong bát lên cắn một miếng, miễn cưỡng nói: “Thích.”

Phỉ Mặc cười cười rồi tiếp tục nhìn bức thư mật trong tay.

Hề Hề ăn xong liền mượn cớ mệt muốn nghỉ ngơi rồi nhanh chóng trở về phòng, về phòng rồi liền nhào người ra ngoài cửa sổ dạo dác nhìn ngó xung quanh, cho đến khi nhìn thấy ở trước cửa sổ phòng bên cạnh quả nhiên xuất hiện một thân ảnh áo trắng, lúc này nàng mới yên lòng, ngồi xuống một cái ghế phía trước cửa sổ, vừa áp mặt vào tường bên cạnh dò xét, vừa vuốt ve tấm lông mềm mại của Nhị Nha rồi nói: “Nhị Nha, em có nhìn thấy không? Người mặc đồ trắng vừa rồi ở bên cạnh phòng ta, quả nhiên ta không nhìn nhầm.”

Nhị Nha “A a” một tiếng biểu thị nó đang lắng nghe.

“Người kia nhìn thật đẹp, trông rất giống mẹ.”

Nhị Nha “ê a” một tiếng biểu thị sự hoài nghi, nữ chủ nhân sao có thể giống nam nhân được?! Người đẹp như vậy, không có một nữ nhân nào có thể so được với người, đương nhiên, sau khi tiểu chủ nhân trưởng thành cũng sẽ giống người, nhưng nam nhân thì không thể nào giống người được!

“A, em nói xem, ta tìm huynh ấy làm tướng công có được không?” Hề Hề nghĩ đó là một ý kiến cực kỳ hay.

Lông toàn thân Nhị Nha lập tức dựng đứng lên, nhanh chóng liếm liếm lòng bàn tay nàng, mong nàng bình tĩnh trở lại. Nàng gãi gãi mặt, gật đầu tán thành ý kiến của Nhị Nha: “Được rồi, chờ ta biết về huynh ấy nhiều hơn đã.”

Màn đêm buông xuống, từ lâu vẫn khách khứa nhộn nhịp như trước, hảo hán giang hồ tụ hợp lại uống rượu, âm thanh vang lên không dứt, Hề Hề ghé người vào phía trước cửa sổ mong muốn được nhìn thấy hình dáng của nam tử áo trắng lần nữa, đáng tiếc cửa sổ phòng hắn không chút động tĩnh, trong phòng cũng tối om. Nàng lén ra ngoài tìm kiếm hai vòng ở phòng khách vẫn không tìm được người, chỉ có thể trở về phòng tiếp tục ngồi trước cửa sổ ngốc nghếch đợi rồi lại đợi, đến khi những tiếng bát nháo dần dần ngừng lại, khách trọ trong từ lâu đều đã đi ngủ hết, cửa sổ sát vách cuối cùng cũng sáng đèn, bên trong có người đi lại, Hề Hề lập tức cảm thấy hưng phấn, cái cổ vươn ra thật dài, quan sát căn phòng bên cạnh không chớp mắt.

Độc Cô Ngạn cúi trường đoản kiếm xuống, đặt lên chiếc bàn cạnh cửa sổ, lẳng lặng nhìn vào bóng đêm bao trùm bên ngoài. Hắn vừa đi ra ngoài dò xét một lúc, đa số nhân sĩ giang hồ ở huyện Tụ Vân lúc này là những nhánh bên của lục đại môn phái, cũng không ít môn phái nhỏ tới giúp vui, ý định mượn sự kiện phá án lần này để một bước thành danh hoặc đục nước béo cò, nhưng đều không đến mức làm thay đổi toàn bộ cục diện võ lâm. Điều hắn không ngờ là Khê Vân các luôn nửa chính nửa tà lại cũng tích cực hưởng ứng lệnh triệu tập của minh chủ như thế, các chủ Phỉ Mặc luôn luôn hành sự tùy hứng, vốn không có nhiều hứng thú với việc giang hồ, lần này thái độ lại ngược hẳn làm cho hắn phải suy nghĩ.

Ngoài ra, hắn còn phát hiện một thế lực thần bí cũng ẩn nấp tại huyện Tụ Vân, tuy rằng hiện nay chưa có động tĩnh gì rõ rệt, thế nhưng ở một thị trấn nhỏ bé mà đột nhiên có tới mấy trăm tiểu thương bán hàng rong, mặc dù nhìn ngoài cũng không khác gì người dân địa phương, nhưng khi hắn để ý lâu một chút, phát hiện rất nhiều tiểu thương dựa vào đôi bàn tay để sinh sống mà hai tay lại thon dài trắng nõn, rất giống tay nữ nhân, nhưng khuôn mặt và vóc dáng bọn họ thì đích thực là nam nhân. Hắn đoán, bọn họ không phải dịch dung, mà là người của một tổ chức thần bí nào đó.

Hơn nữa lại tập trung đến huyện Tụ Vân, mục đích tuyệt đối không đơn giản.

Độc Cô Ngạn lạnh lùng nhìn về phía cửa sổ ngay sát vách, nơi đó có một ánh nhìn hướng về hắn rất lâu rồi, táo bạo, chẳng kiêng nể, hơn nữa không chút nào giấu giếm. Vừa nãy do hắn đang mải suy nghĩ nên thực sự không chú ý đến, nhưng giờ đây ánh mắt càng ngày càng nồng nhiệt, quả thực đã trở thành quấy rầy! Ánh mắt hắn sắc bén nhìn qua, phát hiện một thiếu nữ thoát nhìn kém hắn vài tuổi, đang tựa vào cửa sổ lộ ra nửa người, con mắt nhìn thẳng, dõi theo hắn không chớp mắt.

Trong lòng hắn cảm thấy nao nao, nhưng sắc mặt lại không chút thay đổi lùi người về phía sau. Tuy rằng hắn biết chính mình không khó coi, dọc đường từ Phiếu Miếu Phong tới đây cũng có rất nhiều nữ tử đổ dồn ánh mắt nhìn hắn, nhưng hắn không có ý định còn trẻ đã tham gia vào chuyện giao thiệp nam nữ, hơn nữa bản thân hắn lại toát ra một vẻ lạnh lùng như băng khiến họ không dám lại gần, chỉ dám nhìn từ xa. Nghĩ rằng làm vậy đã chặn được ánh mắt thiếu nữ kia, không ngờ bỗng nhiên lại nghe thấy một tiếng thét hoảng sợ, hắn nhướn người ra phía trước cửa sổ nhìn, thiếu nữ kia men theo bệ cửa sổ đi ra, lúc này đang lao đảo leo lên bệ cửa sổ phòng hắn.

Cô gái này không muốn sống nữa sao? Tuy rằng khoảng cách giữa hai phòng không lớn, nhưng đối với người có chân tay ngắn như nàng thì vẫn có chút khó khăn, chỉ không cần thận một chút, nàng sẽ ngã xuống dưới.

Quả nhiên, mới đi được có vài tấc đã thấy lòng bàn chân nàng trượt xuống, cả người lao xuống phía dưới, thân người Độc Cô Ngạn chớp lên, đón được nàng, nhảy lên trên lầu, đem tiểu nha đầu trở lại phòng của cô ta, giật mình phát hiện bên cạnh bệ cửa sổ thò ra một... đầu báo biểu tình lo lắng.

Thú cưng của nha đầu kia cũng không giống bình thường, lại có thể có biểu cảm của con người như vậy.

Xoay người chuẩn bị nhảy trở về phòng mình, không ngờ lại bị người ta kéo tay áo, hắn quay đầu lạnh lùng nhìn về phía cô gái to gan kia, nàng vừa trải qua một việc “thập tử nhất sinh” như vậy, nhưng trên khuôn mặt lúc này lại không có chút sợ hãi, trái lại vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, dùng giọng nói mang chút mong chờ mở miệng hỏi hắn một câu: “Huynh làm tướng công của muội được không?”

5. Chương 4

Chương 4: Đại Mao đuổi tới nơi

Huynh làm tướng công của muội được không?

Chưa từng gặp một nữ tử không biết xấu hổ như thế, Độc Cô Ngạn nhất thời ngẩn ra, nhìn vẻ mặt nghiêm túc, chăm chú trên gương mặt non nớt màu mặt ong của thiếu nữ [tác giả: thật ra Tiểu Ngạn Ngạn suy nghĩ nhiều rồi, nàng ta cơ mặt tê liệt, bất cứ lúc nào cũng nghiêm túc như thế...], hần lạnh nhạt rút góc áo của mình về, lắc người trở về phòng, cũng đóng cửa sổ lại, bỏ lại Hề Hề đang chờ đợi nhìn cửa sổ đóng chặt phòng hần.

“Nhị Nha, huynh ấy như vậy là có bằng lòng hay không?” Hề Hề quay đầu hỏi Nhị Nha.

Nhị Nha yên lặng nhìn tiểu chủ nhân, không biết phải đáp lời thế nào. Từ chối rõ ràng như vậy, nó là một con báo còn hiểu được, tiểu chủ nhân vậy mà lại không hiểu...

“Có lẽ là huynh ấy xấu hổ thôi...” Hề Hề tự suy diễn trong lòng, sau đó nhảy lên giường gọi Nhị Nha đi ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Huyền Phong tới gọi Hề Hề lên đường, Hề Hề nghiêm trang nói với hần, nàng muốn ở lại với tướng công. Huyền Phong buồn bực không hiểu nha đầu kỳ quái này tìm đâu ra được tướng công chỉ sau một đêm, nhưng vẫn thông báo lại ý kiến của nàng cho Phỉ Mặc.

Phỉ Mặc đương nhiên cũng không rõ tướng công của nàng từ đâu ra, đang định tới hỏi nàng thì nhìn thấy nàng dẫn Nhị Nha đi theo một nam tử áo trắng ra khỏi tử lâu. Hần hơi mất hứng, nha đầu quỷ quái này không có một chút nghĩa khí, sao có thể có mối nối cũ như thế...

“Tướng công, huynh muốn đi đâu?” Hề Hề chạy chậm phía sau Độc Cô Ngạn, cố gắng đuổi kịp bước chân hần. Độc Cô Ngạn vốn tưởng rằng hôm qua không để ý tới nàng nữa thì nàng sẽ hết hy vọng, không ngờ hôm nay nàng lại gọi thẳng hần là tướng công, còn mặt dày mày dạn theo hần từ sáng sớm tới giờ.

Làm gì có kiểu ép buộc trúng thưởng như thế!

Chán ghét liếc nhìn cái bóng vàng ngạt phía sau, hần sử dụng khinh công, nhảy lên mấy cái rồi biến mất không còn dấu vết.

Hề Hề nhìn Độc Cô Ngạn bỏ đi lạnh lùng, dứt khoát, nàng ngồi xổm xuống hỏi Nhị Nha: “Nhị Nha, vì sao tướng công lại chạy nhanh như vậy?” Trong giọng nói của nàng tràn đầy buồn phiền.

Về mặt Nhị Nha mờ mịt.

“Em có thể đuổi theo huynh ấy không?” Hề Hề nhìn Nhị Nha đầy chờ mong, trước khi Nhị Nha được cha dẫn về đã từng đuổi thả rất dũng mãnh, tuy bây giờ thích ăn ngon nên hơi nhiều thịt nhưng có lẽ vẫn đạt được tốc độ kia chứ.

Về mặt Nhị Nha trở nên hoảng hốt. Rất lâu rồi nó không chạy đường dài nữa.

Hề Hề khinh bỉ nói với Nhị Nha: “Sao, bình thường bảo em vận động nhiều một chút, em lại cứ thích ngủ, giờ đã sáng mắt chưa? Thiếu tráng bất nỗ lực, lão đại đồ thương phi!”

“Là “thiếu tráng bất nỗ lực, lão đại đồ thương bi*” ấy hả?” Đến lượt Huyền Phong khinh bỉ nàng.

* Thiếu tráng bất nỗ lực, lão đại đồ thương bi: trẻ lười biếng, già khốn cùng. Ở đây bạn Hề Hề lại nói sai = =” Đây người ta gọi là đã dốt còn thích chơi chữ.

“...À.” Hề Hề bình tĩnh đón nhận chỉ dạy của Huyền Phong, nhìn thấy Phỉ Mặc ở trước mặt đang dùng vẻ mặt uất ức nhìn mình chăm chăm, không khỏi cảm thấy có chút kỳ quái, hần biểu hiện như thế là thế nào?

“Huynh bị côn trùng cắn à?” Hề Hề quan tâm tiến lên phía trước hỏi. Đêm qua nàng bị rận cắn vài phát, trên người nổi lên mấy cái mụn hồng ngứa ngứa, đang định bắt mấy con rận ra, kết quả Nhị Nha dùng một chưởng đập bọ nó dẹp lép.

“Côn trùng không cắn ta, nhưng Hề Hề muội rất không có nghĩa khí.” Phỉ Mặc giả vờ tức giận chỉ trích nàng.

Hề Hề mở to hai mắt nhìn ngón trỏ thon dài đang chỉ vào mũi nàng, bên trên còn đeo một chiếc nhẫn ngọc màu xanh, nàng nhìn nó chằm chằm một lúc lâu vẫn không nghĩ ra mình có lỗi gì với Phỉ Mặc, nhưng nhìn vẻ mặt chắc chắn của hắn, nàng đành phải mở miệng xin lỗi: “Xin lỗi. Nhưng huynh có thể nói cho ta biết, ta có lỗi gì với huynh không?” Nói ra thì nàng sẽ sửa.

“Muội ý đồ bỏ lại ta, đuổi theo gã nam nhân ngang tàng kia.”

“Ai là nam nhân ngang tàng cơ?” Nàng không có mả.

“Cái người mặc đồ trắng vừa rồi ấy.”

“Huynh ấy không phải nam nhân ngang tàng, mà là tướng công của ta.”

“Từ khi nào muội có thêm một tướng công mà không nói cho ta biết vậy?” Thật là, không tốt với bạn bè chút nào. Nàng nên báo cho hắn biết sớm để hắn nghĩ biện pháp tống khứ người kia đi!

Khoan, suy tính này của hắn là thế nào.

“Tướng công đem qua ta mới quen biết. Ta quyết định rồi, phải tìm huynh ấy làm tướng công, như vậy cha ta sẽ không thể đắc ý được nữa.” Hề Hề nắm chặt hai tay, vừa nói vừa gật đầu thể hiện nàng rất nghiêm túc quyết định chuyện này.

“...Mới quen biết... đem qua?!” Phỉ Mặc không còn gì để nói.

Phỉ Mặc quyết định ở lại xem tiểu nha đầu ngốc kia muốn làm gì. Trước kia, tiểu nha đầu mở miệng là giang hồ, ngậm miệng cũng giang hồ, bây giờ mở miệng là tướng công, ngậm miệng cũng tướng công, khiến hắn rất khó chịu trong lòng. Loại cảm giác này giống như món đồ chơi yêu quý của mình tự động chạy đến nhà người khác, tức nghẹn đến bực bội.

Hắn tới Giang Nam vốn chẳng vì chuyện gì nghiêm túc, trên danh nghĩa là hưởng ứng triệu tập của mình chủ võ lâm cùng nhau truy đuổi kẻ ác, thực ra chính là du sơn ngoạn thủy, sống phóng túng, vì vậy ở lại huyện Tụ Vân thêm hai ngày, đối với hắn cũng chẳng có gì khác.

Còn Hề Hề lại thật vui vẻ phát hiện Độc Cô Ngạn sáng sớm ra ngoài, buổi tối đã trở về. Hắn lại vẫn ở sát vách với nàng. Nàng hớn hở vươn ra ngoài cửa sổ, hào hứng vẫy tay với bóng trắng đang đứng trước cửa sổ, còn nhiệt tình gọi: “Tướng công!”

Đáp lại nàng là tiếng đóng cửa “rầm” một cái.

Ban đêm, trời đổ mưa tầm tã, Hề Hề chống cằm ai oán nhìn cửa sổ sát vách xuyên qua màn mưa. Nàng vừa đi gõ cửa phòng hắn, hắn vừa mở cửa nhìn thấy nàng, lập tức đóng chặt cửa lại, không chịu mở nữa. Chậm chạp như nàng cũng cảm nhận được tướng công không hề thích nhìn thấy nàng.

“Làm sao bây giờ, Nhị Nha? Hình như tướng công không thích ta.” Nàng cố gắng muốn thể hiện một vẻ mặt đau khổ, tiếc rằng biểu cảm trên mặt nhiều năm không dùng đến, từ lâu đã không nghe theo sai bảo nữa, bất luận thế nào đều chỉ có một biểu cảm nhạt nhẽo.

“Ngao.” Nhị Nha vươn mũi đụng vào chân nàng, thân thiết an ủi tiểu chủ nhân.

“Mẹ nói năm đó, khi mẹ hỏi cha có bằng lòng làm tướng công của mẹ không, cha đã vội vàng đồng ý. Vì sao tướng công lại không đồng ý?” Nàng hoàn toàn không biết mình đã ăn Vô Nhan hoàn, bề ngoài kém mẹ nàng rất nhiều.

“Ngao.” Lông toàn thân Nhị Nha đột nhiên dựng thẳng lên, nó cảnh giác nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, cổ họng không ngừng phát ra tiếng gừ gừ trầm thấp.

“Sao vậy, Nhị Nha?” Hề Hề ngồi xổm xuống vượt thẳng lông Nhị Nha, Nhị Nha che trước người nàng, mãnh liệt nhìn chằm chằm màn đêm. Chỉ chốc lát sau, một điểm đen từ phía xa cấp tốc bay tới, phá tan màn mưa giống như một mũi tên vừa rời khỏi cung, khi nó sắp tới trước cửa sổ của Hề Hề, Nhị Nha nhảy dựng lên, hung hăng cắn lấy nó.

“Oa...” Bóng đen cấp tốc né tránh, đập đập đôi cánh bị nước mưa dầm ướt, bất mãn vẫy đôi cánh ướt về phía Nhị Nha, khiêu khích khiến cho Nhị Nha càng tức giận gầm nhẹ.

“Đại Mao, vì sao em lại rời khỏi cốc?” Lúc này Hề Hề mới nhìn rõ khách tới là con chim mà cha già nhà mình đã dùng thảo dược nuôi nấng. Nàng còn nhớ ba năm trước đây, Đại Mao là một con cò nhỏ đáng yêu, lông lại trắng muốt, kết quả là sau khi bị cha nhốt về, mỗi ngày cho nó ăn toàn những cây cỏ kỳ quái, lông càng ngày càng đen thì không nói đã đành, ngay cả mỏ cũng càng ngày càng dài, hiện giờ quạ đen không giống quạ đen, cò trắng không giống cò trắng, biến thành một con chim kỳ quái dị dạng vừa béo vừa khỏe.

“Oa, oa.” Đại Mao ngừng vật lộn với Nhị Nha, hưng phấn vỗ đôi cánh về phía tiểu chủ nhân. Rốt cuộc nó cũng tìm được tiểu chủ nhân rồi, oa.

“Là mẹ bảo em đến tìm ta à?” Cha già sẽ không tốt bụng như vậy đâu.

“Oa, oa.” Đại Mao lại đập đập cánh, vẻ phủ nhận.

“Là cha?” Hề Hề cảm thấy kỳ quái, nhưng tiếng kêu của Đại Mao trong đêm có vẻ hơi chói tai, nàng liền để nó vào phòng, sau đó đóng cửa sổ, tìm một cái khăn trải bàn lau người cho Đại Mao.

“Ngoan nào, Nhị Nha, không được cãi nhau với Đại Mao.” Nhị Nha vẻ mặt hung ác nghe thấy tiểu chủ nhân căn dặn, không cam lòng gầm nhẹ vài tiếng, nhưng khi nghe thấy tiếng oa oa đặc ý của Đại Mao, nó lại không nhin được mà định chồm tới, kết quả là bị một miếng khăn lau của Hề Hề ném tới, nó gặm lấy theo bản năng rồi để lại chỗ cũ. Hu hu, nó làm bảo mẫu thật nhiều năm rồi...

6. Chương 5

Chương 5: Huyện Tụ Vân sinh biến.

Nửa đêm, vùng hoang vu, con đường nhỏ.

Ánh trăng xuyên qua viền những đám mây dày đặc, chiếu xuống mặt đất những tia sáng nhợt nhạt, ảm đạm, trên mặt đất xuất hiện rất nhiều cái bóng đang chậm chậm di chuyển. Nhìn kỹ, thì ra là một đoàn người, nhưng thoát nhìn lại vô cùng quỷ dị. Nói quỷ dị, là bởi vì nhóm người này cùng có những hành động kì lạ một cách đồng nhất, đồng nhất đến mức giống như là cùng một người, thân thể bọn họ cứng nhắc, nhưng bước đi hướng về phía trước rất có tiết tấu, nhìn sức lực bước đi của họ thì mỗi bước chân đều rất gượng gạo, không có vẻ nhẹ nhàng, uyển chuyển như khi người bình thường đi đường, nếu nhìn vào khuôn mặt những người trong đoàn, tự dưng trong người sẽ sinh ra cảm giác ớn lạnh lạ thường.

Sắc mặt bọn họ nhợt nhạt, khuôn mặt vô cùng đờ đẫn, hai mắt vô hồn, môi nửa mở, dường như tâm trí đã không còn, máy móc mà thành thạo tiến vào sâu trong núi. Tới trước một hang động tối om, đoàn người dừng lại một chút, nhưng sau đó rất nhanh liền nối đuôi nhau tiến vào bên trong. Từ ngoài nhìn vào, trong động âm u, sâu thẳm, không khí tỏa ra u ám và dữ tợn, nhưng cả đoàn người không ai có chút sợ hãi, một người rồi lại một người tiến vào bên trong, bóng tối dần dần bao trùm lấy bóng dáng bọn họ.

Độc Cô Ngạn rõ ràng cảm thấy có điều gì đó không bình thường.

Mấy ngày nay, các môn phái đến huyện Tụ Vân ngày càng nhiều, rất nhiều người hai ngày đầu tinh thần còn hoàn toàn bình thường, nhưng chỉ sau một đêm liền trở nên ể oải, sắc mặt tái nhợt, hai mắt hờn sâu, hơn nữa thân người cũng gầy gò đi rất nhiều, giống như đột nhiên bị lấy đi toàn bộ sinh lực, tinh thần sa sút. Bọn họ dường như không nhận thấy được sự thay đổi này, vô thức lặp đi lặp lại những hành động ăn uống, đi lại, lên lầu, xuống lầu. Thế nhưng, dần dần vài người bỗng dưng mất tích một cách kì lạ, không còn xuất hiện tại Tụ Hiền lâu nữa, thậm chí cả ở huyện Tụ Vân.

Độc Cô Ngạn đứng trên lầu hai của Tụ Hiền lâu, từ trên cao quan sát những người như những con rối này, càng nhìn càng cảm thấy có chuyện gì đó, sự rối loạn trong đầu như một quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

“Tướng công, huynh đang làm gì vậy?” Hề Hề như một kẻ theo đuôi, thấy Độc Cô Ngạn đứng đó không xa, rón rén lại gần như một tên trộm, còn không cho Đại Mao cùng Nhị Nha đi theo, để tránh khỏi mục tiêu quá lớn lại bị Độc Cô Ngạn phát hiện ra. Tới phía sau hắt rồi, nàng đột nhiên thốt lên một tiếng, có ý đồ hù cho hắn sợ một chút, đáng tiếc chỉ đổi lại được một ánh mắt lạnh lùng.

Tướng công thật là không có chút hài hước gì cả.

“Không được gọi là tướng công.” Độc Cô Ngạn lãnh đạm ra lời cảnh cáo. Mấy ngày nay hắn chưa sửa nạng, thật sự là bởi vì hắn còn đang bận làm chính sự, lười tranh cãi với nàng mà thôi.

“Vì sao?” Thật vất vả nàng mới tìm được người có thể hơn được người cha xấu xa của nàng.

“Cô nương với ta không quen biết, cũng chưa thành thân, không thể xưng hô lung tung được.” Độc Cô Ngạn nói xong liền đi xuống lầu. Hề Hề một bước cũng không rời, nối gót theo sau, đưa ra rất nhiều câu hỏi: “Vậy huynh nói uội biết huynh tên gì? Muội là Tiêu Hề Hề, như vậy chúng ta có thể coi là quen biết chưa? Sau đó chúng ta có thể thành thân phải không? Sau đó muội có thể gọi huynh là tướng công? Vậy đến lúc đó huynh phải theo muội quay về cốc nha...” Nàng lải nhải liên tục không ngừng.

Độc Cô Ngạn không thể nhịn được nữa liền quay người lại, sắc giọng quát khê: “Câm miệng!”

Hề Hề lập tức nghe lời, không nói nữa, nhìn Độc Cô Ngạn mong chờ, hy vọng ngay giây phút này hắn sẽ nói ra những điều mà nàng muốn nghe.

“Chúng ta sẽ không thành thân, nên cô không được gọi ta là tướng công, không được đi theo ta, nếu không...” Độc Cô Ngạn thuận tay cầm một chén trà ở trên bàn lên, lòng bàn tay ra sức nắm chặt, không một tiếng động, chén trà vỡ vụn như bột phấn, bột đó từ lòng bàn tay hắn rơi xuống, hắn không thèm nhìn, chỉ ném một đĩnh bạc về phía trước ngực tiểu nhị đang há hốc mồm cách đó không xa, vô cùng thỏa mãn nhìn đôi mắt tròn xoe cùng vẻ mặt sợ hãi đến ngây người ra của Hề Hề, hắn hừ nhẹ một tiếng, chuẩn bị bỏ đi thì nghe thấy giọng nói cực kỳ sùng bái của cô gái mặt dày kia: “Tướng công, huynh thật lợi hại nha!”

Khuôn mặt luôn bình tĩnh của hắn đã bắt đầu nhăn lại, hai bên thái dương đã nổi gân xanh, nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống được, hắn không muốn ở đây lãng phí thời gian với cô gái buồn chán kia, phải điều tra xem những người này rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Cũng có một việc khiến hắn phải lưu ý, những người bán hàng rong kỳ quái trước đó trên con đường này cũng không thấy xuất hiện nữa, trong một đêm mà hoàn toàn biến mất không để lại chút dấu vết. Còn người dân huyện Tụ Vân dường như không cảm thấy có chút thay đổi bất thường nào, vẫn sinh hoạt bình thường như thể không có gì xảy ra.

Điều này không phải rất kỳ lạ sao?

Toàn bộ huyện Tụ Vân dường như bị bao trùm bởi một bóng ma thần bí, nhận thức không bình thường, xảy ra rất nhiều thay đổi.

“Không được theo ta.” Hắn bỏ lại một câu rồi phi thân ra ngoài

“Huynh còn chưa nói uội biết tên của huynh?” Hề Hề ở phía sau kêu to, khiến cho tiểu nhị đưa tới một ánh nhìn kì quái, nhưng những người trong đại sảnh dường như không nhận thức được bất cứ việc gì trên đời, giống như một con rối, chỉ biết đến việc đang làm.

Phỉ Mặc đứng ở trước cửa phòng, khẽ nhíu đôi mắt phượng hình trăng khuyết, khóe miệng dần hiện lên một nụ cười khó hiểu. Hắn nhẹ nhàng vẫy tay, trong nháy mắt, một người áo đen xuất hiện, giống như hiện ra từ không trung. Phỉ Mặc nhẹ giọng nói nhỏ vài câu, sau đó người nọ liền gật đầu, lại biến mất trong chớp mắt.

Đúng là một cao thủ tuyệt đỉnh.

Hề Hề buồn chán dẫn Nhị Nha cùng Đại Mao đi dạo, dù sao Tụ Hiền lâu cũng là một không gian nhỏ bé, không thích hợp với hai con thú quá to lớn này. Đại Mao đặc biệt hứng thú với đường phố náo nhiệt, không ngao du ở trên trời mà chuyển thành đi dạo dưới mặt đất.

Dân chúng huyện Tụ Vân thật vất vả mới làm quen được với việc một con báo trắng thường ngày đi lại nơi này, lúc này lại xuất hiện thêm một con quạ đen to lớn kì dị, một số bé trai khi thấy Nhị Nha còn dám mở to đôi mắt ngây thơ, đứng mut ngón tay nhìn từ xa, nhưng vừa thấy Đại Mao, chúng liền nhào ngay đến chỗ mẹ chúng vừa khóc lớn vừa kêu: “Oa, có quái diệu muốn ăn thịt con...”

Vì vậy, Hề Hề với vẻ mặt rất nghiêm túc, trên đường liên tục giải thích rằng thật ra Đại Mao cũng giống như Nhị Nha, rất hòa nhã dễ gần, tuy nó xấu hơn Nhị Nha rất nhiều ... Đại Mao thấy oan ức, liền tiếp kêu lên: “Oa oa”, đáng tiếc là mọi người đều không hiểu thứ ngôn ngữ của nó, trái lại, bọn họ càng thấy sợ hãi

hơn, đều tránh xa, thậm chí có người còn cố dùng dưa và trái cây tấn công nó. Hề Hề không thể làm gì khác hơn là đem chúng ra khỏi thành. Ngoài thành là cánh đồng hoang vu, lượng dân cư tương đối ít so với trong thành, Nhị Nha cùng Đại Mao cũng có không gian lớn hơn để vận động.

“Đại Mao, đừng khóc nữa, chẳng qua bọn họ chưa từng gặp loài chim nào như em, đương nhiên sẽ cảm thấy sợ. Chẳng phải mẹ đã nói rồi sao? Những người dưới chân núi lá gan đều rất nhỏ.” Hề Hề thấy Đại Mao tâm trạng suy sụp liền mở miệng an ủi. Dọc đường đi, Đại Mao vẫn buồn rầu oa oa kêu khê, Nhị Nha ở một bên nhe răng, nhếch mép, vẻn tai vui mừng đến cả nửa ngày trời, hiện giờ nó đã cảm nhận được sâu sắc tầm quan trọng của sắc đẹp!

“Ngoooo, ngoaaa oa” Đại Mao duỗi thẳng hai cánh, tỏ vẻ chính mình nhìn cũng rất được nha.

Hề Hề ôm nó vào lòng, hôn nó rồi lại vỗ vỗ đầu nó: “Được rồi, được rồi, ai nói em không đẹp chứ? Ta thấy em rất dễ thương, các loài chim khác đều kém xa em.”

Đại Mao lúc này mới vui vẻ trở lại, vỗ vỗ hai cánh rồi oa oa kêu lên hai tiếng.

Vô thức đi vào sâu trong núi rừng, trong đó, ngoại trừ tiếng chim hót líu lo chỉ có tiếng lá xào xạc, Hề Hề nhìn xung quanh, thấy một gốc cây lớn, thân màu đỏ, rất cao liền đi tới, ngồi trên đó có thể thấy được quang cảnh ở rất xa.

“Đại Mao, Nhị Nha, lên đây đi.” Nàng leo lên một cành cây lớn ngồi xuống, gió mát thổi tung mái tóc đen của nàng, cuộn thành những vòng tròn, nàng hớn hỏ vẫy tay với bọn chúng, gọi bọn chúng lên chơi cùng.

Đại Mao giương cánh bay lên cành phía trên, Nhị Nha cũng nhảy lên, đến bên cạnh nàng cọ cọ vài cái, rồi cẩn thận dùng cái đuôi của mình cuốn thân thể của tiểu chủ nhân vào trong lòng, phòng khi nàng nhất thời hưng phấn quá mà rơi xuống dưới.

Hề Hề lười biếng duỗi lưng, nhàn nhã tựa vào tấm lưng mềm mại của Nhị Nha, mắt mở to vô thức nhìn xung quanh. A, phía trước bên trái, giữa sườn núi là một mảng đỏ au, toàn là hoa rừng đang nở, thật là một cảnh đẹp, bên phải là một con đường nhỏ, trên đường có hai con sóc đang nhảy qua nhảy lại í ới gọi nhau, hình như chúng đang kiếm quả thông, ở phía chính diện có một người đang khom lưng đi vào một hang động tối như mực, vì sao người kia nhìn qua lại quen mắt như vậy?

7. Chương 6

Chương 6: Núi Tụ Vân

Đó chẳng phải tiểu nhị của Tụ Hiền lâu sao? Vừa rồi rõ ràng hắn còn ở nhà trọ mà, vì sao lại chạy tới núi này?

Tiểu nhị kia vào trong hang động một lúc lâu vẫn chưa ra, Hề Hề không khỏi có chút lo lắng hắn gặp nguy hiểm, vì trong hang động thường là nơi một số mãnh thú như sư tử, hổ sinh sống. Tuy không biết hắn đi vào làm gì, nhưng hắn chỉ có một mình, lại thấp bé gầy yếu, nhờ may thật sự gặp phải dã thú, nhất định sẽ gặp nạn. Nàng từng đọc trong sách, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù giả*, tuy nàng không biết phù giả là cái gì, nhưng nhất định đó là một thứ rất vĩ đại!

* = =” Lạy mợ, là “cứu một mạng người hơn xây bảy tháp Phù Đồ”!!!

“Đại Mao, em đi trước nhìn xem tiểu nhị ca ca thế nào rồi, ta sẽ tới ngay.” Hề Hề dặn dò Đại Mao. Đại Mao kêu lên một tiếng, bay qua thăm dò.

Kết quả nàng còn chưa kịp nhảy từ trên cây xuống đã thấy tiểu nhị đi ra, hắn đã thay một bộ quần áo màu xanh, đầu đội một chiếc mũ nổi màu xanh, nhìn qua có vẻ giống màu lùm cây ở bên cạnh, vì vậy đứng trong đó cũng không dễ bị phát hiện. Nhưng càng kỳ quái hơn là, hắn còn khiêng một người đàn ông cao lớn mặc quần áo màu đỏ đi ra, người đàn ông kia cao gần tám thước, thân hình vạm vỡ, to lớn gần gấp đôi tiểu nhị, nhưng lại bị hắn khiêng đi như bay, dễ dàng như khiêng một túi bông.

Hề Hề rất có ấn tượng với người đàn ông mặc quần áo màu đỏ kia, bởi vì trong toàn bộ khách trọ tại Tụ Hiền lâu, chỉ có một mình hắn mặc quần áo màu đỏ rực rỡ như thế, lúc đó bạn đồng hành của hắn còn cười

trang phục đó gây chú ý như trang phục của tân lang, hắn cũng không để ý. Hai ngày trước hắn còn ở trong đại sảnh Tụ Hiền lâu đánh bạc với mọi người, khi hắn thua đã rất hào sảng mà uống một bình rượu lớn. Không ngờ lúc này lại bị tiểu nhị khiêng ra như một người đã chết, bị ném vào một cái hố rất sâu phía sau lùm cây.

Tiểu nhị ném người đàn ông vào trong hố xong, quay lại tiếp tục khiêng một người nữa ra, trong khoảng hai khắc, hắn khiêng ra hai mươi ba người, đều ném vào trong hố. Có người Hề Hề biết, có người nằng chưa từng gặp bao giờ, tất cả đều không nhúc nhích, mặc kệ tiểu nhị sắp xếp.

Hề Hề ngồi trên cành cây nhìn đến choáng váng. Tiểu nhị này, hắn muốn làm gì vậy? Nhị Nha thấp giọng gừ một tiếng, đương nhiên nó miễn cảm hơn tiểu chủ nhân, có thể nhận ra nguy hiểm ngay lập tức, vì vậy, nó càng cuộn Hề Hề chặt vào trong lòng, ngăn không cho nằng phát ra tiếng kêu lớn, làm cho người kia chú ý. Nằng vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm những hành động của tiểu nhị, tập trung chú ý cao độ.

Tiểu nhị cẩn thận nhìn xung quanh, không phát hiện điều gì khả nghi. Hắn móc ra một bình sứ màu nâu từ trong người, mở nắp, rắc một ít thuốc bột vào trong hố, ngay lập tức, trong cái hố kia tỏa ra một làn khói nhẹ nhẹ màu xanh, cũng vang lên tiếng xèo xèo và mùi thối gay mũi, giống như có thứ gì đó bị ăn mòn trong nháy mắt.

Hề Hề dùng sức bịt kín miệng và mũi. Nằng hoàn toàn không hiểu tiểu nhị đang làm gì, nhưng theo bản năng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Qua khoảng một khắc, cái hố không bốc khói nữa, tiểu nhị cười lạnh lùng, nhét cái lọ vào trong người, đá một ít đất vào hố rồi xuống núi.

Hề Hề ngồi trên cành cây thật lâu mới bình tĩnh lại từ trong khiếp sợ và khó hiểu, Đại Mao vừa bay đi đến giờ vẫn chưa về, nằng nhảy từ trên cây xuống, lá gan to hơn, ôm cổ Nhị Nha rón rén tới trước hang động thần bí mà tiểu nhị vừa mới ra vào. Nằng vươn đầu vào dò xét, tối tối, ngoằn ngoèo, ầm thấp, nằng run rẩy không dám đi vào nên lại tới trước cái hố nhìn một lát, trong hố vẫn còn tràn ngập mùi hôi thối không rõ từ đâu, nhưng ngoại trừ màu đất tối hơn một chút, bên trong hố không có gì khác.

Hơn hai mươi người cường tráng trong thời gian ngắn như thế đã bị ăn mòn không còn chút dấu vết.

Hề Hề đứng trước hố không cách nào nhúc nhích, cái đầu đơn giản của nằng chưa từng nghĩ đến có một ngày mình sẽ gặp chuyện như vậy, vì thế, nằng không cách nào giải thích được hành động của tiểu nhị, càng không hiểu vì sao hắn phải làm như vậy. Nhị Nha dùng răng cắn góc váy nằng, kéo kéo nằng, Hề Hề ngơ ngác nhìn về phía Nhị Nha, trên gương mặt đỏ ửng không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ có đôi mắt là tiết lộ sự hoảng sợ của nằng.

“Oa.” Đại Mao từ trong động bay ra, trong mỏ còn ngậm cái gì đó. Hề Hề nhận lấy xem, là một loại quả to bằng trứng chim bồ câu. Loại quả này nằng đã từng nhìn thấy trong phòng thuốc của cha, năm lần bảy lượt cha nói với nằng loại trái cây này có kỳ độc, không thể ăn, hơn nữa chỉ sinh trưởng ở Nam Cương. Vì sao nó lại xuất hiện ở đây?

Ngây ngốc về tới nhà trọ, nằng sững sờ phát hiện tiểu nhị vẫn đang vội vàng chạy ra chạy vào như trước, cũng mặc bộ trang phục bằng vải thô màu xám và đội mũ nỉ màu xám như bình thường, hắn nhiệt tình bắt chuyện với khách, giống như chuyện trong núi chưa từng xảy ra.

Hề Hề không khỏi hỗn loạn, lẽ nào nằng nhìn nhầm? Người kia thật ra không phải tiểu nhị?

Tiểu nhị thấy Hề Hề đứng ngăn người trước cửa nhìn hắn, cười sáng lạn bắt chuyện: “Tiêu cô nương, cô nương đã về rồi à? Vừa rồi Phỉ công tử tìm cô nương vài lần, có lẽ có việc gấp, cô nương mau đi xem sao.” Trong lời nói không có điều gì kỳ lạ, giống như hắn và tiểu nhị trên ngọn núi kia là hai người hoàn toàn khác nhau.

Môi Hề Hề giật giật, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ gật đầu, yên lặng lên lầu tìm Phỉ Mặc. Tiểu nhị nhìn bóng lưng của nằng, lắc đầu cười, lại bắt đầu quay lại với công việc của hắn. Dù sao Hề Hề trong mắt hắn vẫn luôn có vẻ ngây ngô như búp bê như thế, cho dù hôm nay nằng càng thêm không thích nói cười thì cũng chẳng có gì kỳ lạ.

“Hi Hi, muội đã đi đâu vậy?” Phỉ Mặc thấy Hề Hề đã trở về, đi tới nhẹ giọng hỏi. Hắn cẩn thận chu đáo nhận ra Hề Hề có chút khác lạ, thường ngày tuy nàng ngốc nghếch ngơ ngác, nhưng ánh mắt luôn sáng rực, linh hoạt. Hôm nay, ánh mắt nàng mờ mịt, giống như bị mây đen bao trùm vậy.

Hề Hề ngơ ngác nhìn Phỉ Mặc, giống như hoàn toàn không nghe thấy hắn nói gì. Phỉ Mặc sờ thử lên trán nàng, không nóng, ngược lại còn hơi lạnh, hắn kéo nàng ngồi xuống: “Sao vậy? Thân thể khó chịu hay có tâm sự gì? Nói cho Mặc ca ca nghe thử xem.” Từ sau khi nghe nàng nói nàng tự chọn tướng công, hắn khẳng khái yêu cầu nàng gọi hắn như vậy.

Hề Hề mím môi, vô thần nhìn cằm bào màu tím nhạt của Phỉ Mặc, không biết nên nói từ đâu. Nhìn gương mặt rất giống cha nàng kia của Phỉ Mặc, nàng thì thào nói nhỏ một câu: “Ta buồn ngủ...”

Đôi mắt phượng của Phỉ Mặc nhẹ nhàng nhướng lên, khóe môi hắn cong lên một độ cong xinh đẹp, mở miệng nói: “Vậy muội đi ngủ một giấc thật ngon đi nhé, nếu đói bụng thì gọi tiểu nhị mang mấy món ăn lên.”

Khi nghe được hai chữ tiểu nhị, thân mình Hề Hề rõ ràng run lên, đương nhiên Phỉ Mặc không bỏ qua chi tiết nhỏ này. Nàng yên lặng đứng dậy trở về phòng mình, nằm trên giường một lúc lâu vẫn không ngủ được, trong đầu đều là hình ảnh tiểu nhị cầm cái chai rắc thuốc bột vào trong hồ, và cả nụ cười u ám kia của hắn.

Thấy Hề Hề đi rồi, Phỉ Mặc liền gọi Huyền Vân ra: “Điều tra được chuyện gì?”

“Bẩm các chủ, huyện Tụ Vân quả thật có một tổ chức thần bí ẩn nấp bên trong, rất nhiều người bán hàng rong trước đó giờ không thấy nữa, chỉ còn lại một số tiểu thương, dân chúng bình thường. Ngoài ra, núi Tụ Vân cách thành hai dặm có chút khác thường, thuộc hạ nghi ngờ sự mất tích của những người trong các môn phái khác có liên quan tới núi Tụ Vân. Đúng rồi, hôm nay Hề Hề cô nương có đến núi Tụ Vân, khi thuộc hạ trở về nhìn thấy cô nương ấy từ trong núi đi ra.” Huyền Vân báo cáo lại những tin tức mình đã điều tra được.

“Nàng vào núi?” Phỉ Mặc suy nghĩ một lát, sau đó nói với Huyền Vân: “Tiểu Vân Tử, ngươi lại đi điều tra hư thực ở núi Tụ Vân, đi xem xem thứ gì ẩn nấp trong núi sâu già thần giả quỷ!”

“Vâng.” Huyền Vân lên tiếng trả lời.

Lăn qua lăn lại một lúc lâu mà vẫn không bình tĩnh lại được, Hề Hề vò vò đầu, bật người ngồi dậy. Nàng nghiêng đầu nhìn ánh mắt lo lắng của Nhị Nha và Đại Mao, nhảy từ trên giường xuống, ôm lấy đầu bọn chúng dụi dụi đầu vào: “Các em đừng lo cho ta, có các em ở đây, ta không sợ.” Trước đây, khi nàng gặp bất cứ chuyện gì nguy hiểm, mẹ và Nhị Nha, Đại Mao đều sẽ chạy tới trong thời gian ngắn nhất, giải cứu nàng, khi đó Nhị Nha mới chỉ là một con thú nhỏ nhỏ đã dừng mảnh xông lên cắn con trăn to lớn. Tuy hiện giờ mẹ không ở bên cạnh, nhưng nàng có hai người bạn tốt ở đây, nàng cũng rất yên tâm.

“Không nghĩ nữa, đi, chúng ta đi xem tướng công đã về chưa.” Chạy đến trước cửa sổ nhìn sang, cửa sổ phòng bên cạnh đang mở, nàng vội vàng vươn nửa người ra ngoài cửa sổ, nửa người bám trên bệ cửa sổ, kêu lên hai tiếng với căn phòng sát vách: “Tướng công, tướng công!”

~*~

Thật ra Hề Hề không có khái niệm về xấu đẹp, kiểu người “hoang dã” như Hề Hề sống chủ yếu dựa vào cảm giác. Từ nhỏ đến lớn Hề Hề chỉ biết có 2 người là cha và mẹ, vì thế, mọi tiêu chuẩn của Hề Hề được dựa trên cha mẹ mình. Thế nên Hề Hề mới cảm thấy Phỉ Mặc gian xảo giống cha chắc chắn là xấu, còn A Ngạn lạnh lùng giống mẹ thì chắc chắn là đẹp ==))

Lúc nào Hề Hề cũng ngẩn ra như thế bởi vì thiếu hiểu biết về bộc lộ cảm xúc, cũng vì đã ăn Vô Nhan hoàn để che đi mái tóc trắng và cặp mắt tím của mình nữa. Mỗi lần tưởng tượng đến cảnh cô nàng vô cùng nghiêm túc làm những việc chẳng giống ai là mình lại cười đau ruột ==))

8. Chương 7

Chương 7: Đêm điều tra trong núi.

Nghe bên ngoài truyền đến tiếng gọi mấy ngày nay đã trở nên quen thuộc, Độc Cô Ngạn giả cầm giả điếu, ngồi bên cạnh bàn chậm rãi uống trà, trong đầu xấp xếp lại những đầu mối đã điều tra được trong hai ngày nay. Đầu mối trong tay không có nhiều mà sự việc lại càng ngày càng trở nên nghiêm trọng. Bang Thanh Hồng đã có ít nhất bảy người mất tích, phái Thương Sơn là một môn phái lớn của võ lâm mà cũng mất tích hơn mười cao thủ, xem ra lần này phụ thân phái hấn ra khỏi Phiếu Miếu Phong trợ giúp bác, nhiệm vụ không đơn giản.

Đang suy nghĩ, đột nhiên phát hiện phía trước cửa sổ xuất hiện một cái đầu nhỏ, hấn lãnh đạm nhìn nha đầu không biết xấu hổ kia động tác nhanh nhẹn leo từ cửa sổ vào, ngồi trên một cái bàn thấp phía trước cửa sổ, ánh mắt vô tội nhìn hấn.

Đối với những người không mời mà tới thế này, từ trước đến nay hấn không bao giờ tỏ thái độ hòa nhã đón tiếp, tuy rằng trên khuôn mặt lạnh như băng của hấn cũng rất ít khi xuất hiện biểu cảm gì khác. Chỉ là, hấn không khỏi hiếu kỳ, rốt cục nàng đã dùng cách gì để có thể leo được sang đây.

“Làm thế nào cô nương sang được bên này?” Hấn buông chén trà, nhàn nhạt hỏi.

Hề Hề vừa thấy Độc Cô Ngạn để ý đến mình, vội vàng từ trên bàn nhảy xuống, cuống cuống chạy đến trước mặt hấn ngồi xuống, giọng nói hưng phấn, khoa chân múa tay một hồi nói: “Nhị Nha nhà muội rất lợi hại nha, nó có một cái lưng rất dài, có thể vượt từ cửa sổ phòng muội đến cửa sổ phòng huynh.”

Cuối cùng hấn cũng hiểu ra, nàng đập lên thân con báo đó mà tới được đây. Còn có thể dùng thú cưng trong tình huống này, hấn thực sự không khâm phục nàng cũng không được.

“Tướng công.” Hề Hề gọi hấn một tiếng.

“Ta là Độc Cô Ngạn, cô nương có thể gọi tên ta, đừng để ta nghe thấy cô nương gọi như vừa rồi một lần nữa.” Hấn cực kỳ nghiêm khắc nhìn nàng. Đáng tiếc, quanh năm đối mặt với gương mặt lạnh như băng của mẹ, Hề Hề căn bản chẳng còn sợ nữa, nhưng nàng vẫn nghe lời gọi hấn một tiếng: “Tiểu Ngạn...”

Trán hấn nhăn lại lần thứ hai.

“So với cô nương, ta lớn tuổi hơn, không thể gọi ta là Tiểu Ngạn!”

“Ngạn Ngạn!” Nàng rất biết nghe lời liền thay đổi cách gọi.

“Cũng không được gọi ta là Ngạn Ngạn.”

“A Ngạn!”

“Gọi là Độc Cô Ngạn!” Hấn không thể nhịn được nữa mà đập bàn. Bỗng dưng hấn nhận ra bình thường hấn luôn rất bình tĩnh nhưng hề gặp nha đầu kia là như thể củi khô gặp lửa, sẽ bùng cháy dữ dội.

“Trực tiếp gọi tên nghe thân thiết hơn, khi mẹ gọi vậy cha đều rất vui.” Huống hồ ở nhà cha già trước giờ đều gọi “Âm Âm” “Hi Hi” loạn xạ, còn nói gọi thế mới giống người một nhà. Nàng cũng muốn làm người một nhà với hấn, cần gì phải khách sáo như vậy.

“...” Độc Cô Ngạn không muốn tiếp tục đôi co cùng nàng nữa. Bèn đứng dậy, cầm lấy kiếm đi ra ngoài.

Nếu nàng đã thích căn phòng này như vậy thì để cho nàng là được.

“A Ngạn...” Hề Hề nhanh chân đuổi kịp hấn, nhẹ nhàng kéo ống tay áo hấn. Thật ra, trong lòng nàng chưa hoàn toàn hết sợ hãi, nhưng khi nhìn thấy hấn, nàng cảm thấy vô cùng an tâm.

“Có chuyện gì?” Nha đầu này từ khi đến đây ngày nào cũng vui vẻ dạo chơi khắp nơi, hôm nay mới giờ này đã có mặt ở nhà trọ.

“Muội... Muội thấy được vài việc... hơi đáng sợ.” Hề Hề không chút do dự liền đem hết tâm tư của mình nói cho hấn nghe.

“Thấy cái gì?” Tuy hấn không muốn nhìn thấy cái mặt dày của nàng nữa, nhưng dù sao nàng cũng chỉ là một cô gái nhỏ ngây thơ, không hiểu bất cứ chuyện gì.

“Muội nhìn thấy ông chú áo đỏ... Ông ấy đã chết, xác bị ... bị người ta tiêu hủy.” Nàng xiết chặt ống tay áo của hần, trong lòng đầy lo sợ nói.

Ông chú áo đỏ? Nhị đương gia của bang Thanh Hồng?! Ông ta đã biến mất từ ngày hôm qua!

“Cô nhìn thấy ông ta ở đâu? Kể lại mọi chuyện cho ta nghe.” Hần liền đóng cửa phòng lại, ngồi xuống trước bàn trà, nhìn đôi mắt có phần hoảng loạn của Hề Hề, nghĩ rằng câu chuyện của nàng có thể sẽ là một manh mối quan trọng.

Hề Hề mấp máy môi, đi đến đối diện hần rồi ngồi xuống, sau đó nàng nói toàn bộ chuyện nàng đã thấy ở sau núi cho Độc Cô Ngạn biết.

“Cô có chắc người cô nhìn thấy là tiểu nhị không?”

Hề Hề ngơ ngác nhìn hần một lát rồi gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

“Muội không dám chắc, tiểu nhị ca ca là người tốt, huynh ấy chắc sẽ không làm chuyện xấu xa như vậy...” Nói xong chính bản thân nàng cũng không có cách nào để khẳng định. Nàng chắc chắn đó là khuôn mặt của tiểu nhị, nhưng so với tiểu nhị khi bình thường thì biểu hiện hoàn toàn khác nhau.

“Ta đã biết.” Độc Cô Ngạn gật đầu, nhìn đôi mắt mở to ngạc nhiên của nàng, hần còn nói thêm: “Cô tạm thời không nên có biểu hiện gì bất thường, phải bình tĩnh. Cũng không được ra sau núi chơi nữa, để tránh gặp phải nguy hiểm. Cô nói sơn động đó ở chỗ nào?”

“Đại Mao có thể dẫn đường cho huynh.” Hề Hề có chút tự hào về khả năng dẫn đường của Đại Mao nhà mình.

“Đại Mao?” Độc Cô Ngạn nghe thấy một cái tên lạ nhất thời không thích ứng ngay được. Tên của nhà nàng... đều thật đặc biệt.

“Đại Mao là con chim muội nuôi, nó nhớ đường rất giỏi, còn có thể bảo vệ uội nữa.” Hề Hề nói xong liền quay ra ngoài cửa sổ kêu một tiếng “Đại Mao”, Độc Cô Ngạn chỉ thấy một con chim đen xì kỳ quái bay đến, vô cùng thân thiết đậu xuống bên cạnh Hề Hề, cái đầu như mũi dùi liên tục cọ cọ vào người nàng.

“... Được rồi. Vậy phiền nó dẫn đường cho ta.” Độc Cô Ngạn thầm quyết định đêm nay sẽ phải thăm dò núi Tụ Vân một chuyến. Hề Hề đã có người của Khê Vân các bảo vệ, tạm thời hần sẽ không có gì nguy hiểm, nhưng không chỉ tiểu nhị mà cả Tụ Hiền lâu này, đều phải tra xét một lần.

“A Ngạn, muội muốn đi cùng huynh.” Hề Hề muốn ở bên cạnh hần.

“Rất nguy hiểm. Không được.” Độc cô Ngạn kiên quyết từ chối. Hề Hề liền trề môi, đầy tủi thân nhìn hần...

Độc Cô Ngạn vẫn nhìn nàng bằng ánh mắt lạnh băng như trước, nhưng trong đó cũng có chút kiên quyết và quan tâm. Không ngờ hần có thể đọc được rõ ràng sự khát vọng trên gương mặt không có chút biểu cảm của nàng. Nhưng hần không thể thỏa mãn nguyện vọng của nàng được. Hần không muốn đến lúc đó còn phải lo lắng cho sự an nguy của nàng.

“Nghe lời.” Thấy nàng vẫn không nhúc nhích gì, hần nói thêm một câu. Nàng nghe xong lập tức khước miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười, tuy nhiên biểu hiện trên khuôn mặt quá nhẹ, không thể gọi là cười tươi được.

“Vâng.” Hề hề ra sức gật đầu, tỏ vẻ là nàng rất biết nghe lời. Nàng sờ cái đầu dùi của Đại Mao, cẩn thận dặn dò: “Đại Mao, em cẩn thận dẫn đường cho A Ngạn nha, cũng phải bảo vệ huynh ấy thật tốt đấy.”

Còn Độc Cô Ngạn đã chính thức từ bỏ ý định sửa lại cách gọi của nàng, dù sao thì A Ngạn nghe cũng mạnh mẽ hơn nhiều so với mấy cách gọi trước.

Cùng lúc đó, Phỉ Mặc cũng bắt tay vào điều tra tiểu nhị và Tụ Hiền lâu.

Đêm đến, Độc Cô Ngạn cầm lấy trường đoản kiếm, cùng với Đại Mao dẫn đường đi thăm dò núi Tụ Vân. Ánh trăng vẫn âm đạm như cũ, lại thêm một con chim khổng lồ đen như mực bay trên đầu, càng tăng thêm vài phần kinh dị.

Nó bay vào một con đường, rất nhanh mà không phát ra một tiếng động, ánh trắng dần trở nên mờ nhạt, cây cối cũng rậm rạp hơn. Con đường phía trước bị bao phủ bởi một tầng sương mù, xung quanh có chút không rõ ràng. Đại Mao thoáng tăng tốc rồi bay lên cao hơn.

“Oa”, Đại Mao kêu nhỏ một tiếng, biểu thị phía trước có chuyện gì đó.

Độc Cô Ngạn nhảy lên một cái cây cao bên cạnh để kiểm tra, quả nhiên phía trước có động tĩnh. Cách đó khoảng mười trượng, một đám người xếp thành hàng, cứng nhắc mà đồng nhất đi lại trong rừng.

Hắn nheo mắt lại, mặc dù trong rừng có sương mù, nhưng là người luyện võ nhiều năm nên thị lực của hắn tốt hơn người bình thường mấy lần, vì vậy có thể rõ ràng nhận ra những người này đều là người của các bang phái lớn đã từng dừng chân ở Tụ Hiền lâu.

Bọn họ đều giống như người mất hồn, động tác vô cùng đều đặn, nhưng lại rất cứng nhắc, cứ dờ dẫm, máy móc mà di chuyển, ngoài những tiếng bước chân nhịp nhàng, tuyệt nhiên không có bất kì tiếng nói nào, đến cả tiếng hít thở cũng dường như không có.

Độc Cô Ngạn rất tập trung, nhún người theo sau bọn họ. Đại Mao vỗ vỗ cánh, bay lên cao, cũng theo ngay phía sau.

Hắn lén lút nhập vào hàng sau cùng của đoàn người, không chút dấu vết quan sát một chút, phát hiện đúng là chương môn La Kim Hồng của phái Thương Sơn, Hồng quyền của y cũng có thứ hạng ở trên giang hồ, vậy mà giờ đây cũng bị người ta khống chế, vô chi vô giác đi lại trong núi này.

Đi theo phía sau, hắn cùng mọi người tiến vào một hang động thần bí khuất sau một lùm cây.

9. Chương 8

Chương 8: Một nhà Độc Cô

Phỉ Mặc ngồi trong căn phòng trên lầu hai, nhếch mép cười nhìn tiểu nhị không ngừng bận rộn dưới lầu, và cả ông chủ liên tục gẩy bàn tính, mắt phượng khẽ đảo quanh, hai tay khoanh trước ngực, những ngón tay trái vô thức gõ nhẹ lên cánh tay phải, giống như đang nghe một bài hát dân gian vậy.

Hề Hề ra khỏi phòng, liếc mắt nhìn thấy Phỉ Mặc đang ở trong căn phòng phía bên kia hành lang, vội vàng chạy tới, kêu một tiếng: “Phỉ Mặc.”

“Tiểu Hi Hi à, vì sao muội lại khách khí với Mặc ca ca như thế, Mặc ca ca thật đau lòng.” Phỉ Mặc nâng tay lau những giọt nước mắt không hề tồn tại.

Hề Hề buột lòng phải gọi: “Mặc ca ca.”

Phỉ Mặc lập tức vui vẻ trở lại: “Chuyện gì vậy, Tiểu Hi Hi?”

“Huynh có thể đi giúp A Ngạn không?” Đôi mắt nàng tràn đầy mong đợi nhìn Phỉ Mặc đang tươi cười.

Tuy rằng khi mới quen biết, Phỉ Mặc nhìn có vẻ gian xảo như cha già của nàng, nhưng dọc đường đi hắn đối xử với nàng rất tốt, còn ân cần hơn cha già, vì vậy, trong lòng nàng, Phỉ Mặc quả thật giống một người anh trai.

Nàng nghĩ hiện giờ nàng có thể nhờ cậy người anh trai này một chút, hắc hắc.

“A Ngạn?”

“Chính là tướng công ấy, nhưng huynh ấy không cho ta gọi huynh ấy là tướng công, phải gọi huynh ấy là A Ngạn.” Nếu Độc Cô Ngạn ở đây, có lẽ sẽ phun máu. Hắn căn bản tuyệt đối không đồng ý bị gọi là “A Ngạn”.

Phỉ Mặc nhướng đôi mày kiếm. Hắn còn tưởng là ai, thì ra là tên nam nhân ngang tàng kia.

“Giúp hắn cái gì?”

“A Ngạn lên ngọn núi ngoài thành rồi, nơi đó có một hang động rất kinh khủng, rất nguy hiểm, huynh ấy rất cần giúp đỡ, đi giúp huynh ấy đi mà.” Đại Mao nhà nàng cũng đã đi giúp rồi.

“Hang động?” Ban ngày nàng phản ứng khác thường như thế chẳng lẽ vì nhìn thấy cái gì trong núi Tụ Vân? Vì vậy, Hề Hề bèn kể lại cảnh tượng nàng nhìn thấy một lần nữa.

“Muội nói cho tên A Ngạn kia rồi?” Hắc có chút khó chịu một cách vô căn cứ. Nàng nói cho tên kia trước mà không nói cho hắc.

Hề Hề thành thật gật đầu.

Phỉ Mặc càng khó chịu. Nhưng hắc vẫn cười thản nhiên, ngoắc tay với Hề Hề, bảo nàng ngồi xuống đối diện, sau đó hỏi: “Muội nói cho Mặc ca ca nghe trước, vì sao lại chọn hắc làm tướng công?”

“A Ngạn rất giống mẹ.” Tuy lạnh như băng nhưng đều khiến nàng rất yên tâm.

Một nam nhân lại giống một nữ nhân, hơn nữa còn là mẹ nàng...

Phỉ Mặc không hổ là một các chủ, vẻ mặt không chút biến đổi, nhưng trong lòng lại đang điên cuồng cười phá lên, mọi khó chịu trước kia đều thành mây bay.

“Mặc ca ca, huynh đi giúp huynh ấy được không, ta sợ huynh ấy gặp nguy hiểm.” Cảnh tượng nàng nhìn thấy ban ngày khiến nàng vô cùng sợ hãi.

“Muội yên tâm, hắc không sao đâu.”

Nếu tin tức của Huyền Vân không sai, nam nhân lạnh lùng thích y phục màu trắng kia chính là con trai duy nhất của dòng họ Độc Cô trên Phiếu Miểu Phong – Độc Cô Ngạn.

Địa vị của nhà Độc Cô trong chốn võ lâm tương đối cao, người đứng đầu gia tộc, tức ông nội Độc Cô Ngạn, Độc Cô Đoạn, dựa vào tuyệt kỹ “Độc Cô song kiếm” tự mình phát triển, ngang dọc giang hồ, suốt năm mươi năm hiếm gặp đối thủ, hơn nữa trời sinh tính tình hảo sảng hiệp nghĩa, gặp chuyện luôn công bằng mà vẫn không mất tình nghĩa, được người trong võ lâm vô cùng kính trọng, đã từng là người có điều kiện tốt nhất được đề cử làm minh chủ võ lâm. Nhưng sau khi ông gặp Lãnh Liên Tiên Tử, Mai Ngọc Tâm, liền rời khỏi cuộc tuyển chọn minh chủ võ lâm, lấy vợ sinh con. Hiện giờ cho dù đã bảy mươi tuổi, ông vẫn đức cao vọng trọng, được nhiều người ủng hộ, là anh hùng được công nhận trong võ lâm.

Độc Cô Đoạn và Mai Ngọc Tâm chỉ có duy nhất một người con trai, tên chỉ có một chữ Hàn, tính cách khác xa phụ thân, trời sinh tính tình đậm bạc, rất ít khi liên quan tới chuyện trong chốn võ lâm, chỉ thích làm những việc thanh nhàn như đọc sách, vẽ tranh, tài nghệ văn thơ viết chữ rất cao. Bởi vì Độc Cô Đoạn là bạn tri kỷ của Lê Tuân, phụ thân của Lê Thanh, nên mối quan hệ giữa nhà Độc Cô và nhà họ Lê vẫn rất thân thiết, sau đó Độc Cô Hàn lại cưới Lê Nhiên, muội muội của Lê Thanh làm vợ, hai nhà trở thành thông gia, sau đó vài năm, Lê Thanh cũng thành danh, dựa vào tác phong bình tĩnh, công bằng mà được chọn làm minh chủ võ lâm.

Độc Cô Hàn và Lê Nhiên cũng chỉ có một người con trai duy nhất là Độc Cô Ngạn, mười lăm tuổi hắc đã dựa vào tuyệt kỹ “Độc Cô song kiếm” nhà Độc Cô mà thành danh thiên hạ, tuy rất ít xuống núi nhưng cũng khá nổi danh trong chốn võ lâm, chủ yếu vì bảy năm trước, trong một lần tỷ thí không chính thức, hắc mới mười lăm tuổi đã có thể đánh bại người bác Lê Thanh đang là minh chủ võ lâm của hắc. Tuy sau đó hắc khiêm tốn nói bác đã nhường hắc, nhưng những cao thủ ở đó đều nhìn ra võ công của hắc hơn hắc Lê Thanh. Lê Thanh cũng không hổ là người đứng đầu võ lâm, tuy thua trong tay cháu trai mình nhưng không có chút tức giận vì mất thể diện, ngược lại còn khen thưởng cháu trai nhà mình, có chút tự hào, phong thái độ lượng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Sau một thời oanh liệt năm mười lăm tuổi ấy, Độc Cô Ngạn luôn ở trên Phiếu Miểu Phong, nhưng người trong võ lâm vẫn say sưa bàn tán chuyện của hắc, nhớ mãi không quên, những nữ nhân nhiều chuyện cũng phong hắc là “Võ lâm tam đại quý công tử chi bảng nhân*“⁴. Tính cách hắc không giống ông nội cũng không giống phụ thân, nhưng lại vô cùng giống bà nội, lạnh như băng, khí lạnh quần người quanh năm, vô cùng lạnh lùng. Có người nói chính vì nguyên nhân này hắc mới kém Phỉ Mặc một bậc, xếp thứ hai. Đương nhiên, Phỉ Mặc tuyệt đối không thừa nhận chuyện này.

* Vô lâm tam đại quý công tử chi bảng nhãn: đứng thứ hai trong số ba quý công tử chốn vô lâm. Bảng nhãn là tên gọi thời khoa cử, hai đời Minh, Thanh dùng để gọi người đứng thứ nhì trong kỳ thi Điện Thí – kỳ thi cuối cùng do nhà vua chủ trì.

Có người nói Độc Cô Ngạn là chân truyền của ông nội hần, một tay Độc Cô song kiếm xuất thần nhập hóa, còn khinh công lại được truyền từ bà nội Lãnh Liên Tiên Tử, kẻ ngang bằng trên giang hồ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay. Thân thủ như vậy trên giang hồ tất nhiên không có địch thủ, vì vậy, căn bản không cần lo lắng cho tên nhóc đó.

Nhìn ánh mắt chăm chú không chớp của Hề Hề nhìn mình, Phỉ Mặc lại cảm thấy mình không thể từ chối đôi mắt tràn đầy mong đợi như vậy được.

“Như vậy đi, ta sẽ để Huyền Phong đi xem sao, nếu hần xảy ra chuyện, Khê Vân các chắc chắn sẽ trợ giúp, vậy muội có thể yên tâm chưa?” Aizzz, xen vào việc của người khác không phải tác phong của hần, không ngờ lại phá lệ vì nàng, nghiệt duyên rồi...

“Vâng, cảm ơn Mặc ca ca.” Hề Hề trang trọng nói cảm ơn.

Phỉ Mặc khẽ nhếch mắt xem như nhận lời cảm ơn của nàng. Đang chuẩn bị ngoắc tay gọi Huyền Phong tới thì hần lại cấp tốc nhảy từ trong góc phòng ra, nhỏ giọng nói mấy câu bên tai Phỉ Mặc.

Hề Hề có chút căng thẳng, sợ hần điều tra được tin tức Độc Cô Ngạn bị thương, không khỏi siết chặt nắm tay, hai mắt không dám chớp một cái.

“Hi Hi, đừng căng thẳng, không phải chuyện về A Ngạn của muội. Với thân thủ của hần chỉ có người khác xui xẻo thôi.” Phỉ Mặc nghe tin tức của Huyền Phong xong, vẻ mặt vẫn không thay đổi, nhìn thấy vẻ lo lắng của Hề Hề mới an ủi một chút.

“Thật sao? A Ngạn rất lợi hại sao?” Chắc là đúng rồi, lần trước A Ngạn còn dễ dàng bóp một cái chén thành bột phấn.

Tuy rằng bắt hần thừa nhận một nam nhân khác rất lợi hại khiến hần vô cùng khó chịu, nhưng để người đẹp yên tâm, Phỉ Mặc vẫn gạt đầu trái với lương tâm. Độc Cô song kiếm đúng là rất lợi hại, nhưng nếu một ngày gặp phải mười ba chiêu thức của Khê Vân các thì cũng chưa biết trước sẽ thế nào.

“Hi Hi, mấy ngày tới muội nên ở trong phòng, đừng đi lung tung. Nếu đói bụng thì bảo mấy ca ca trong Khê Vân các mang đồ ăn tới. Tới đây, đây là kẹo hôm nay Mặc ca ca mua uội, muội ăn thử xem có ngon không?”

Phỉ Mặc lấy ra từ trong người một chiếc hộp bằng ngọc đen tinh xảo, bề ngoài giản dị đáng yêu, mặt trên còn khắc mấy bông hoa sen nở rộ. Mở ra, bên trong có hơn mười viên kẹo màu sắc khác nhau, tròn tròn nhìn rất thích mắt, Hề Hề không chút nghi ngờ cầm lấy một viên bỏ vào miệng, quả nhiên thanh thanh ngọt ngọt, có hương vị như quả đào mật.

“Rất ngon.” Hề Hề vui vẻ gạt đầu, thuận tiện thu cái hộp làm của riêng.

Phỉ Mặc nhìn dáng vẻ đưa viên kẹo từ má trái sang má phải, vô cùng ngây thơ của nàng, nở nụ cười nhàn nhạt, ánh mắt lộ ra những ý tứ sâu xa.

“Người nói những người mất tích của phái Thương Sơn và bang Thanh Hồng có thể đã bị người ta khống chế?” Sau khi trở về phòng, Phỉ Mặc yên lặng suy nghĩ một lúc lâu rồi hỏi Huyền Phong.

“Mặc dù thuộc hạ không thể khẳng định nhưng những dấu hiệu hiện nay cho thấy khả năng này vô cùng lớn.”

“Nói rõ ràng xem.”

“Thứ nhất, một ngày trước khi mất tích, tinh thần bọn họ đều không bình thường, cứ nhắc đề dấn, rất giống bị khống chế tâm trí; thứ hai, thuộc hạ tra xét toàn bộ Tự Hiền lâu và trong thành rất lâu đều không tìm được căn cứ chính xác rằng bọn họ bị trúng độc, tất cả cơm nước của Tự Hiền lâu, thậm chí trầm hương thường ngày sử dụng thuộc hạ đều đã kiểm tra cẩn thận, rất bình thường. Hơn nữa, cho tới bây giờ, không

phát hiện ra hành tung của bọn họ, cũng không tìm được thi thể, vì vậy thuộc hạ tự suy đoán, bọn họ không trúng độc chết mà có lẽ đã bị tổ chức thần bí phía sau giam lỏng, giấu đi.”

“Theo người thấy tổ chức thần bí đứng đằng sau chuyện này? Bọn họ có mục đích gì?” Phỉ Mặc nhìn về phía Huyền Phong tỏ ý khen ngợi, tiếp tục hỏi.

“Trực tiếp nhất là làm hại vô lâm vùng Trung Nguyên. Có lẽ cái chết của lục đại cường môn cũng có liên quan tới tổ chức thần bí này. Điều thuộc hạ lo lắng là mục đích của bọn họ chỉ sợ không đơn giản như vậy.”

“Người cho rằng bọn họ có âm mưu lớn hơn nữa?”

Huyền Phong nặng nề gật đầu.

Phỉ Mặc nở nụ cười, hất vẩy tay bảo Huyền Phong tiến lên trước, sau đó chỉ chỉ cái trán Huyền Phong giống như người lớn dạy dỗ trẻ con, ung dung nói: “Tiểu Phong Phong, hôm nay các chủ này mới nhận ra người thật sự suy nghĩ rất nhiều nha, cẩn thận có nếp nhăn đấy, ha ha ha.”

Về mặt Huyền Phong thoáng một cái biến thành đen sì. Còn tưởng các chủ hiếm khi nào lại nghiêm túc như thế, thì ra chỉ là giả bộ...

Trong mật thất tối om, một ngọn đèn u ám nhỏ như hạt đậu, một thân ảnh gầy gò, hai tay vắt sau lưng, đang yên lặng ngẩng đầu nhìn bức tranh trên vách tường. Bức vẽ kia dài khoảng bốn thước, rộng chừng một thước, ngọn đèn mờ mờ cũng khó có thể che lấp màu sắc tươi đẹp của nó, từ xa nhìn lại, nó giống như một tấm bản đồ thần bí, nhìn gần lại rõ ràng là hình một con rồng màu vàng bay lên trời, nhẹ nhàng múa vuốt, rất có ý tứ. Không ngờ, nhìn kỹ lại, trên đỉnh đầu của nó, nơi vốn là cặp sừng dài, lại bị cắm hai chiếc đinh sắt rất lớn, máu tươi chảy từ đầu rồng xuống, chảy vào đôi mắt mở lớn của nó, nhuộm đỏ con người của nó, nhìn qua khiến người ta giật mình khiếp sợ.

“Bẩm đường chủ, Khố Y có việc bẩm báo.” Một giọng nam đột nhiên vang lên trong không gian, thoáng chốc đánh tan bầu không khí u ám.

“Vào đi.” Bóng người gầy gò kia quay lại, trên mặt lại đeo một chiếc mặt nạ màu bạc, che khuất một nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra hai mắt đen như trời đêm, từ mũi trở xuống đều lộ ra ngoài.

Cánh cửa đóng chặt của mật thất mở ra từ bên ngoài, đúng là có cơ quan điều khiển, từ ngoài nhìn vào chỉ là một bức tường hết sức bình thường mà thôi. Một nam tử nhỏ gầy từ ngoài đi vào, áo đen quần đen, ngay cả gương mặt cũng dùng khăn đen che kín không một khe hở, không khỏi làm cho người ta tò mò bề ngoài của hắn rốt cuộc như thế nào mà không thể để người ta nhìn thấy, vì sao phải quấn chặt như thế, không thấy khó chịu hay sao?!

“Nói đi, chuyện gì?”

“Đã xác định thân phận của đám người chưa trúng độc, là Khê Vân các ở Bắc Mạc, ngoài ra còn có Độc Cô Ngạn của Độc Cô thế gia và một tiểu nha đầu không một chút võ công.”

“Khê Vân các? Độc Cô Ngạn? Đều là cao thủ tuyệt đỉnh, không bị trúng độc cũng không có gì lạ. Còn tiểu nha đầu kia, lại không có võ công?!”

“Thuộc hạ cũng không rõ, nhưng quan hệ của cô ta và Khê Vân các không đơn giản, thuộc hạ phát hiện Phỉ Mặc coi cô ta như bảo bối.”

“Tạm thời không nên đụng tới Khê Vân các. Tiểu nha đầu kia có chỗ nào đặc biệt sao?”

“Không có gì đặc biệt, vừa ngây thơ vừa ngốc, nhưng thú cưng của cô ta lại có chút thú vị, là một con báo trắng không bình thường và một con quái thú.”

“Chắc là từ trong núi chạy tới tìm hiểu sự đời thôi, chưa cần để ý tới cô ta. Độc Cô Ngạn có động tĩnh gì không?”

“Hành động của chúng ta dường như đã khiến hắn chú ý, mấy ngày nay hành tung của hắn bất định, khinh công của hắn lại quá tốt, thuộc hạ... lần nào cũng không đuổi kịp hắn, xin đường chủ trách phạt.” Nam tử toàn thân đen kịt quỳ xuống nhận tội.

“Quên đi, chuyện này cũng không thể trách người, võ công của hắc trên giang hồ chỉ sợ khó tìm đối thủ. Người tiếp tục làm tốt việc của người là được, dù sao nhiệm vụ của chúng ta ở huyện Tụ Vân đã sắp hoàn thành rồi, để xem bọn chúng có thể điều tra ra cái gì, ha ha...”

Tiếng cười mang theo vẻ trào phúng, trong khung cảnh bức vẽ con rồng máu chảy đầm đìa, lộ ra một tia quỷ dị...

10. Chương 9

~*~

Chương 9: Hang động bí mật.

Đêm không trăng, gió lớn, rất thích hợp để làm chuyện xấu, cũng như theo dõi.

Độc Cô Ngạn giả thành một người trong đoàn, cùng họ tiến vào hang động. Động trong núi này vô cùng sâu, cửa động lại hẹp, chỉ đủ ột người đi qua. Đi vào trong khoảng một khắc, phía trước trở lên rộng hơn, có một tia sáng lóe lên, giống như ánh sáng phản quang từ mặt nước, chập chờn trông vô cùng kỳ dị.

Hắc lợi dụng chút ánh sáng này tranh thủ quan sát xung quanh động, đi qua đường mòn nhỏ như ruột dê vừa rồi là đến trung tâm động, không gian được mở rộng, hơn nữa đỉnh động cũng rất cao, ước chừng hai mươi trượng. Xung quanh lòng động là những tảng nhũ thạch lớn, với nhiều hình dạng khác nhau, có những tia sáng từ nơi nào đó chiếu đến khiến cảnh trong động rất đẹp nhưng cũng vô cùng kỳ quái. Vách động trơn nhẵn, tưởng như có người đã tỉ mỉ mài thành, trông giống như một cái gương đồng, có thể phản chiếu lờ mờ hình ảnh của con người lên đó.

Mọi người giống như đã quen thuộc với hang động này, đều tự tìm ình một chỗ để ngồi xuống, Độc Cô Ngạn cố ý đi chậm lại, nhìn xem tiếp theo bọn họ muốn làm gì. Chỉ thấy mọi người vươn nắm tay vào những cái lỗ bên trong khối thạch nhũ bên cạnh, giống như đang tìm kiếm gì đó, một lúc sau, lấy ra một loại quả màu đỏ thẫm, nhỏ như trứng chim bồ câu, nhìn qua giống như quả đại. Sau khi lấy được thứ quả đó, trên khuôn mặt vốn ngây dại của họ hiện lên tham vọng kì lạ, mỗi người đều nhanh chóng nhét thứ quả đó vào miệng, nhai vài cái rồi lập tức nuốt xuống, thỉnh thoảng chất lỏng hồng hồng theo nước miếng chảy xuống, giống như máu tươi.

Độc Cô Ngạn cũng tìm một chỗ ngồi xuống, từ bên trong khối thạch nhũ cũng tìm được một quả màu đỏ thẫm, hắc lẳng lặng giấu quả đó vào trong áo, rồi lặng lẽ quan sát phản ứng của những người xung quanh.

Những người này sau khi ăn thứ quả ấy, hai chân khoanh lại, hai tay đặt lên đầu gối bắt đầu ngồi thiền. Một lúc sau, trên đỉnh đầu họ tỏa ra một làn khói hồng, làn khói đó dần dần ngưng tụ thành một lớp sương mù màu đỏ như máu trên trán, trên mặt cũng bắt đầu chảy ra những giọt nước đỏ, từng giọt từng giọt, vừa giống mồ hôi vừa giống máu, toàn bộ khuôn mặt họ đỏ ửng, nhìn vô cùng kinh khủng. Những giọt nước theo quai hàm chảy xuống, tụ lại ở vòm họng hình thành một viên ngọc, càng lúc càng lớn, nhưng không rơi xuống, mà dần dần đông cứng lại giống như trân châu, trong suốt và mượt mà. Những hạt trân châu ngày càng lớn thì khuôn mặt những người này ngày càng trắng bệch. Cuối cùng, màn sương mù màu đỏ cũng tan ra, ở phía dưới vòm họng như mọc ra một viên ngọc lưu ly đỏ to bằng quả nho, trông vừa buồn cười vừa đáng sợ. Còn khuôn mặt những người kia như không còn một giọt máu, giống như thịt cũng không còn, chỉ còn lại một lớp da, chính xác chỉ còn da bọc xương.

“Rầm” một tiếng, một người ngã xuống mặt đất, sau đó như một phản ứng dây chuyền, tất cả những người còn lại cũng đồng loạt ngã xuống, không động đậy. Độc Cô Ngạn nhanh chóng tiến lại gần đưa tay kiểm tra hơi thở, bọn họ đều đã chết. Nhìn sang, những hạt ngọc đỏ như máu đã trở lên cứng rắn, từ vòm họng bọn họ rơi ra, lăn sang một bên. Hắc nhẹ nhàng nhặt một viên lên, nhìn kỹ một lát rồi bỏ vào trong áo.

Nhận thấy bên ngoài cửa hang có tiếng động, hắc liền nhảy lên, nấp vào sau một khối thạch nhũ.

Người đi vào động chính là tiểu nhị mà Hề Hề đã nhìn thấy. Đầu tiên, hắc đi đến chỗ người chết, đá mỗi người một cái để kiểm tra xem họ đã chết thật chưa, tiện thể nhặt luôn những hạt huyết châu bên cạnh đặt vào trong một cái hộp gỗ. Hắc đứng lên, kiểm tra số lượng người, rồi lại đếm đếm số ngọc trong hộp, nhưng

số lượng không trùng khớp, hắn kiểm tra lại lần nữa, kết quả vẫn thế. Hắn nhíu hai mày lại, toàn thân trở nên cảnh giác.

Phía sau khối thạch nhũ, Độc Cô Ngạn vẫn bất động, tiếp tục nín thở. Tiểu nhị dò xét xung quanh, không phát hiện thấy điều gì bất thường. Định đi ra khỏi động thì phát hiện một cậu nhóc gầy gò cũng ở trong động, nhìn trang phục trên người cậu bé hắn đoán chắc đây là tiểu môn đồ mới của bang Thanh Hồng. Hắn cười cười như hiểu ra, lẩm bẩm một câu: “Thì ra còn có một thằng nhóc vất mũi chưa sạch, không có công lực, lãng phí một quả Cực Lạc thượng hạng của ta.”

Sau đó, tiểu nhị khiêng từng người một ra ngoài. Đến người cuối cùng, hắn mang cả chiếc hộp theo, Độc Cô Ngạn nghĩ rằng hắn định đi liền rời khỏi chỗ ẩn nấp đi theo hắn, nấp phía sau, tận mắt chứng kiến toàn bộ những việc hắn làm.

Sau khi xử lý mọi việc xong xuôi, tiểu nhị kiểm tra lại chiếc hộp, rồi vừa đi về phía trước vừa khẽ hát một điệu dân ca, đi tới một bụi cỏ cao đến nửa thân người, hắn vạch đám cỏ chui qua thì thấy hiện ra một miệng giếng cạn, hắn thả người nhảy xuống. Sau đó, Độc Cô Ngạn cũng nhảy xuống không chút do dự.

Đại Mao vẫn luôn theo phía sau, nhìn thấy Độc Cô Ngạn nhảy xuống miệng giếng cũng nhanh chóng lao xuống theo, nhưng miệng giếng quá nhỏ, thân hình nó lại lớn, nhất là đôi cánh, làm thế nào cũng không thể chui qua được, nó thử đi thử lại mấy lần, cái mỏ như mũi dùi của nó suýt chút nữa là dẹp lép mà vẫn không cách nào vào trong giếng được. Bất đắc dĩ bay quanh giếng mấy vòng, không biết làm thế nào nó liền bay về tìm tiểu chủ nhân báo cáo.

Sau khi Đại Mao bay đi, có một bóng người khác từ trong bóng tối đi ra, nhanh chóng đi vào trong động.

Giếng cạn sâu khoảng mười trượng, sau khi chạm đất, Độc Cô Ngạn phát hiện phía dưới giếng này là một mật đạo. Hắn lách người theo tiểu nhị đi hết đường này sang đường khác, sau khoảng hai khắc, không khí trong mật đạo trở lên thoáng đãng hơn, có lẽ đã đến cửa mật đạo. Tiểu nhị hưng phấn nhảy nhót vài bước, đứng trước một khối nham thạch lớn. Độc Cô Ngạn đứng nhìn hắn cách đấy không xa, thấy hắn đưa hai bàn tay chạm vào một chỗ trên tảng đá, khối nham thạch tách ra làm hai tạo thành một khoảng trống rộng khoảng nửa thân người, tiểu nhị thân người gầy gò, chỉ nghiêng người một cái đã có thể đi qua, khối nham thạch lại chậm rãi hợp lại như cũ.

Độc Cô Ngạn tiến lại gần nhìn, thì ra trên tảng đá có hình đôi bàn tay lõm xuống, chắc đây chính là chìa khóa để đi qua cánh cửa này. Hắn duỗi hai bàn tay đặt lên đó, cánh cửa cũng từ từ mở ra một khe nhỏ, cũng may thân hình hắn tương đối gầy, nếu là một người vạm vỡ đã không thể đi qua cánh cửa này.

Hắn phát hiện sau cửa đá là một mật đạo liên tục, không có cửa sổ, trước mặt cũng chỉ có một cửa thông ra ngoài. Sở dĩ nói liên tục bởi vì trước mặt hắn lúc này là một bức tường, trên bức tường là một cánh cửa hình trăng non, phía sau dường như còn một mật đạo khác, còn lại tất cả đều là tường trơn nhẵn.

Không nhìn thấy bóng dáng tiểu nhị kia nữa, chắc hắn đã đi qua cánh cửa hình vầng trăng kia.

Độc Cô Ngạn đi qua cánh cửa hình vầng trăng, quả nhiên bên trong là một hang động khác. Bên trong không giống mật thất, mà lại giống như ở trong một cái giếng cạn khác, bởi vì phía trước có một số tia sáng lơ mơ chiếu đến. Bốn phía tối đen như mực, nhưng cũng không phải sự cản trở đối với hắn, hắn nhìn thấy rất rõ có một sợi dây thừng buông thõng từ trên xuống, tiểu nhị đang leo lên bằng sợi dây thừng đó, chờ khi không nhìn thấy tiểu nhị nữa, Độc Cô Ngạn cũng đi tới chỗ sợi dây thừng, dùng khinh công tuyệt đỉnh của hắn, chỉ mượn lực ở giữa sợi dây một lần đã nhảy lên đến đỉnh, thoáng nhô đầu ra nhìn xung quanh kiểm tra, phát hiện ra đây chính là sân sau của nhà bếp Tụ Hiền lâu! Hắn ở trong động sâu, đột nhiên nhớ ra đúng là ở sân sau có một cái giếng bỏ không! Mà tiểu nhị đang đi lại ở phía trước, đã thay bộ trang phục màu xám tro thường ngày.

Chẳng trách hắn có thể quay về Tụ Hiền lâu sớm hơn Hề Hề, thì ra còn có con đường bí mật này. Chỉ là, rốt cục hắn là ai? Mưu hại những đồng đẳng võ lâm này với mục đích gì?

Trong chớp mắt, Độc Cô Ngạn từ miệng giếng nhảy lên, lắc mình một cái, lập tức biến mất.

“Nhị Nha, A Ngạn với Đại Mao đi đã lâu rồi sao chưa thấy quay lại?” Hề Hề quán người trong chăn, vẫn không ngủ được lần đi lần lại trên giường, nằng đã chạy đến cửa sổ nhìn mấy trăm lần, phòng bên cạnh vẫn

không có động tĩnh gì.

“Ngao.” Nhị Nha ngẩng đầu lên, tao nhã duỗi lưng một cái, dù sao nó cũng chẳng quan tâm đến con quạ đen xấu xí ấy làm gì! Đen như vậy, tính tình cũng xấu như vậy, làm sao có thể có tai họa gì chứ, không thể chết được!

“Bọn họ có thể gặp phải nguy hiểm gì không?” Hề Hề lo lắng liên tiếp hỏi. Ôm chần từ trên giường nhảy xuống, nằng nóng lòng đi xung quanh Nhị Nha, khiến nó hoa mắt, không thể làm gì hơn là dùng hai chân trước ôm lấy mắt.

“Không được, chắc chắn bọn họ đã xảy ra chuyện, ta phải đi nhờ Mặc ca ca giúp đỡ.” Chần nằng cũng không bỏ xuống, mà khoác lên người đi thẳng ra ngoài. Nhị Nha đành phải theo sau.

“Mặc ca ca.” Phỉ Mặc vừa tắm xong, đang ngồi trên giường, chợt nghe tiếng Hề Hề gọi ầm ĩ. Nha đầu kia lúc này lại tìm hần, không phải không ngủ được, bắt hần kể truyện cổ tích đấy chứ...

“Vào đi.” Cửa không khóa, Hề Hề vừa đẩy cửa ra đã vọt vào.

“Thế nào, Tiểu Hi Hi sợ Mặc ca ca ngủ một mình không ngon, muốn tới ngủ chung sao?” Phỉ Mặc thấy nằng khoác chần chạy vào, trong nháy mắt, hần cười đến mức trắng sao kém sáng, hoa cỏ kém tươi.

Tiếc là phong thái tuyệt mỹ đó nha đầu kia một chút cũng không nhận ra.

“Mặc ca ca, huynh còn chưa ngủ, thật tốt quá, huynh hãy nhanh nhanh gọi người đi giúp A Ngạn, huynh ấy cùng Đại Mao đến bây giờ vẫn chưa trở về.” Hề Hề bước lên, nói rất nghiêm túc, ánh mắt còn lóe lên sự kích động.

“...” Phỉ Mặc đột nhiên rất muốn vỗ trán thở dài. Sức hấp dẫn của hần trước giờ vẫn không ai địch nổi, vậy mà trong mắt nha đầu kỳ quái này lại chẳng khác nào cỏ dại trong gió thu, không có nửa điểm thu hút với nằng.

“Mặc ca ca, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút. Nếu chậm trễ A Ngạn xảy ra chuyện gì thì sao?” Hề Hề thúc giục.

“Yên tâm, A Ngạn kia của muội không kém cõi như vậy đâu.” Phỉ Mặc thông thả cầm áo khoác trên giường lên, chậm rãi mặc vào, động tác chậm chạp như thể cái áo này có một trăm tám mươi cái nút buộc, Hề Hề nóng vội đến mức đầu tóc sắp dựng thẳng lên, nhưng trong ánh mắt của Phỉ Mặc, vẻ mặt nhợt nhạt kia của nằng hoàn toàn không có vẻ thúc giục, vì vậy hần vẫn chậm rãi gấp ống tay áo, vuốt thẳng vạt áo.

Phỉ Mặc còn chưa mặc xong quần áo, đã có một tiếng “Oa” vang lên, chứng tỏ Đại Mao đã trở về.

“Đại Mao.” Hề Hề nhanh chóng trở về phòng. Quả nhiên trong bóng đêm nhìn thấy Đại Mao đang tiến về bộ cửa sổ.

“Đại Mao, sao em lại quay về? A Ngạn đâu?” Sẽ không gặp phải chuyện gì nguy hiểm chứ?!

“Oa oa, oa oa.” Đại Mao vỗ vỗ cánh, lại dùng đầu cọ cọ vào cánh tay của Hề Hề, ý bảo nằng đừng qua lo lắng. Lúc này, Hề Hề mới tạm yên lòng.

“Vậy hiện giờ A Ngạn đang ở đâu?”

11. Chương 10

Chương 10: Giao chiến hỗn loạn

Nằng đang hỏi Đại Mao, bỗng nhiên, một bóng người màu đen từ trước mái hiên xẹt qua, nhanh như chớp.

Rất nhanh lại có một bóng đen nữa hiện ra, cuối cùng là một cái bóng trắng.

Hai cái bóng đen phía trước nằng không thèm để ý, nhưng cái bóng cuối cùng dù có hóa thành tro nằng cũng nhận ra, đó chẳng phải A Ngạn thân yêu nhà nằng sao!

“A Ngạn, A Ngạn!” Nàng gọi với theo bóng lưng hần đang đi xa, đáng tiếc người kia không vì tiếng gọi của nàng mà dừng lại, nhảy lên hai ba cái rồi biến mất ở phía xa.

“Đại Mao, em nhanh dẫn đường, nhất định A Ngạn không nghe thấy ta gọi rồi.” Hề Hề vội vàng vơ lấy hộp kẹo trên bàn, sau đó mang theo Đại Mao và Nhị Nha vội vàng chạy ra ngoài. Khi đi qua phòng Phỉ Mặc, nhìn thấy hần còn đang chậm chạp sửa lại đầu tóc, nàng vội vã ném lại một câu: “Mặc ca ca, huynh nhanh lên một chút!” Lờ đi, người đã chạy xuống lầu, xông thẳng ra ngoài cửa.

Tiểu nhị bước ra từ chỗ rẽ nối với khu nhà bên trong, con mắt âm trầm nhìn chăm chăm vào bóng lưng đang dần biến mất của Hề Hề, sau đó cũng lặng lẽ đi theo.

Phỉ Mặc đứng ở cửa phòng vẫy tay, Huyền Phong lập tức tiến lên nghe lệnh.

“Cũng đi xem sao.” Nha đầu kia chạy cũng quá nhanh rồi... Tốt xấu gì cũng phải chờ hần mũ áo chỉnh tề đã chứ.

“Vâng.”

Đây quả thật là bộ ngựa bắt ve, hoàng tước ở phía sau, sau nữa là một con rắn mối, sau rắn mối là một con báo... [tác giả: chuối sinh vật thật hài hòa nha...]

“Đại Mao, có thấy A Ngạn không?” Nàng cười trên lưng Nhị Nha, điên cuồng lao ra ngoài thành, dọc đường chưa nói đến bóng người, ngay cả ma cũng chẳng thấy.

“Oa.” Đại Mao trả lời khẳng định, nó bay trên cao, đương nhiên thấy xa. Nhị Nha tức giận nhe răng nanh với Đại Mao, sau đó tiếp tục một nhọc chạy về phía trước.

Lại chạy thêm vài dặm nữa, quả nhiên phát hiện trên khoảng đất trống trước lối vào núi Tụ Vân có hai bóng người một đen một trắng, chỉ là, hai người đó đang bị một đám người vây ở giữa.

“A Ngạn...” Hề Hề ngây người. Rõ ràng chỉ có ba người, vì sao đột nhiên lại xuất hiện nhiều người như vậy? Lại còn cây đông bất nạt ít, thật quá đáng!

Độc Cô Ngạn liếc mắt nhìn thấy Hề Hề đã đuổi theo đến đây, nhất thời cau mày. Cô nàng này nửa đêm không ngủ, chạy tới đây làm gì? Cô ta cho rằng trò đuổi bắt này vui lắm sao?

Sau khi từ miệng giếng đi ra, hần phát hiện tiểu nhị vẫn sắm vai người bình thường như trước, không có hành động tiếp theo, nhưng trên người y không mang theo hộp huyết châu đã lấy được trước đó nữa, hiển nhiên là y đã để lại chiếc hộp đó trong mật đạo, chứng tỏ trong mật đạo còn có một nơi bí mật khác. Vì vậy, hần quay lại tìm hiểu, kết quả là còn chưa tới được cánh cửa hình trăng khuyết đã phát hiện có hai bóng đen đang giao đấu, trong đó có một bóng người hần nhìn rất quen mắt, rất giống hộ vệ Huyền Phong của Khê Vân các.

Một bóng người khác dùng khăn che mặt kỳ quái che hơn một nửa cái đầu, vừa nhìn thấy hần tiến đến lập tức lách người chạy ra khỏi mật đạo từ một cánh cửa ngấm, hai người vội vàng đuổi theo, đuổi tới miệng núi Tụ Vân, không ngờ tên kia đã phái người mai phục ở đó.

“Tại hạ không muốn làm hai vị khó xử, nhưng lòng hiếu kỳ của hai vị bằng hữu quá lớn, nhìn thấy thứ không nên thấy, vì vậy, xin lỗi, hôm nay, dưới chân núi Tụ Vân này chính là nơi vui thây hai vị rồi.” Nam tử che mặt kia nói xong lập tức phát tay, hơn mười người mặc đồ đen vây quanh vây quanh Độc Cô Ngạn và người kia nhào tới trong nháy mắt.

Chỉ thấy ánh sáng bạc liên tiếp chớp lên, hai tay Độc Cô Ngạn điều khiển kiếm, uyển chuyển như rồng bay lượn, nhẹ nhàng như chim nhạn vượt biển, thông thả ứng phó với hơn mười người xung quanh, không chút yếu thế. Còn bóng người có vẻ giống Huyền Phong cũng giao đấu không có vẻ gì như sắp thua cuộc, thân hình chuyển tới chuyển lui, vô cùng thành thạo.

“A Ngạn, cố lên!” Hề Hề yên lặng cổ vũ cho người yêu dấu ở trong lòng, miệng còn không quên ngậm kẹo. Nàng xem đến mức hai mắt không mở chớp một cái, trong mắt, trong tim tràn đầy hình ảnh phong độ của hần, căn bản không nghĩ rằng đứng chờ người ngay trước mắt kẻ xấu sẽ rất dễ bị công kích.

Nam nhân che mặt bị màu trắng cách đó không xa thu hút ánh mắt, sau đó, hắn nhìn thấy Hề Hề. Hề Hề kinh ngạc liếc nhìn hắn một cái, tuy nàng không thấy được đôi mắt hắn nhưng nhìn thấy khóe miệng hắn cong lên một nụ cười gian ác, sau đó hắn phất tay áo, một dải ánh sáng màu bạc lao thẳng về phía nàng. Cũng may Nhị Nha đã được huấn luyện, nó nhảy lên rất nhanh, tránh thoát được một con chủ thủ trí mạng.

“Thật là con vật nuôi không tề, ta đây cũng tiếc phải lấy mạng mi...” Gã nam nhân che mặt nói đoạn liền lợi dụng thân hình cực nhanh nhào về phía Hề Hề. Nhị Nha tránh trái tránh phải, Hề Hề ôm chặt cổ Nhị Nha, vừa run rẩy so vai, lại không nhìn được mà hướng ánh mắt về phía Độc Cô Ngạn, rất sợ hãi xảy ra chuyện gì đó.

“Nhị Nha, cẩn thận.” Hề Hề cảm giác được ánh mắt tàn ác của gã nam nhân che mặt, vừa sợ lại vừa tức giận, người này thật xấu, phải nhiều người như vậy đánh A Ngạn thì không nói làm gì, ngay cả bọn nàng mà hắn cũng đánh. Nàng chưa từng trêu chọc gì hắn mà! Người ta và Nhị Nha trước đây đánh nhau với hổ, sư tử nhưng trước giờ chưa từng đánh người vô tội!

Nam tử che mặt thấy con báo trắng này có thể né tránh liên hoàn chiêu thức của hắn, lập tức thẹn quá hóa giận, bàn tay càng không chút lưu tình mà đánh ra, còn Nhị Nha dù có linh hoạt đến thế nào cũng kém hơn gã nam nhân che mặt quỷ kế đa đoan này. Khi nó sắp trúng chiêu, đột nhiên, giữa không trung bay tới một con quái điều, không chút báo trước mà đánh về phía hắn, hơn nữa tốc độ cực nhanh, hắn vừa mới cảm nhận được áp lực lại gần, đầu đã bị mổ cho u lên vài cục.

“Ồi.” Gã nam nhân che mặt rên lên mấy tiếng, xoay người tung một chiêu về phía quái điều, kết quả là một đôi cánh khổng lồ hướng tới, hắn tránh không kịp, trong nháy mắt, tay phải bị vỡ một cái – trật khớp. Hắn đành phải ôm lấy cánh tay phải đang rũ xuống, lùi về phía sau. Đại Mao đặc ý oa oa kêu lên hai tiếng, tuyệt kỹ thành danh của nó không phải chỉ có tiếng gầm không, hôm nay hắn có thể được linh giáo cũng coi như may mắn của hắn!

“Đáng ghét.” Hắn quá khinh địch. Gã nam nhân che mặt bẻ cánh tay rắc một tiếng, nắn nó trở về khớp, sau đó móc từ trong tay áo ra một thanh kiếm, vung một cái, vốn là đoản kiếm lập tức biến thành trường kiếm. Hắn vung kiếm đâm về phía Đại Mao, Đại Mao tránh theo bản năng, kết quả hắn bẻ đường kiếm, cuối cùng lại hướng về phía Hề Hề!

Người này vô cùng xảo hoạt! Hề Hề nhìn ánh sáng lạnh lùng đang thẳng tắp xông đến, sợ ngây người, về mặt vốn đã đại nã nay lại càng thêm cứng nhắc, chỉ còn đôi mắt tròn tròn tiết lộ sự sợ hãi của nàng.

Đang lúc nghìn cân treo sợi tóc, một đường kiếm khác xen vào, đánh bật chiêu thức của nam nhân che mặt ra.

“Huyền Phong ca ca.” Hề Hề ngơ ngác nhìn về phía Huyền Phong đang giao đấu với gã nam nhân che mặt, rồi lại nhìn về phía một bóng người màu đen khác đang bị đám người vây quanh, trong đầu hiện lên đầy dấu hỏi.

Vì sao lại có đến hai Huyền Phong?!

Phỉ Mặc lướt tới, hít mắt cười bắt chuyện với Hề Hề đang há hốc mồm: “A, Hi Hi muội muội, đã lâu không gặp.” Nói xong, hắn còn nhàn nhã quan sát bầu trời, bình luận: “Đêm nay không trăng, sao trời thưa thớt, gió thổi lồng lộng, thật là một ngày đẹp để đi dã ngoại đạp cỏ...”

“Phỉ Mặc ca ca, vì sao bây giờ huynh mới tới...” Hề Hề bất mãn nói. Mặc quần áo còn chậm hơn cả nàng!

“Tiểu Hi Hi, muội nói vậy khiến Mặc ca ca thật đau lòng, bởi vì lo lắng muội, ngay cả cái nhẫn ngọc màu tím yêu thích nhất Mặc ca ca cũng chưa kịp đeo, mạo hiểm gió lạnh, chạy mấy dặm đường, ới

.” Phỉ Mặc lại lau giọt nước mắt tưởng tượng trên khóe mắt.

“Mặc ca ca, không có nước mắt...” Hề Hề vạch trần không chút nể nang. Giống cha nàng, lần nào cũng giả vờ khóc.

Phỉ Mặc lơ đãng nhìn về phía trung tâm cuộc chiến cách đó không xa, ừ, Độc Cô song kiếm quả nhiên không tầm thường, những người bao vây đều là cao thủ, nhưng dưới kiếm của hắn, chỉ chưa đến mười chiêu đã bại

trận. Tiểu Vân Vân nhà hần cũng không tệ, dựa theo tình hình của hai người, chỉ trong khoảng một khắc nữa sẽ giải quyết xong mười cao thủ kia.

Gã nam nhân che mặt đương nhiên cũng không phải đối thủ của Huyền Phong, hần đã bị một chưởng của Huyền Phong đẩy xuống đất, khoe miệng chảy ra tia máu, hiển nhiên đã bị nội thương nghiêm trọng. Thấy Huyền Phong đi tới muốn bắt hần, hần cười nhạt một tiếng, gương cổ lên, máu đen trong miệng tràn ra, đã uống thuốc độc tự sát.

Huyền Phong tháo khăn che mặt của người kia xuống, quả nhiên là ông chủ Tự Hiền lâu. Huyền Vân và Độc Cô Ngạn đã giải quyết xong đám người áo đen, bước tới đây. Đầu tiên, Huyền Vân cúi chào Phỉ Mặc, sau đó ôm quyền cảm ơn Độc Cô Ngạn: “Tại hạ Huyền Vân thuộc Khê Vân các, nhận được sự trợ giúp của Độc Cô huynh, đa tạ!”

Độc Cô Ngạn nhàn nhạt trả lời: “Không cần khách khí.”

“A Ngạn!” Hề Hề hưng phấn nhảy tới trước mặt hần, lại bị một ánh mắt sắc lạnh của hần dọa đến mức rụt đầu. Sao A Ngạn lại hung dữ như thế...

“Tại hạ Độc Cô Ngạn.” Độc Cô Ngạn khép nắm đấm cầm kiếm, tự giới thiệu ngắn gọn với Phỉ Mặc và Huyền Vân.

“Phỉ Mặc.” Phỉ Mặc cũng ngắn gọn giới thiệu chính mình, rồi kéo Hề Hề đang ủ rũ chơi đùa ngón tay mình tới bên cạnh, sờ sờ đầu nàng coi như an ủi.

“Tại hạ Huyền Phong, đa tạ Độc Cô huynh đã trợ giúp xá đệ.” Huyền Phong cũng ôm quyền thi lễ. Độc Cô Ngạn gật đầu, sau đó ngồi xuống cẩn thận kiểm tra trên người ông chủ quán trọ.

“Huyền Phong ca ca, sao hai người lại giống nhau như vậy!” Giọng nói Hề Hề tràn ngập khó tin, nhưng vẻ mặt thì vẫn hờ hững như thế, làm cho Huyền Vân cảm thấy rất tức cười. Sự khác nhau lớn nhất giữa hần và ca ca chính là tính cách hần hoạt bát hơn, trên mặt luôn mang theo nụ cười thân thiện, giống như anh trai nhà hàng xóm trong mấy câu chuyện. Rất nhanh, Hề Hề đã cảm thấy thích hần, cùng hần hứng trí bồng bồng nhào tới xem Độc Cô Ngạn khám nghiệm tử thi...

“Hề Hề, muội không sợ người chết sao?” Huyền Vân hỏi nàng.

“Không sợ. Mẹ nói người chết không biết hại người.” Hề Hề lại trích lời mẹ.

“Ừ, mẹ muội nói rất đúng, người sống đôi khi còn đáng sợ hơn cả người chết.” Huyền Vân gật đầu, tiếp tục nói với Độc Cô Ngạn: “Độc Cô huynh đang tìm gì vậy?”

“Ở trong sơn động, tiểu nhị của quán trọ đã nhặt được rất nhiều hạt huyết châu ngưng đọng từ trên người những người kia, không biết giờ đã cất ở đâu.” Độc Cô Ngạn lục soát khắp một lượt nhưng không tìm thấy gì, chỉ phát hiện trên cánh tay ông chủ quán trọ có một bức vẽ kì lạ, là một con rồng đang bay lên trời, đỉnh đầu cắm hai chiếc đinh sắt, máu chảy đầm đìa, vô cùng gai mắt.

“Đây là ký hiệu của một tổ chức bí mật.” Phỉ Mặc nói.

Huyền Vân, Huyền Phong đều nghe thấy, kinh ngạc quay đầu nhìn Phỉ Mặc: “Cụ thể là tổ chức gì thì ta cũng không biết.” Phỉ Mặc chìa hai tay ra, cười vô cùng ngây thơ vô tội. Vẻ mặt Huyền Phong, Huyền Vân lập tức đen sì...

Độc Cô Ngạn đứng dậy, gật đầu với bọn họ rồi định bỏ đi, Hề Hề vội vã kéo lấy tay áo hần hỏi: “A Ngạn, huynh định đi đâu?”

Huyền Vân nín nhịn, quay đầu cố gắng không bật cười đến mức đầu vai rung rung. Độc Cô Ngạn lạnh lùng nghiêm túc như thế lại bị người ta dùng một cái tên thân mật vô cùng dịu dàng thăm thiết “A Ngạn” để gọi, thật sự là quá buồn cười.

Độc Cô Ngạn nhú chặt lông mày, hần kiểm chế cơn giận đang dâng lên, lạnh lùng nói: “Đi tìm tên tiểu nhị.”

“Không cần tìm nữa, hắn đã chết.” Phỉ Mặc nói nhẹ nhàng. Từ khi tên tiểu nhị kia định thừa cơ đánh lén Hề Hề đã bị Huyền Phong dùng hai chiêu đánh bay, sau đó hắn cũng giống như lão chủ quán trọ, ngã cổ uống thuốc độc.

“Trên cánh tay hắn cũng có hình vẽ giống như thế kia.” Huyền Phong nói.

Độc Cô Ngạn dường như nghĩ ra cái gì, quay đầu đi tới những thi thể mặc áo đen, kiểm tra một lượt, phát hiện trên cánh tay bọn chúng đều có hình vẽ tương tự, có thể thấy bọn chúng thuộc cùng một tổ chức. Hơn nữa, bàn tay bọn chúng đều thon dài trắng nõn, không giống như bàn tay nam tử. Trong ấn tượng của hắn, những người bán hàng rong kỳ quái cũng có bàn tay như vậy. Lẽ nào, bọn họ chính là những người bán hàng rong đã biến mất?!

Hề Hề cảm thấy nhàm chán móc kẹo ra ăn, còn đưa một viên cho Huyền Vân. Huyền Vân cũng nhận lấy không chút khách sáo, bị ca ca hắn trừng mắt lườm một cái, hắn giả ngu không thấy. Hề Hề tưởng rằng Huyền Phong cũng muốn ăn, kết quả đưa qua, hắn lại không lấy.

12. Chương 11

Chương 11: Quả cực lạc

Trở lại Tụ Hiền lâu, nhà trọ vốn náo nhiệt, chỉ sau một đêm đã trở nên thật lạnh lẽo vắng lặng, khách trọ chẳng còn lại bao nhiêu, ông chủ và tiểu nhị cũng đã tự vẫn, giang hồ hiểm ác, thay đổi khó lường, mới sáng chiều mà đã khác.

Mọi người đứng trong phòng khách, nhìn nơi đã ở mấy ngày nay, tâm tình ai cũng có chút phức tạp. Thật ra bọn họ đều chỉ là những thanh niên mới mười tám đôi mươi [tác giả: ngoại trừ một cô nàng vô tri nào đó], tuy trẻ tuổi đã thành danh, đều đã chuẩn bị tâm lý và có kinh nghiệm giang hồ, nhưng khi thật sự đối diện với những âm mưu giết chóc này vẫn không ai cảm thấy trong lòng dễ chịu.

Độc Cô Ngạn và hai anh em nhà họ Huyền kiểm tra cẩn thận Tụ Hiền lâu lại một lần, phát hiện phía sau viện có một mật thất, nhưng bên trong đã trống rỗng, không còn bất cứ thứ gì.

“Rất rõ ràng, phía sau lão chủ quán và tiểu nhị còn một cao nhân khác thao túng, hơn nữa hắn đã mang đi thứ chúng ta muốn tìm. Tụ Hiền lâu chỉ là một vỏ bọc của bọn chúng mà thôi, không còn giá trị liên lạc.” Huyền Phong tổng kết lại.

“Chỉ là, bọn chúng cần những huyết châu ngưng tụ trên người những người đó làm gì? Còn nữa, rốt cuộc bọn chúng đã dùng cách gì để khống chế những môn phái này?” Huyền Vân đưa ra nghi vấn. Hắn điều tra, theo dõi đã lâu nhưng vẫn không có cách nào tìm ra được cách mà tiểu nhị khống chế mọi người.

Độc Cô Ngạn yên lặng móc từ trước ngực ra một quả đại màu đỏ thẫm, để lên bàn ọi người xem. Hề Hề vừa nhìn thấy lập tức nói: “Muội cũng có cái này.” Nói xong, nàng làm như dâng ra vật quý, móc từ trước ngực ra một quả màu đỏ mà lần trước Đại Mao đã giao cho nàng, mọi người thật sự không biết nói gì. Nàng lại dám dùng một sợi chỉ bạc xuyên qua, đeo trên cổ như trang sức...

“Loại quả này hình như có độc, không nên mang trên người.” Độc Cô Ngạn nhàn nhạt nhắc nhở nàng.

“Không sao đâu, cha nói, nếu không ăn sẽ không có chuyện gì, hơn nữa mang trên người có thể phòng côn trùng, mấy hôm nay không có côn trùng dám cắn muỗi nữa!” Hề Hề đắc ý lắc lắc loại quả trong tay.

“Cô biết loại quả này?” Huyền Phong hỏi. Đôi mắt Phỉ Mặc liếc nhanh một cái, hắn vẫn nhàn nhã ngồi bên cạnh uống trà, giống như mọi người không phải đang thảo luận một vấn đề nghiêm túc mà đang bàn luận một ít bất quái sau khi ăn xong, thái độ thảnh thơi hết chỗ nói.

“Biết, côn trùng rất thích cắn ta và mẹ, nên cha lấy loại quả này để đuổi côn trùng. Nhưng cha nói loại quả này không thể ăn, ăn một lần sẽ nghiện, muốn ăn nhiều hơn nữa, nhưng nếu ăn quá nhiều sẽ giống như nằm mơ, vĩnh viễn không tỉnh lại được.” Hề Hề cố gắng nhớ lại những tri thức về được thảo mà cha nàng từng dạy, nhưng phần lớn thời gian nàng đều nghe tai phải, ra tai trái, cuối cùng chẳng nhớ được gì. Nàng có thể nhớ được loại trái cây này là nhờ thể chất đặc biệt hấp dẫn côn trùng của nàng.

“Có nghĩa là, khi ăn loại quả này sẽ sinh ra tính phụ thuộc rất mạnh, hơn nữa còn rơi vào ảo giác không thể tự thoát ra được, đến lúc chết cũng không cách nào tỉnh lại...” Huyền Phong chấn động, một loại quả nhỏ nhỏ mà lại có ảnh hưởng lớn đến vậy!

“Đúng vậy, cha nói, quả này là “quả Cực Lạc”, ăn vào sẽ nhìn thấy chuyện mà mình ao ước nhất hiện ra trước mặt, nhưng nó chỉ có thể trồng được ở Nam Cương thôi, ở những nơi khác không thể sinh trưởng được, cha phải dùng rất nhiều biện pháp mới trồng được mấy quả.” Hề Hề dùng ngón tay lặn qua lặn lại quả Cực Lạc trên bàn, tự mình chơi đùa rất vui vẻ, nhưng cũng không quên giải thích ọi người.

“Nam Cương?!” Hai anh em nhà họ Huyền đồng thanh kêu lên, bọn họ giương mắt nhìn Phỉ Mặc, Độc Cô Ngạn cũng nhú mày, bọn họ đều đoán được loại khả năng nào đó nhưng không dám xác nhận.

Phỉ Mặc nhướng mày, miễn cưỡng nói: “Tiểu Vân Tử, Tiểu Phong Tử, hai người các ngươi quá mất bình tĩnh rồi. Cho dù việc này có quan hệ tới Nam Cương cũng không giống như suy nghĩ trong lòng các ngươi đâu.”

Hề Hề nhìn hết người này lại đến người kia, những gì bọn họ nói nàng nghe không hiểu, nhưng dù sao nàng cũng không muốn hiểu, mẹ nói biết nhiều quá sẽ bị trời phạt, tuy nàng không biết trời phạt là chuyện đáng sợ thế nào nhưng lời mẹ nói luôn luôn không sai.

“Hề Hề, cha cô làm gì?” Huyền Phong hỏi. Nghe nàng nói thì cha nàng cũng không phải một nhân vật đơn giản.

“Cha? Cha chẳng làm gì cả, suốt ngày chỉ biết tranh bánh ngọt mẹ làm với ta.” Nhớ tới bánh hạt dẻ không còn một miếng, nàng lại tức giận.

“Vậy cha cô sao lại biết quả Cực Lạc?” Độc Cô Ngạn cũng hỏi.

Hề Hề vừa nghe hần mở miệng, ham muốn được nói hết tất cả lập tức tăng lên gấp bội: “Cha muội á, bình thường cha thích một số loại hoa hoa cỏ cỏ kỳ quái gì đấy, còn chế tạo một số loại thuốc nhằm chán. Bởi vì muội và mẹ rất hay bị côn trùng cắn nên cha mới trồng quả Cực Lạc. Muội còn trộm được của cha một số loại thuốc nha, hay lắm.” Nói xong, nàng vẫy tay với Đại Mao: “Đại Mao, lại đây.”

Đại Mao “oa” lên một tiếng rồi nhảy lại, Hề Hề lấy ra từ dưới đôi cánh lớn của nó một cái túi nhỏ màu đen, không nhìn ánh mắt trân trối chết lặng của mọi người, đồ rào rào những thứ bên trong ra bàn. Nàng cầm lấy một thứ trong số đó rồi nói: “Cái này gọi là “Rửa Không Sạch”, chỉ cần dính trên người là sẽ không rũ xuống được nữa, dù có cạo cả da ra cũng không lấy xuống được. Có rất nhiều màu, đen, đỏ, xanh, tím, cha hay cho Đại Mao ăn cái này nó mới biến thành đen như vậy.” Đại Mao ở bên cạnh uất ức kêu lên vài tiếng, nhớ lại năm đó, nó vốn là một thiếu niên xinh đẹp trắng nõn nha, kết quả là chọn sai chủ...

Nàng lại cầm lên một thứ khác: “Cái này gọi là “viên Nhảy Nhảy”, ăn vào sẽ không ngừng nhảy ba ngày ba đêm! Trước kia Nhị Nha giảm béo đều nhờ vào nó.” Nhị Nha cũng kháng nghị “ngao” lên một tiếng, chuyện này tiểu chủ nhân cũng nói ra làm gì?

“Cả cái này nữa, cái này gọi là “phấn Thối Thối”, rắc lên người sẽ vô cùng thối, không ai dám lại gần.”

“Cái này gọi là “Đại Biến Thân”, ăn xong sẽ làm ra một số chuyện bình thường không có khả năng làm nhất, hơn nữa bản thân còn biết rõ mình đang làm gì lại không thể chống cự lại được, ha ha, sau này muội nhất định phải lén cho cha ăn, như vậy cha sẽ không giành bánh của muội nữa...”

Tiếp tục giới thiệu, một cái túi vải nho nhỏ thì ra có hơn hai mươi loại thuốc, tất cả còn đều là thuốc để trừng trị người ta.

Mọi người đều đổ mồ hôi, cha nàng nhất định có sở thích vô cùng độc ác mới có thể chế ra nhiều loại thuốc trên chọc người khác như vậy. Nhưng nói từ một góc độ thoáng hơn thì lão cũng là một thiên tài y học...

“Hắc hắc, những thứ này đều là bảo bối của cha, cha ăn bánh hạt dẻ của muội, muội trộm bảo bối của cha!” Mọi người chỉ thấy một thiếu nữ ngây thơ nhếch khóe miệng lên phát ra một tiếng như tiếng cười gian, nhưng trên mặt vẫn thờ ơ, không có bất cứ biểu cảm gì.

Hai anh em nhà họ Huyền vô thức xoa xoa cánh tay, đột nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh thổi qua.

Phỉ Mặc cảm thấy hứng thú, cầm từng thứ lên nghiên cứu rồi hỏi: “Cha muội tên là gì?”

“Cha tên là Tiêu Tiểu Sinh, nhưng cha luôn tự xưng là Tiểu Tiểu...” Còn ép mẹ phải gọi như vậy, buồn nôn.

“À, Tiêu Tiểu Sinh sao...” Phỉ Mặc thuận miệng nhắc lại, sau đó đột nhiên sững sốt kêu lên: “Quái y Tiêu Tiểu Sinh?!”

Ba người khác đồng loạt nhìn thẳng về phía Hề Hề, trong lòng cảm thán: “Thì ra là con gái của ông ta, chẳng trách...” Con gái được quái nhân nuôi dạy, chẳng trách... cũng kỳ quái!

Nhưng nói thế nào quái y Tiêu Tiểu Sinh cũng là một truyền kỳ trên giang hồ. Người ta truyền nhau rằng hai mươi lăm năm trước, lão nổi danh khắp thiên hạ khi mới gần 20 tuổi, bất kể là chứng bệnh gì khó hiểu, loại độc kỳ quái nào lão đều có thể chữa được, nhưng tính cách lão lại quái đản khác người, không thích sống gò bó, tâm trạng không tốt, ngay cả Ngọc Hoàng lão cũng không chữa, tâm tình tốt, ngay cả ma vương giết người lão cũng cứu, là một nhân vật có nhiều lời ra tiếng vào trong võ lâm. Hai mươi năm trước, lão đột nhiên biến mất. Không ngờ còn có nữ nhân dám lấy hấn...

“Quái Y Tiêu Tiểu Sinh là ai?” Mất Hề Hề đầy dấu hỏi chấm.

“Không phải cha muội tên là Tiêu Tiểu Sinh sao, không phải ông ấy rất am hiểu cách chữa bệnh, chế thuốc sao?” Huyền Vân ngạc nhiên, không ngờ nàng lại không biết danh hiệu của cha nàng.

“Không biết, cha chưa từng chữa bệnh cho ta xem, ta chỉ thấy ngày nào cha cũng làm mấy loại thuốc lung tung gì đó, sau đó cho bọn động vật nhỏ trong cốc ăn, biến bọn nó thành hình dạng kỳ quái.” Nói xong, nàng còn sờ sờ Đại Mao tỏ vẻ đây là bằng chứng.

Mọi người im lặng. Nhìn Đại Mao, quả thật không phải thứ người bình thường có thể nuôi ra được...

Sáng sớm hôm sau, trên con đường của thị trấn Tụ Vân người người vẫn đi lại nhộn nhịp, sự vắng vẻ của Tụ Hiền lâu tuy có khiến cho người dân bàn luận âm ỉ nhưng vì toàn bộ khách trọ và nhân viên đã biến mất nên quan phủ cũng không có cách nào điều tra, chỉ có thể tạm niêm phong quán trọ lại, đợi sau này có đầu mối rồi lại xử lý.

Đoàn của Độc Cô Ngạn đứng lẫn trong đám người nhìn quan sai dán giấy niêm phong lên cửa quán trọ, nghe dân chúng bàn luận, vẻ mặt ngày càng nghiêm trọng. Nghe về Tụ Hiền lâu này đã mở được khoảng năm năm, như vậy, ván cờ này đã bắt đầu được sắp xếp ít nhất từ năm năm trước. Là tổ chức như thế nào, hay nhân vật phía sau như thế nào mà lại bắt đầu giăng một cái lưới to như vậy từ năm năm trước, hẳn muốn bắt được cái gì?!

Độc Cô Ngạn nâng kiếm chào tạm biệt Phỉ Mặc và mọi người: “Tại hạ cần nhanh chóng đến Ân Châu, xin từ biệt các vị.”

Phỉ Mặc cười thản nhiên: “Cáo từ.” Tuy hẳn cũng muốn đến Ân Châu, nhưng hẳn không muốn ngăn cản. Có rất nhiều chuyện dù vội vàng cũng không thể tra ra được căn nguyên, chỉ bằng thuận theo tự nhiên.

Anh em họ Huyền cũng chấp tay: “Tạm biệt.”

Độc Cô Ngạn gật đầu, xoay người định đi thì bị một đôi tay nhỏ bé màu bánh mật túm lấy góc áo.

13. Chương 12

Chương 12: Giấy thông hành

Độc Cô Ngạn nhìn lại, thấy một gương mặt nhỏ nhắn màu bánh mật, biểu tình cứng nhắc, đôi mắt to tròn tràn ngập lên án. Hề Hề buông góc áo ra, rồi lại cầm lấy tay áo hắn lắc lắc: “A Ngạn, huynh định bỏ muội lại sao?”

Độc Cô Ngạn nhăn nhó trong lòng, hẳn từng nói sẽ dẫn nàng đi sao?!

“Tiêu cô nương, tại hạ và cô chỉ là bèo nước gặp nhau, đưa cô đi cùng sợ rằng không tiện.” Nói xong, hắn rút ống tay áo ra, kết quả là Hề Hề nhào đến ôm cứng cánh tay hắn: “Muội muốn đi với huynh.” Nàng siết

chặt cánh tay hắn vào lòng như nó là vật phẩm riêng của nàng, biểu thị quyết tâm phải bám theo hắn bằng được!

Huyền Vân cúi đầu cười trộm, Huyền Phong thầm thở dài, nha đầu kia chẳng biết cái gì gọi là rụt rè.

Phỉ Mặc nhìn Hề Hề ôm cánh tay kia vào trong lòng, mắt phượng âm thầm lóe lên một tia sáng lạnh lẽo. Hắn chậm rãi tiến lên, nhẹ nhàng kéo Hề Hề: “Hi Hi, Độc Cô công tử có việc gấp phải làm, muội đừng gây thêm phiền phức cho người ta.” Vì một “người ta” kia mà ngay cả hắn cũng vứt bỏ...

“Ta không phiền phức, ta rất ngoan. A Ngạn là tướng công của ta, ta phải ở bên cạnh huynh ấy.” Hề Hề dùng vẻ mặt nghiêm túc nhấn mạnh, hai tay vẫn ôm chặt cánh tay của người nào đó không buông.

Ngọn lửa trong lòng Độc Cô Ngạn lại lách tách bốc cháy, một cô gái lại ôm cánh tay một nam nhân mới quen biết chưa được mấy ngày vào trong lòng, nàng có não hay không, hay não bị úng nước? Tự động đưa mình tới cửa để người ta hưởng thụ hay sao?

Ngay cả như vậy, hắn cũng không muốn hưởng thụ mỹ nhân này. Vì vậy, hắn nhẹ nhàng lắc người, giã cánh tay ra khỏi lòng nàng, bỏ lại một câu: “Sau này còn gặp lại.” Nói xong, người nhảy lên vài cái, chớp mắt đã không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

“Đại Mao, Nhị Nha, đuổi theo!” Hề Hề há hốc mồm ngạc nhiên, đột nhiên nhớ ra trợ thủ tốt của mình, vội vàng nằm sấp lên lưng Nhị Nha, chuẩn bị theo đuổi tình yêu.

“Hi Hi, muội định vứt bỏ Mặc ca ca hay sao?” Phỉ Mặc cười đến mức ánh sáng tươi đẹp bắn ra bốn phía, nắm tay dưới tay áo lại âm thầm siết chặt. Nha đầu chết tiệt này, thật không có lương tâm. Vì gã nam nhân kia, dám vứt bỏ hắn...

“Mặc ca ca, chúng ta cùng đuổi theo A Ngạn đi.” Hề Hề hạ quyết định chỉ trong nửa khắc.

Vì sao hắn phải đuổi theo một nam nhân?!

Nụ cười của Phỉ Mặc lại càng tươi đẹp, mê hoặc chúng sinh: “Hi Hi, không phải chúng ta đã nói sẽ đi giang hồ chơi sao?”

“Nhưng bây giờ ta muốn ở bên cạnh A Ngạn. Mặc ca ca, nếu không đi, A Ngạn sẽ đi mất.” Hề Hề vươn cổ nhìn cái bóng trắng càng lúc càng nhỏ phía xa xa, lo lắng thúc giục. Nhị Nha mài mài chân trước, đã khởi động xong để phi nước đại.

Phỉ Mặc âm hiểm híp mắt, xoay người nhìn sang chỗ khác: “Hi Hi, Độc Cô Ngạn hay Mặc ca ca, muội chọn một người đi.”

Đứng một lát lâu, phía sau không có âm thanh, Phỉ Mặc âm thầm vui vẻ, nha đầu kia do dự rồi, chứng tỏ trong lòng nàng vẫn có chỗ cho hắn. Khóe miệng hắn không nhịn được mà càng nhếch cao, hắn không tin nha đầu bỏ được hắn để đuổi theo tăng băng lúc nào cũng xa cách nàng kia.

“Các chủ, người cố nén đau thương, Hề Hề cô nương đã bỏ đi lâu rồi...” Huyền Phong không thể không tiến lên cắt đứt suy đoán của Phỉ Mặc. Từ lúc các chủ xoay người sang chỗ khác, nha đầu Hề Hề kia đã không đợi được nữa, vội vàng cười con báo đuổi theo người ta rồi.

Cái gì?!

Phỉ Mặc cấp tốc xoay người, trước mắt chỉ còn cái bóng của nha đầu chết tiệt kia...

Tiêu Hề Hề ngẩng đầu, nhìn mấy chữ điêu khắc to đùng trên cổng thành, ngơ ngác đọc ra miệng: “Ồ ờ trấn*...” Nhị Nha liếc mắt, có thị trấn nào có cái tên kỳ quái thế sao? Cũng chẳng phải nhà xí...

* , thật ra thị trấn này tên là Kỳ Lâm_ , bé Hề Hề không biết đọc hai chữ Kỳ Lâm thế nào nên đọc thànhỒỒ,Ồ () trong tiếng Trung là à, ừ, hử, biểu thị một tiếng kêu, ở đây có lẽ Nhị Nha nghĩ đến chuyện người ta vào nhà xí, khi “ấy” sẽ nhắm mắt, kêu như thế nên mới nghĩ đây là nhà xí. Chết cười với mấy chủ tớ nhà này =))

“Đại Mao, hai chữ này đọc thế nào? Hình như mẹ đã dạy ta mà ta quên rồi.” Hề Hề không chút xấu hổ hỏi Đại Mao. Đại Mao “oa oa” hai tiếng, vì có gì mà tiểu chủ nhân cho rằng nó sẽ biết?! Tuy nó là một thiên tài nhưng dù sao cũng chỉ là một con chim thôi...

“A Ngạn chạy vào đây à?” Quên đi, tên của thị trấn này không quan trọng, A Ngạn mới là trọng điểm.

“Oa.” Đại Mao tỏ vẻ khăng định.

“Vậy chúng ta vào thôi.” Một thiếu nữ, một con báo trắng, một con chim kỳ quái, cứ thế định nghênh ngang vào thành.

“Chờ một chút!” Thị vệ canh cổng thành ngăn Hề Hề lại, vẻ mặt vốn hung dữ nghiêm túc, sau khi nhìn rõ gương mặt Hề Hề lại trở nên hòa ái, dễ gần hơn nhiều, giọng điệu cũng dịu dàng hơn: “Cô nương, con báo và con quạ đen này là cô nương nuôi phải không?”

“Đúng vậy.” Hề Hề ngoan ngoãn gật đầu: “Nhưng Đại Mao không phải quạ đen, nó là một con cò trắng.”

Cò trắng? Có con cò trắng nào toàn thân đen sì, mỏ dài, lại còn to lớn như vậy sao?!

“Cô nương, xin xuất trình giấy thông hành cho động vật to lớn.” Thủ vệ thu hồi vẻ mặt ngạc nhiên, bắt đầu nói chính sự.

“A, giấy gì đó kia là cái gì...” Gương mặt nghiêm túc của Hề Hề khiến nụ cười của thủ vệ cứng nhắc trong nháy mắt, nhưng đối với tiểu mỹ nữ, hần vẫn rất kiên nhẫn giải thích: “Động vật to lớn vào thành sẽ khiến cho dân chúng sợ hãi, cũng dẫn đến nhiều nguy hiểm ngoài dự đoán, đương nhiên, đây là nói về động vật hoang dã, nếu là động vật nuôi trong nhà, phải có “giấy thông hành cho động vật to lớn” do huyện lệnh ban hành mới được tự do vào thành.”

“Ta không có giấy...Nhưng Đại Mao và Nhị Nha đều rất ngoan, bọn chúng chưa chủ động cắn người bao giờ!” Hề Hề nghiêm túc nói rõ ràng với thủ vệ.

“Cô nương, ta cũng không có cách nào khác, a, cô xem, ở đây có dán cáo thị do Huyện thái gia tự mình viết, sao ta có thể không tuân thủ mệnh lệnh được?!” Thủ vệ chỉ chỉ tờ cáo thị rất lớn dán bên phải.

Hề Hề đi tới, đọc lên: “Cáo thị: nhận được ở (ưu) ái của Tri phủ đại nhân, đặc biệt phong thị trấn ở (Kỳ Lân) là ở (thám) hoa** trong số mười thành trấn văn minh, an toàn nhất, bởi vậy, bắt đầu từ hôm nay, những người cử chỉ thô tục, lai lịch bất minh, phải ở (ký) vào giấy cam đoan “tuyệt đối không ở (sinh) sự” mới có thể vào thành; những hành lý lớn như xe ngựa, xe đẩy, ở (hòm) lớn, vân vân, đều phải trải qua kiểm tra nghiêm ngặt mới có thể vào thành; những động vật hoặc vật nuôi to lớn phải có được “giấy thông hành cho động vật to lớn” mới có thể qua! Đặc biệt thông cáo. Huyện lệnh ở (Kỳ Lân) trấn: Chu Đại Thường.”

** Thám hoa: vị trí thứ ba trong những cuộc thi thời nhà Minh và nhà Thanh

Huyện lệnh này thật có văn hóa, biết thật nhiều chữ nàng không nhận ra.

Thủ vệ ở bên cạnh nghe được, mồ hôi chảy đầy mặt. Tiểu cô nương này nhìn mặt có vẻ thông minh, thì ra lại ngây thơ như vậy. Hần vội vàng đi tới giải thích đại ý của cáo thị cho Hề Hề, nói chung là, nếu nàng muốn vào thành, hoặc là không mang theo hai con vật vào, hoặc sẽ phải đi xin “giấy thông hành cho động vật to lớn”.

Hề Hề hỏi: “Có thể nhận giấy ở đâu?”

“Cô nương, cô có thấy căn nhà nhỏ cách đây mười trượng không? Đó chính là nơi nhận giấy thông hành, cô dẫn vật nuôi của cô vào đó kiểm tra một chút, nếu được thông qua, bọn họ sẽ đưa giấy thông hành cho cô.” Thủ vệ rất nhiệt tình chỉ dẫn cho cô.

“Cảm ơn thủ vệ ca ca.” Hề Hề rất lễ phép nói cảm ơn, dẫn Đại Mao và Nhị Nha đi về phía căn nhà nhỏ kia.

“Đây là thứ gì?” Trong căn phòng nhỏ chỉ có một cái bàn và một cái ghế đơn giản, một ông lão thấp bé gầy gò ngồi trên ghế, bộ râu cá trê một nửa trắng một nửa đen, đôi mắt ti hí nhíu lại nhìn chằm chằm Nhị Nha một lúc lâu, giống như không dám tin trên thế giới còn có loại sinh vật này.

“Nhị Nha không phải thứ gì, nó là một con báo trắng.” Hề Hề ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào lão, nói về nghiêm túc.

“Còn đây là thứ gì?” Ngón tay nhăn nheo lại chỉ về phía Đại Mao đang buồn chán rửa lông cánh ở bên cạnh.

“Đại Mao cũng không phải thứ gì, nó là một con cò trắng.” Hề Hề dùng hai tay nâng má, hình thành dáng vẻ như đóa hoa, vẻ mặt lại vẫn nhợt nhèo như từ trước đến giờ. Đại Mao nghe Hề Hề kêu tên nó, lập tức “oa oa” hai tiếng đáp lại.

Lão già hoài nghi nhìn một lúc lâu rồi đứng dậy tay chân run rẩy đi về phía Nhị Nha, vươn ra một ngón tay, do dự cả nửa ngày mới run run chọc vào đầu Nhị Nha một cái, Nhị Nha lườm biếng liếc mắt nhìn lão một cái rồi lại tiếp tục im lặng nhìn về phương xa. Lão già lúc này mới yên tâm sờ sờ soạng soạng trên người Nhị Nha, trước khi Nhị Nha suýt nhảy dựng lên cho lão một vuốt để cảnh cáo lão không nên giở trò quấy rối tình dục với báo cô nương, cuối cùng lão cũng sờ xong, chấp tay sau hông trở lại ghế ngồi, cầm bút lông viết lên một tấm gỗ mộc: tính danh, vừa viết được hai chữ, dường như đột nhiên lão quên mất chữ tiếp theo phải viết thế nào, nhìn Hề Hề một lúc rồi mới phun ra một câu: “Người vừa gọi nó là cái gì?”

Hề Hề trả lời, lão mới tiếp tục viết: tính danh – Nhị Nha; giới tính...

“Nó là đực hay cái?”

“Nhị Nha là một cô gái.” Toát mồ hôi, nha đầu kia còn không phân biệt được trai gái với đực cái.

Sau đó, lão lại tiếp tục, giới tính – nữ;

“ Bao nhiêu tuổi?”

“Ba tuổi, mười tháng... lẽ bảy ngày.” Hề Hề đếm đếm đầu ngón tay một lúc lâu sau mới cho lão già một đáp án không khẳng định lắm. Lão cũng lơ đãng, tiếp tục viết: tuổi – trên ba tuổi, tứ chi đầy đủ; loài – báo trắng; tính cách – ngoan ngoãn; kết quả giám định – có lẽ vô hại. Viết xong, lão đục trên tấm gỗ một cái lỗ, xỏ một sợi dây đỏ qua, sau đó lấy từ trước ngực ra nửa đoạn củ cải, chấm một ít mực dầu màu đỏ, đóng một con dấu tròn tròn trên tấm gỗ rồi đưa cho Hề Hề: “Cho nó đeo vào.”

Hề Hề nhìn về phía Nhị Nha có chút khó xử, lại quay đầu nói: “Ông à, nó không thích đeo vòng cổ.” Nhị Nha “ngao” một tiếng tỏ vẻ chứng nhận.

Ông già kia không động đậy, nhướn mí mắt, lườm biếng nói: “Nó không đeo, người đeo cũng được.” Hề Hề nhìn tấm gỗ mộc một lát, sau đó kiên quyết cho Nhị Nha đeo.

Nói xong, lão già lại ngoắc ngón tay gọi Đại Mao, Đại Mao phối hợp nhảy về phía trước chấp nhận kiểm tra, dù sao nó cũng là một chàng trai, nó không sợ bị sờ. Sau khi sờ mó xong, lão già lại cúi người mò dưới bàn một lúc lâu, lấy ra một nửa cái bánh bao, tưởng rằng lão đói bụng, cần bổ sung thể lực để tiếp tục, ai ngờ lão để tới trước mỏ Đại Mao ẩn một cái, phát hiện rất nhanh đã bị chọc thủng hai lỗ, sau đó lão lại vùi đầu viết nhanh, nội dung như sau:

Tên gọi – Đại Mao;

Giới tính – nam; (dương nhiên phần này đều do bạn nhỏ Hề Hề bổ sung, làm rõ)

Loài – cò trắng; (hai chữ này Hề Hề cũng không nhận ra, bị lão già khinh bỉ một lúc lâu)

Tuổi – ba tuổi;

Tính cách – hoạt bát;

Kết quả giám định – xin chú ý bánh bao...

Sau khi đóng một cái dấu, lão giao cho Hề Hề, hai tấm gỗ mộc được đeo trước ngực Đại Mao và Nhị Nha, thể này được coi là có giấy thông hành rồi.

14. Chương 13

Chương 13: Thị trấn Kỳ Lân.

Có giấy thông hành, thủ vệ quả nhiên không còn ngăn cản Hề Hề nữa, rất sẵn khoái để nàng vào thành. Sau khi vào thành, Hề Hề phát hiện thành nhỏ này quả nhiên không giống bình thường, những người đi lại trên đường đều là những kỳ nhân dị sĩ, còn có đủ loại động vật, có những con vật thông thường như trâu, dê, lợn, ngựa, cũng có những con vật tương đối hung dữ như hổ, báo, sư tử, trăn, nhưng trật tự lại tương đối tốt, người cùng động vật ở chung cũng tương đối hài hòa. Chỉ là, trước mặt nàng có một người trên cổ đeo đầy vòng, tay dắt một con báo đốm, cứ đi được tám bước lại lắc lắc ba cái rồi mới đi tiếp, trên cổ con báo kia cũng đeo một tấm bảng gỗ, khi đi qua Nhị Nha, nó còn bắn một ánh mắt vô cùng tình tứ với Nhị Nha, bị Nhị Nha đáp lại bằng ánh mắt khinh bỉ.

Ngoài ra còn có một người toàn thân quấn vải các màu như bánh chưng, chỉ hở ra đôi mắt, vải cũng không buộc lại, bay lung tung xung quanh như cầu vòng, vậy mà người kia đi trên đường lớn không chút trở ngại, thậm chí còn thân thiết bắt chuyện với những người bán hàng rong. Còn có một người đội một cái mũ hình bông hoa màu xanh lam giống như bị lộn ngược lại, bên trên cắm đầy hoa tươi, gần như che khuất gương mặt người này, vấn đề là trên người người này còn quấn một con rắn rất lớn...

Trên đường người đến người đi, lợn kêu trâu chạy, thỉnh thoảng còn có vài loài thú dữ đi tới đi lui, nhưng kỳ lạ chính là không có con nào gây rối, giống như bọn chúng ở chung hòa hợp như thế là một chuyện rất tự nhiên.

Hề Hề nhìn đến choáng váng, nhất thời đứng ngậy người giữa đường, ngốc nghếch nhìn cảnh tượng kỳ dị xung quanh.

Một bé trai tám tuổi vui vẻ chạy tới chỉ vào Nhị Nha, hỏi Hề Hề: “Mộc tỷ tỷ, ta có thể chơi với nó được không?”

Hề Hề tỉnh táo lại, nhìn thẳng bé đen sì thiếu mất hai cái răng cửa kia, gật đầu thật mạnh: “Có thể, Nhị Nha rất hiền lành. Nhưng ta không phải họ Mộc, ta họ Tiêu*.” Đứa bé trai kia nghe vậy đầu tiên nghi ngờ nhìn gương mặt dờ dẩn của Hề Hề một lát, sau đó cũng vứt bég nghi ngờ ra sau đầu, sờ tới sờ lui, cọ lên cọ xuống trên người Nhị Nha, một chút cũng không sợ, còn cố gắng leo lên người nó. Tuy Nhị Nha có chút mất kiên nhẫn với tên nhóc này, nhưng dù sao nó cũng là một cô nương báo rất lương thiện, nên nó nhẫn nhịn, không cử động, đứng im mặc kệ tên nhóc kia chơi đùa. Cuối cùng lại là chính Hề Hề không nhịn được nữa, dùng sức bẻ tên nhóc kia lên ngồi lên lưng Nhị Nha.

* Ý của thằng bé là gương mặt Hề Hề không có biểu cảm gì, lại đứng chờ người ra giữa đường nên thằng bé đoán chắc họ của Hề Hề phải là Mộc (khúc cây, khúc gỗ). Con cái nhà ai dạy hay dữ, nhìn mặt đặt tên =))

Lòng sục trong đám người một lát không nhìn thấy bóng dáng Độc Cô Ngạn, Hề Hề quay đầu hỏi Đại Mao: “Đại Mao, A Ngạn ở gần đây à?” Đại Mao vỗ vỗ cánh, biểu thị sự khẳng định. Hề Hề vươn cổ cả nửa ngày vẫn không tìm thấy bộ y phục trắng như tuyết kia.

“Tỷ tỷ, tỷ cũng tới tham gia đại hội chiêu thân à?” Thằng bé ngồi trên lưng Nhị Nha, hả hê một lúc lâu sau mới yên tĩnh lại, sau đó lại quay ra nghiên cứu Đại mao một lúc, sau đấy mới có hứng thú với Hề Hề, thằng bé nhìn mặt nàng chăm chăm, khuôn mặt nhỏ bé đen nhánh tràn đầy hiếu kỳ.

“Đại hội chiêu thân gì cơ?” Hề Hề làm một vẻ mặt kinh ngạc, chỉ là, trong mắt tên nhóc kia, nàng vẫn là vẻ đần độn, như khúc gỗ, thoát nhìn không có chút thông minh. Vì vậy, thằng nhóc tỏ ra rất tự tin trước mặt nàng.

“Thiếu gia và tiểu thư nhà huyện thái gia hôm nay muốn quảng tú cầu tuyển thân, phải báo danh trước mới được đi, mọi người đều đi báo danh rồi, ca ca và tỷ tỷ của ta cũng sẽ đi.”

“Đại hội chiêu thân là cái gì?” Hề Hề chưa từng nghe nói đến loại chuyện thế này, nhất thời rất hứng thú.

“Tỷ không biết cái này sao? Đây là truyền thống của thị trấn Kỳ Lân chúng ta! Trong nhà ai có đại ca ca hoặc đại tỷ tỷ tới tuổi thành thân, nếu chưa đính hôn có thể cùng nhau xin Huyện lệnh tổ chức đại hội chiêu thân, những người có ý định có thể đi báo danh, khi đó, những ca ca hoặc tỷ tỷ muốn chiêu thân sẽ đứng trên tháp Kỳ Lân ném tú cầu, chọn người vừa ý để thành thân. Một năm tổ chức rất nhiều lần, hôm nay là ngày đại thiếu gia và tiểu thư nhà Huyện lệnh cùng nhau chiêu thân, bọn họ đều là đại mỹ nhân, vì vậy người tới báo danh nhất định rất nhiều.” Tên nhóc kia nói rất rành mạch, mồm miệng coi như nhanh nhẩu.

“Có vui không?” Hề Hề cảm thấy rất mới lạ.

“Đương nhiên rất vui rồi!” Tên nhóc đen sì vô cùng đắc ý nói: “Ca ca và tỷ tỷ của ta đều đã báo danh rồi! Ngoại trừ huyện lệnh công tử, ca ca ta là mỹ nam số một số hai của trấn Kỳ Lâm đó nha! Tỷ Tỷ của ta cũng là một đại mỹ nhân, bọn họ nhất định sẽ được chọn.”

“Tất cả mọi người đều đi sao?” Hề Hề chỉ quan tâm nàng có gặp được Độc Cô Ngạn hay không.

“Chỉ cần đại ca ca, đại tỷ tỷ chưa thành thân đều có thể báo danh. Cho dù không được chọn, gia đình tổ chức chiêu thân cũng sẽ bày tiệc chiêu đãi, vì vậy tất cả mọi người đều sẽ đi.” Tên nhóc đen sì tỏ vẻ tiếc nuối: “Tiếc là phải nhiều năm nữa ta mới lớn...” Không sao, nhị tiểu thư nhà huyện lệnh cùng tuổi với hắc, chờ hắc trưởng thành, nàng cũng đã tới tuổi chiêu thân rồi!

Hề Hề khích lệ vỗ hai thằng bé: “Tiểu Hắc, cố lên!”

Đáp lại là cái nhìn bất mãn cộng thêm tiếng kêu của thằng bé: “Tỷ tỷ, người ta tên là Tiểu Bạch mà!”

Hề Hề nhìn thằng nhóc, đôi mắt dần dần mở lớn, toàn thân trên dưới thằng nhóc rõ ràng ngoại trừ tròng mắt và hàm răng tương đối trắng còn...

Được Tiểu Bạch dẫn tới trước cửa huyện nha báo danh, Hề Hề bị một hàng người thật dài trước mặt làm cho giật mình. Thật nhiều người! Nàng khum tay để lên trán, kiễng chân tìm kiếm phía trước một lát, không thấy Độc Cô Ngạn, nàng không khỏi có chút thất vọng. Lúc này, có hai nha dịch khiêng một cái sọt đi tới, một người trong bọn họ hỏi Hề Hề: “Xin hỏi cô nương từng có hôn phối hay chưa?”

Hề Hề nghe được từ hiểu từ không, đành phải ngẩn người lắc đầu. Nha dịch kia liền từ trong sọt lấy ra một quả lê đưa cho nàng rồi nói: “Vây mời cô nương cầm quả lê này xếp hàng.” Sau đó bọn họ lại tiếp tục khiêng sọt đi về trước.

Hề Hề cúi đầu nhìn quả lê trong tay, quay đầu hỏi Tiểu Bạch: “Cái này có ăn được không?” Nàng hơi khát rồi.

Tiểu Bạch nhướn mày: “Đương nhiên không được ăn, ăn rồi, tỷ sẽ không báo danh được nữa.” Cái này là căn cứ để báo danh đấy!

Hề Hề đành tiếc nuối nhìn về phía quả lê nuốt nước miếng.

Tiểu Bạch kéo nàng xếp hàng khoảng nửa canh giờ, cuối cùng cũng tới đầu hàng, chỉ thấy phía trước có một cái bàn, sau bàn là một nha dịch cao lớn, thô kệch, hắc đang nắm một cái bút múa máy trên một quyển sách nhỏ, không thèm ngẩng đầu lên, chỉ hét: “Tiếp theo.”

Tiểu Bạch đẩy Hề Hề, nàng tiến lên một bước, nha dịch kia ngẩng đầu lên nói: “Tên, tuổi, quê quán, nói rõ ràng.”

“À, ta là Tiêu Hề Hề, năm nay mười bảy tuổi, không có kê quan (mào gà, bạn ấy không biết từ quê quán nên nghe không hiểu =|||).” Nàng còn đang ngu ngơ, vì sao lại hỏi đến mào gà nhỉ...

Nha dịch kia viết xoăn xoẹt vài chữ lên danh sách, ghi rằng: tên: Tiêu Hi Hi

(nghĩa là cười hì hì, đồng âm với Tiêu Hề Hề); tuổi: mười bảy; quê quán: không có... Hề Hề còn chưa kịp nhắc nhở hắc tên nàng không phải viết như thế thì nha dịch kia đã nghiêm khắc hỏi: “Vì sao cô lại không có quê quán được?”

Hề Hề suy nghĩ một lát rồi mới cẩn thận trả lời: “Nhà ta không nuôi gà...”

Nha dịch kia lập tức sa sầm mặt, một lúc sau mới khó khăn mở miệng: “Ta hỏi cô, nhà cô ở đâu...” Cô nương ngốc từ đâu chạy tới đây vậy? Bề ngoài cũng đáng yêu nhưng đầu óc chẳng sáng sủa chút nào.

Hề Hề chột hiểu ra, nhà thì cứ nói là nhà đi, còn mào gà cái gì không biết! Nhưng nàng vẫn ngoan ngoãn trả lời: “Núi Xuyên Vân.” Nha dịch kia lại hạ vài nét bút, sau đó đưa cho nàng một bông hoa lụa màu đỏ, bảo nàng lát nữa đeo vào để tham dự đại hội chiêu thân, sau đó lại hét gọi người kế tiếp. Hề Hề đi hai bước rồi lại quay đầu hỏi hắc: “Quả lê kia đã có thể ăn chưa?” Nha dịch kia không nói gì, chỉ gật đầu, Hề Hề liền vừa đi vừa gặm lê.

Tiểu Bạch liếc mắt nhìn nàng: “Tỷ như thế này Chu thiếu gia sẽ không vừa ý tỷ đâu.” Tuy diện mạo của nàng rất dễ nhìn, chỉ kém tỷ tỷ hẳn một chút, nhưng lúc nào cũng ngơ ngơ ngác ngác, bề ngoài tuyệt đối không thông minh, còn tham ăn nữa...

“Không sao, ta đến tìm A Ngạn thôi.” Thuận tiện xem xem đại hội chiêu thân này có gì thú vị không.

“A Ngạn là ai?” Tiểu Bạch tò mò hỏi.

“A Ngạn là tướng công của ta.” Hề Hề bình thản nói.

“Cái gì?” Tiểu Bạch ré lên: “Tỷ đã thành thân rồi?”

“Còn chưa.” Hề Hề kỳ quái liếc mắt nhìn Tiểu Bạch, nàng có nói nàng đã thành thân đâu.

“Tỷ... Tỷ... Tỷ vừa mới nói tướng công đấy thôi...” Đôi mắt Tiểu Bạch trừng to đến mức sắp chuột rút.

“A Ngạn là tướng công tương lai của ta, chúng ta còn chưa thành thân. Huynh ấy bỏ ta lại, ta đuổi theo huynh ấy đến đây.” Hề Hề gãi gãi mặt, nghiêm trang nói với Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch im lặng một lúc lâu, cuối cùng thu lại ánh mắt khó tin, thở dài như ông cụ non, vỗ vỗ cánh tay nàng một cách kỳ quái: “Quên đi, trời đất chỗ nào chẳng có cây cỏ, có gì phải khăng khăng giữ lấy một cây? Sau này nhất định sẽ có người hợp với tỷ.” Nhất định là tỷ ấy quá ngu ngốc nên tướng công đã đánh hôn kia mới không cần tỷ ấy nữa, oa, thật đáng thương.

Hề Hề nhìn vẻ mặt thương hại của Tiểu Bạch, căn bản không hiểu thẳng nhóc đang nói cái gì.

Tiểu Bạch kích động kéo Hề Hề chạy về phía trước: “Tiêu tỷ tỷ, đi thôi, ta chiếm vị trí tốt nhất trên tháp Kỳ Lân cho tỷ, tuy Chu thiếu gia nhất định sẽ chọn tỷ tỷ của ta, nhưng cho tỷ nhìn thấy thiếu gia cũng tốt.” Hề Hề mặc kệ thẳng bé kéo đi. Dọc đường nhìn những thanh niên mặc trang phục đủ màu đều đi về cùng một hướng, trang phục rất... có cá tính.

“Vì sao hẳn lại biến thành như thế kia?” Hề Hề chỉ vào một người cả gương mặt đều sơn màu xanh, hỏi Tiểu Bạch.

“À, tiểu thư nhà huyện lệnh thích màu xanh, hơn nữa cả nhà huyện lệnh đều thích động vật, thú cưng của huyện lệnh đại nhân là một con heo không có lỗ tai, thú cưng của phu nhân là một con chuột có hai cái đuôi, thú cưng của tiểu thư là một con thằn lằn màu xanh lục, còn của thiếu gia là một con chim màu sắc rực rỡ.” Đều thật hữu hình nha.

“Nhưng thú cưng của tỷ là thú vị nhất.” Tiểu Bạch nhìn Nhị Nha và Đại Mao đang nhảy nhảy từng bước ở bên cạnh, hâm mộ nói.

Hề Hề thản nhiên nhận lấy lời khen ngợi của thẳng bé.

Tới được tháp Kỳ Lân trong truyền thuyết, cuối cùng nàng cũng hiểu được sức hấp dẫn của công tử và tiểu thư nhà huyện lệnh, đúng là chiêng trống vang trời, pháo nổ tung bừng, người như nước chảy. Khi còn ở trong cốc, nàng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng náo nhiệt như thế, vì vậy cảm thấy vô cùng thích thú, hứng trí bừng bừng theo sát Tiểu Bạch, len lỏi trong đám người.

Cái gọi là tháp Kỳ Lân thật ra không phải có Kỳ Lân thật sự, cũng không phải một cái tháp thật sự, đó chỉ là một tòa lầu các hai tầng được xây dựng trên một bãi đá, nghe Tiểu Bạch nói, truyền thuyết kể rằng Kỳ Lân từng sống trên bãi đá này, một năm đó, trong trấn mưa thuận gió hòa, ngũ cốc bội thu, dân chúng cho rằng Kỳ Lân mang đến điềm lành nên mới xây một tòa lầu các nhỏ trên bãi đá Kỳ Lân từng sống, để cảm ơn ân đức của nó, cũng chuẩn bị một chỗ trú tốt nếu Kỳ Lân có quay lại. Sau này, đại hội chiêu thân đều tổ chức ở chỗ này, hy vọng Kỳ Lân có thể phù hộ người chiêu thân chọn được một người phù hợp.

15. Chương 14

Chương 14: Ô long* chiêu thân (thượng)

* Ô long () ý là hồ đồ, chấp nhất. Ở cổ đại, ô long ý chỉ một con chó trung thành tận tâm; ở hiện đại, trong tiếng Anh, ô long được hiểu là “own goal”, ý là tự có mục tiêu, suy nghĩ riêng, có thể là khác với số đông. Ở trong truyện này có thể hiểu ô long là những suy nghĩ cố chấp, kiểu như sùng kính một thứ rất khác người và khác bình thường. Tiêu chuẩn đặc biệt nha ==

“Tiêu tỷ tỷ, Tiêu tỷ tỷ, tỷ xem, người kia kia, mặc trang phục màu vàng ấy, diện mạo có giống con cóc không...”

“Đâu, đâu?”

“Ngay bên trái người giống lợn rừng ấy.”

“A, cái người bên cạnh con lợn rừng kia cũng rất giống con cóc.” Hề Hề vui vẻ nhếch mép cười.

“Tiêu tỷ tỷ, tỷ có thể so sánh bằng hình tượng khác được không...”

“Vây giống con cóc bị luộc chín...”

“Tiêu tỷ tỷ, ví dụ của tỷ quá buồn nôn...”

Một thằng bé đen đen như cục than cùng một thiếu nữ biểu hiện chậm chạp dựa vào tảng đá lớn, khoa tay múa chân, bình phẩm đám người từ đầu đến chân, chính là Tiểu Bạch và Hề Hề đã chờ một lúc sinh ra buồn chán. Trên gương mặt đen sì kia của Tiểu Bạch là một hàm răng trắng bóc, lóe sáng dưới ánh mặt trời, còn Hề Hề cũng nhếch cái miệng nhỏ, nhưng nhìn thế nào cũng không giống đang cười mà nhìn như đang há miệng ngáp.

Trong thời gian ngắn, Tiểu Bạch đã đại khái hiểu được tỷ tỷ lúc nào cũng ngơ ngác này có vẻ như không có khả năng biểu đạt cảm xúc trên mặt, vì vậy cũng không ép buộc nàng vui cười, vẫn hăng hái bưng bưng bình luận cả trai lẫn gái tới tham gia đại hội chiêu thân. Dù sao đại hội chiêu thân một lúc nữa mới bắt đầu, ít nhất phải nửa canh giờ nữa.

Hề Hề vừa tìm kiếm bóng dáng Độc Cô Ngạn trong đám đông, vừa thuận tiện quan sát những người với trang phục đủ mọi kiểu dáng này: “Tiểu Bạch, người kia bị thương nặng như vậy cũng có thể tới tham gia chiêu thân sao?”

“Chỉ cần không tàn phế đều có thể tới.”

“Vây sao... Nhưng người này cũng thật đáng thương, hẳn bị ngã à? Trên mặt xanh lè, tím ngắt, còn sưng vù, giống như một cái bánh bao rơi trên mặt đất bị người ta dẫm đạp...” Vây mà vẫn thật có tinh thần.

“Đâu? Đâu? À, là Ngưu nhị ca, huynh ấy vốn đã như thế rồi. Nhưng tỷ tỷ nói thế là quá đáng rồi, sao có thể hình dung người ta như thế, không thể dùng từ tốt hơn một chút sao?”

“Vây đệ nói người ta giống cái gì?”

“Bánh nướng.”

“...Tiểu Bạch thật giỏi, hình như giống hơn...”

Hề Hề đột nhiên nhớ ra Tiểu Bạch nói ca ca và tỷ tỷ của hắn cũng tới tham gia đại hội chiêu thân lần này, không khỏi hiểu kỳ hỏi: “Tiểu Bạch, ai là tỷ tỷ của đệ?”

“Là người kia, là người đẹp nhất ấy, trên đầu có đóa hoa đỏ thắm, mặc y phục màu đỏ ấy, đó chính là tỷ tỷ của ta.” Tiểu Bạch nhảy lên chỉ về phía trước, dáng vẻ rất tự hào. Hề Hề vươn cổ ra tìm tòi một lúc, nhìn qua có vẻ thật diễm lệ, bởi vì trên mặt người đó vẽ rất nhiều màu sắc, nhưng đóa hoa trên đầu quá lớn, hoặc là đầu của tỷ tỷ hắn vốn đã lớn.

“Vây ca ca của đệ đâu?”

“Chính là người đó, là người trước mặt, vóc dáng cao lớn nhất, anh tuấn phóng khoáng nhất, cường tráng nhất, phong độ nhất ấy!”

“... Không nhìn thấy...”

“Ai nha, tỷ thật là ngốc! Là người kia kìa, bên hông có hai con dao phay, mặc đồ đen ấy!” Cuối cùng Hề Hề cũng tìm được người đó, đúng lúc người đó quay đầu kiêu ngạo nhìn quần chúng xung quanh một cái, cũng để nàng nhìn rõ khuôn mặt mỹ nam anh tuấn phóng khoáng nhất, cường tráng nhất, phong độ nhất. Nàng đột nhiên nghĩ, thật là giống lợn rừng, chẳng phải người lúc trước nàng nói đấy sao...

Nhưng nhìn vẻ mặt sùng bái của Tiểu Bạch đối với ca ca nhà mình, mà thôi, trẻ con đều thật mù quáng, nàng cũng từng cho rằng cha già nhà nàng là người cha anh minh thần vũ nhất...

Nàng dời mắt, ha ha, phát hiện thật nhiều người nàng từng gặp nha! Vòng cổ, chủ nhân con báo đỏm; còn có cả bánh chưng nhiều màu; mũ hoa, chủ nhân con trắng; đều tới, oa... Còn có thật nhiều cô nương xinh đẹp nữa, ai ai cũng phục trang rực rỡ, đủ mọi màu sắc, đương nhiên phục trang rực rỡ ý chỉ trang phục, còn đủ mọi màu sắc ý chỉ trang dung...

Đám người đột nhiên ồn ào hỗn loạn, Tiểu Bạch chỉ vào tòa lầu các phía trước kích động nói: “Chu thiếu gia ra rồi!” Hề Hề ngẩng đầu nhìn lên, quả nhiên thấy một bóng người to lớn màu xanh nhạt xuất hiện trên ban công tầng hai của tòa lầu, trên vai phải của hắn có một con chim nhỏ màu sắc sặc sỡ, có lẽ chính là thú cưng mà hắn nuôi, chỉ là, đây thật sự là huyện lệnh đại công tử, người được xưng là “đệ nhất mỹ nam Kỳ Lâm trấn” – Chu Tiểu Long sao?!

Nhưng người này mặt như bánh nướng, mắt như hạt đậu, mũi như củ tỏi, môi như ruột già, thân cao tám thước, to như gấu đen, rõ ràng là một tên đầu trâu mặt ngựa khoác cái áo hoa mỹ...

“Kia chính là người muốn chiêu thân sao?” Hề Hề không dám xác định mà hỏi.

“Đúng thế! Rất tuấn tú, đúng không? Tỷ nhìn từng cử chỉ hành động của người đó kìa, thật tao nhã, thật phóng khoáng! Lớn lên ta cũng muốn giống như thiếu gia!” Tiểu Bạch chớp đôi mắt sáng quắc, vẻ mặt sùng bái đến mức thiếu nước dập đầu xuống đất nữa thôi. Hề Hề nhìn người kia đứng trên đài, cười toe toét đến mức hai miếng thịt trên má nổi lên cao chót vót, nàng không tự chủ được mà nuốt nước miếng, ực, trong nháy mắt, nàng cảm thấy vòng cổ và mũ hoa có vẻ thuận mắt không gì sánh được.

Đám người càng trở nên xôn xao, bởi vì trên ban công lại xuất hiện thêm một dáng người yếu điệu màu xanh lá cây, người đó da trắng như tuyết, gương mặt trái xoan, tóc dài như mây, lông mày lá liễu, mắt hạnh, mũi quỳnh, má hồng, môi anh đào, thật là một tiểu mỹ nhân mềm mại nũng nịu, chỉ là, trên vai mỹ nhân thướt tha ấy có một con thần lân xanh mượt đang nằm úp sấp, Hề Hề cảm thấy rung mình, nàng không sợ gì, chỉ sợ mỗi thần lân và ếch...

“Tiêu tỷ tỷ, tỷ xem, tiểu thư ra rồi, tiểu thư rất đẹp, đúng không, có phải rất xứng đôi với ca ca ta không?” Tiểu Bạch lại nhảy dựng lên.

Hề Hề không nhịn được lại nhìn thoáng qua anh chàng dao phay kia, nàng khó xử liếm môi, không biết nên trả lời Tiểu Bạch thế nào. Nếu nàng nói thật sẽ khiến cho Tiểu Bạch mất hứng, nhưng nếu nói dối, nàng thật sự không biết nói dối...

Vì vậy, cuối cùng nàng lựa chọn im lặng. Cũng may Tiểu Bạch không nhất định ép nàng phải phụ họa, bởi vì toàn bộ tâm trí của thằng bé đã tập trung vào mấy người chiêu thân trên lầu.

Cuối cùng, người lên tiếng là người tổ chức cuộc đại hội chiêu thân, cũng chính là cha của những người muốn chiêu thân, quan phụ mẫu, huyện lệnh của bản thành, Chu Đại Thường. Khi nhìn thấy tướng mạo của lão, Hề Hề lại không tự chủ được mà cảm thán sự dũng mãnh của di truyền, bởi vì Chu Tiểu Long kia thật sự là một phiên bản của Chu Đại Thường, Hề Hề còn thầm cảm thấy may mắn cho cô tiểu thư kia, may mà cô ấy không giống cha...

Chu Đại Thường hắng giọng, lớn tiếng nói lời mở đầu: “Thưa toàn thể bà con, các vị phụ lão, huynh đệ tỷ muội, thời tiết hôm nay thế nào? Hôm nay là ngày chiêu thân, đương nhiên thời tiết phải đẹp, người tuyển thân đã tới đầy đủ cả chưa? Xem ra cũng tới gần đủ cả rồi, ai chưa có mặt xin mời giờ tay! Tốt, không ai giờ tay, vậy là đã tới đông đủ rồi.

Hôm nay mọi người trông thật tươi tốt, bản quan thật vô cùng cảm mạo. Tiểu nữ và khuyến tử của bản quan hôm nay công khai chiêu thân, mọi người tới thật nô nức, thật khiến cho bản quan vinh dự, mang ơn. Một đám ô hợp mọi người đều là những người xuất sắc từ những ngành nghề, tướng mạo đều tốt nhất,

tiểu nữ và khuyến tử tài sơ học thiển, dung mạo không có gì đáng nói, đứng giữa mọi người quả thật như hạc giữa bầy gà, có thể được các vị ngưỡng mộ thật sự là phúc ba đời, chết cũng không hối tiếc! Khụ khụ, những cái khác bản quan không nói nhiều nữa, tiếp theo, bản quan tuyên bố đại hội chiêu thân chính thức bắt đầu!”

Hề Hề nghe mà thấy thật mơ hồ, nàng vốn đọc ít sách, hiện giờ nghe xong một bài nói như vậy vẫn không hiểu rốt cuộc vị đại nhân này đang khen con mình hay đang chê bọn họ...

Trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt, Chu thiếu gia và Chu tiểu thư mỗi người cầm một quả tú cầu tới lan can, mỉm cười nhìn các vị tuyển thân bên dưới, cả trai lẫn gái đeo những bông hoa lụa màu đỏ bắt đầu chen chúc về phía trước, đều hy vọng tranh được một chỗ tốt, nín thở chờ được chọn.

Thú cưng của bọn họ cũng bắt đầu giúp chủ nhân cướp được một chỗ đứng tương đối có lợi, con báo đốm nhà vòng cổ liếc bên trái một cái lườm bên phải một cái, rất nhanh đã mở được một con đường cho chủ nhân nhà mình.

Bánh chưng nhiều màu cũng không muốn tỏ ra yếu thế, chen lấn về phía trước, chỉ là mấy mảnh vải của anh ta thật sự quá vướng víu, kết quả là một đầu vải bị người ta giẫm lên, ngã dúi dụi xuống đất, miệng đầy bùn, trong nháy mắt đã bị người ta coi là tảng đá mà đạp lên.

Con rắn của mũ hoa cũng không chịu thua kém, đuôi xoay vù vù, trong phạm vi vài thước, ngoại trừ mũ hoa không ai dám tới gần.

Nhưng lợi hại nhất vẫn là ca ca của Tiểu Bạch, hắn chỉ cần đứng lảng lảng tại chỗ đã đủ bắt mắt rồi, nguyên nhân là vì hắn rất cao, hơn nữa hai con dao phay kia nhìn cũng rất sắc bén, mọi người tình nguyện tranh chỗ đứng với báo đốm và rắn chứ không ai muốn làm đá mài dao...

Lại nhìn về hướng phái nữ, tình hình bên đó cũng tương đối kịch liệt, chỉ là phương thức bọn họ áp dụng có phần nhả nhịn hơn một chút, đều giống như liễu trong cuồng phong, cả đám biến cái eo thon nhỏ thành những độ cong kỳ dị, lắc lư diên cuồng... Trong khi đi bộ, hai tay còn vội vàng ngăn cản đối thủ bên cạnh, không cho bọn họ vượt qua, rồi lại vội vàng chỉnh sửa quần áo, đầu tóc, để có thể sử dụng dung nhan hoàn mỹ nhất thu hút quả cầu của Chu thiếu gia.

Tỷ tỷ của Tiểu Bạch thật sự lợi hại, cái mông nhỏ hết lắc trái lại lắc phải như đồng hồ quả lắc, chỉ cần có người tới gần là lập tức bị đụng ra xa hơn vài thước, xem ra cái mông này cũng đã phải luyện một thời gian rồi.

Hề Hề đứng trên tầng đá xem đủ rồi, nàng thật sự quá sáng suốt, nếu không đi cùng A Ngạn, làm sao nàng có thể nhìn thấy đại hội chiêu thân khác người như thế! Hề Hề hoàn toàn không ý thức được rằng chính nàng cũng đã báo danh...

Chu thiếu gia cùng Chu tiểu thư không vội ném tú cầu xuống, vẫn đứng trên đài mỉm cười nhìn xung quanh, xem ra còn đang lựa chọn.

Khi dưới đài đã cạnh tranh đến thời khắc gay cấn nhất, Chu thiếu gia và Chu tiểu thư giống như đồng thời chọn được mục tiêu, đều giơ tú cầu trong tay lên, ánh mắt hướng về phía đã chọn. Mà chính lúc này, một chuyện không tưởng được đã xảy ra...

16. Chương 15

Chương 15: Ô long chiêu thân (hạ)

Chuyện kể rằng khi tháp Kỳ Lân đang lúc náo nhiệt tiến hành đại hội chiêu thân, Độc Cô Ngạn cũng đang truy đuổi một kẻ trộm.

Hắn vốn đang ngồi ăn tại một quán mỳ, khi ăn xong đứng dậy tính tiền lại phát hiện ngọc bội đeo trên đai lưng không còn nữa, cẩn thận nhớ lại, dường như khi vào cửa có một thằng bé cao tầm năm thước đi qua bên người, thủ đoạn trộm cắp của bọn trẻ con bây giờ thật khiến người ta bất ngờ. Ngọc bội này là tự tay mẫu thân tặng cho hắn, nếu để mất chỉ sợ sẽ không biết ăn nói với mẫu thân thế nào.

May mà hắn có khả năng gặp qua rồi sẽ không quên, dù hắn mới chỉ gặp thoáng qua thằng bé ăn trộm kia nhưng cũng đã nhớ được tám chín phần tướng mạo của nó, tìm gần quanh tháp Kỳ Lân, quả nhiên tìm được bóng dáng thằng nhóc kia, thằng nhóc đang vừa xem náo nhiệt vừa thừa dịp mọi người chen lấn mà kiếm được một món hời. Độc Cô Ngạn im lặng lên vào đám người, lén lút tiếp cận thằng nhóc kia.

Lúc này, đoàn người như từng làn sóng cuộn cuộn đổ về phía trước, tranh tú cầu, xem náo nhiệt, tất cả tùm tùm thành một đám. Đám nam tử bên trái đang điên cuồng nhảy lên như khỉ hái đào, miệng còn không quên gào tướng lên: “Chu mỹ nhân, Chu mỹ nhân, ném cho ta, ném cho ta, ném cho ta...”

Đám nữ tử bên phải cũng không chịu tỏ ra yếu thế, đồng loạt giơ những cánh tay thon dài vẫy về phía tòa lầu, nũng nịu kêu lên: “Chu thiếu gia, nhìn bên này, nhìn ở đây, ở phía này...”

Tuy Độc Cô Ngạn võ nghệ cao cường nhưng trong làn sóng người cuộn trào mãnh liệt này cũng không tiện sử dụng công phu, trong khi thằng nhóc ăn trộm kia lại len lỏi rất nhanh, ngã trái ngã phải trong đám người, đặc biệt chọn được những chỗ trống, mỗi khi Độc Cô Ngạn vươn tay muốn tóm lấy nó, nó lại như một con cá trạch, lủi đến nơi khác.

“Ném rồi, ném rồi, cướp đi!” Trong đám người có một người hô to, chỉ thấy hai tú cầu một đỏ một xanh từ trên trời rơi xuống, những người phía trước vội vàng nhảy lên, những người phía sau lại điên cuồng xô về phía trước. Độc Cô Ngạn bị người ta đẩy tới đẩy lui, lại càng bị đẩy tới bên cạnh thằng bé ăn trộm, mắt thấy chỉ còn cách thằng nhóc vài bước, đột nhiên một quả tú cầu màu đỏ bay về phía hắn, hắn vô thức coi nó là ám khí mà đánh bay ra ngoài, nhưng chỉ một giây sau lại nghe được một tiếng gọi lạnh lạnh: “A Ngạn... Á...” Kêu được một nửa đột nhiên âm thanh lú lo đó ngừng lại.

Thì ra tú cầu bị hắn hất ra ngoài lại rơi trúng vào người Hề Hề đang nhào tới, nhưng rất không may là nó đập vào giữa mặt nàng...

Tuy trong lòng Độc Cô Ngạn có chút có lỗi với nàng, nhưng vẫn không nhịn được mà cười trộm một tiếng, bởi vì tư thế nàng bị đập trúng rồi ngã xuống rất buồn cười, giống như một con rùa bơi giữa trong nước, mũi còn chảy ra hai vệt máu.

Vì biến cố bất ngờ phát sinh này mà đám người thoáng ngừng lại một chút, hắn nhân cơ hội tiến lên điểm huyết thằng nhóc ăn trộm kia. Nhưng tú cầu màu đỏ bị mặt Hề Hề bắn sang một bên rất nhanh lại rơi xuống, đám nam tử bên cạnh lại vội vàng nhảy lên chém giết. Tú cầu màu xanh rơi xuống đám nữ tử, một đám người cướp tới cướp lui, tú cầu kia giống như bôi dầu, lúc ở trong tay người này, lúc lại lướt qua tay người nọ, một lúc lâu mà vẫn chưa ở lại trong tay ai lâu.

Hề Hề kiên cường không phải người có thể đánh ngã chỉ bởi một quả tú cầu, lắc lắc cái đầu không ngừng bắn ra sao vàng, mắt thấy Độc Cô Ngạn tóm lấy một người, chuẩn bị đi ngược lại dòng người, nàng quên cả lau máu mũi, vội vàng nhào tới lần nữa: “A Ngạn, chờ muội một chút!”

Lúc này, tú cầu màu đỏ vừa khéo rơi vào đầu ca ca của Tiểu Bạch, vóc dáng hắn vốn đã cao hơn nam tử bình thường hai cái đầu, hắn vươn bàn tay to, thấy vận may ở ngay trước mắt rồi, ai ngờ lại bị Hề Hề đang lao tới đụng lệch đi, tay vừa chạm vào tú cầu lại bị trượt ra ngoài. Tú cầu bay về phía Độc Cô Ngạn một lần nữa, Độc Cô Ngạn không thêm ngăn đầu, phất tay, tú cầu lại đập về phía Hề Hề.

Đại Mao không hổ là trợ thủ đắc lực nhất, thấy ám khí đột kích, nó phi thân ra cứu chủ, đôi cánh lớn đập một cái, tú cầu lại quay ngược về phía Độc Cô Ngạn, Hề Hề nhân cơ hội rút ngắn khoảng cách, ngày càng tới gần Độc Cô Ngạn.

Độc Cô Ngạn nhảy lên đập một cái, tú cầu bay về phía đội nữ, tỷ tỷ của Tiểu Bạch phản ứng nhanh nhất, vươn tay đánh ngược lại, Độc Cô Ngạn lại hất ngược lại lần nữa, tú cầu cứ như vậy bay tới bay lui, chưa hề hạ xuống, mọi người ở lên, ba người nhà họ Chu trên đài cũng căng thẳng đồng đưa cái đầu hết trái lại phải theo tú cầu.

Còn Hề Hề không ngừng hăm hở tiến lên, cuối cùng cũng chỉ còn cách Độc Cô Ngạn một bước. Đại Mao vỗ đôi cánh lớn, Hề Hề giống như một quả tú cầu bay về phía Độc Cô Ngạn. Cuối cùng Độc Cô Ngạn cũng biết thương hương tiếc ngọc, bỏ thằng nhóc ăn trộm sang một bên, đón lấy nàng, nàng thừa cơ dùng hai tay hai chân quần lên: “A Ngạn!”

Trong đôi mắt to tròn tràn đầy vui sướng, nhưng nét mặt vẫn y hệt như trước.

Mà tú cầu màu xanh vốn đang bay về phía tỷ tỷ của Tiểu Bạch lại bị Đại Mao chơi tú cầu thành nghiệm chặn lại giữa đường, một vuốt bắt được một quả, tú cầu màu đỏ vốn thẳng tắp bay về phía đại ca của Tiểu Bạch cũng bị Đại Mao dùng một vuốt cấp mất, sau đó bay về phía Hề Hề.

Đám người lập tức bùng nổ, cả hai quả tú cầu đều bị một con chim cướp đi, vậy phải làm thế nào bây giờ? Chẳng nhẽ một người cướp chim, hoặc một người gả cho chim sao...

Vì hai tay hai chân Hề Hề đang quấn trên người Độc Cô Ngạn, hai người, một người dùng sức đẩy người, một người dùng sức quấn người, đôi bên đang giằng co thì hai quả tú cầu bị bộ vuốt đen nhét vào khe hở giữa bọn họ. Hai người ngửa đầu lên nhìn, Đại Mao đang hưng phấn kêu lên “oa oa” như đang tranh công.

Độc Cô Ngạn nhìn tú cầu màu đỏ trong lòng, vẻ mặt lạnh lẽo gầm nhẹ: “Nhìn con chim nhà cô làm việc tốt gì rồi đây này!”

Hề Hề dùng vẻ mặt vô tội nhìn lại, trong lòng nàng cũng có một quả mà, cũng không phải chỉ có mình hấn trúng thưởng, rất công bằng đấy chứ...

Đây chính là “có ý chăm hoa hoa chẳng nở, vô tình tưới liễu liễu xanh um”, Độc Cô Ngạn và Hề Hề đều vô tình đuổi theo tới đại hội chiêu thân lần này, ai ngờ chỉ vì Đại Mao làm lộn xộn mà đồng thời bắt được tú cầu.

“Cô nhanh xuống dưới cho ta.” Độc Cô Ngạn nhìn đám người đang chen lấn tới, nghiêng rằng nghiêng lợi nói. Hấn thật sợ nàng rồi. Ngực nàng đang kề sát vào hấn, hai tay quấn lấy hấn như dây mây, hai chân siết chặt như xích sắt, đáng trách nhất chính là, máu mũi trên mặt nàng khiến cho hấn có cảm giác tội lỗi, vì vậy ngay cả mạnh mẽ đẩy nàng ra hấn cũng không dám, không làm cách nào ra tay được.

“Không muốn, huynh lại sẽ bỏ muội lại chạy mất.” Hề Hề vui sướng, hai cánh tay lại càng siết chặt, Độc Cô Ngạn vẫy trái, néo phải không được, mắt mở trừng trừng nhìn dân chúng trong thị trấn Kỳ Lân vây lấy hai bọn họ.

Chu huyện lệnh kia thấy hai quả tú cầu không bị ném đi ném lại nữa, vội vàng mang theo hai con chạy từ trên lầu xuống. Chu thiếu gia kia cực kỳ buồn cười, hấn vốn vừa ý tỷ tỷ của Tiểu Bạch, không ngờ Đại Mao nửa đường xuất hiện chen chân. Lúc này xuống tới nơi lại thấy Hề Hề thuần khiết đáng yêu, lập tức có cảm tình với Hề Hề, không hề nhìn tới vẻ mặt ai oán của tỷ tỷ Tiểu Bạch ở bên cạnh, càng không ngừng bắn ánh mắt tình tứ về phía Hề Hề giữa thanh thiên bạch nhật, tươi cười thỏa mãn. Hề Hề nhìn vậy cảm thấy rung mình, lùi trái lùi phải, cuối cùng vùi đầu luôn vào trong lòng Độc Cô Ngạn.

Gân xanh trên trán Độc Cô Ngạn syút chút nữa nổ tung. Cô nàng này, không nhìn hoàn cảnh hay sao?!

Phản ứng của Chu tiểu thư lại càng kỳ quái. Khi ở trên đài nàng không nhìn rõ diện mạo người bắt tú cầu ra sao, khi xuống đến nơi, nhìn thấy nam tử trẻ tuổi đầy phong thái như Độc Cô Ngạn, trong nháy mắt, nước mắt lưng tròng, nhào vào trong lòng Chu huyện lệnh bật khóc. Chẳng lẽ mừng quá mà khóc?!

Chu huyện lệnh nhìn vẻ mặt thỏa mãn của con trai, lại nhìn con gái đang gào khóc, thật sự không hiểu. Chưa thấy tạo hình liên thể của Độc Cô Ngạn và Hề Hề lúc này, lão nhìn thẳng về phía Độc Cô Ngạn, quan sát tới lui, cuối cùng vừa thở dài vừa vỗ về con gái trong lòng, vẻ mặt thật bất đắc dĩ. Phản ứng của một nhà Chu huyện lệnh khiến cho người không quá quan tâm đến bề ngoài như Độc Cô Ngạn cũng cảm thấy bực bội trong lòng.

Chỉ có thần kinh thô như Hề Hề ôm lấy hai quả tú cầu, ngây ngốc dựa vào lòng Độc Cô Ngạn, suy nghĩ cả buổi vẫn chẳng hiểu làm sao. Cho tới khi Tiểu Bạch bĩu môi, ném cho nàng vô số ánh mắt, còn khó chịu hướng về phía Độc Cô Ngạn làm mặt quỷ, nàng mới chậm chạp nhận ra sự tình có vẻ không đúng.

Huyện lệnh vỗ lưng con gái, thở dài một tiếng, quay sang nói với Độc Cô Ngạn: “Nếu tú cầu đã ở trong tay người và vị cô nương này, ban quan tuyệt đối sẽ không nuốt lời, phá hủy truyền thống. Tuy người tướng mạo xấu xí, không hề xứng đôi với tiểu nữ, nhưng ông Trời đã quyết định như vậy, số mệnh tiểu nữ cũng đã như vậy, chỉ mong sau này người có thể đối xử tốt với con bé. Long Nhi à, con lập tức thành thân với cô nương này đi.”

Chu tiểu thư kia vừa nghe phụ thân nói vậy, hiển nhiên vắn đã đóng thuyền, cảm thấy vô cùng bi ai, ai oán nhìn về mặt mắt mát của ca ca Tiểu Bạch ở bên cạnh, lại hung dữ trừng mắt liếc Độc Cô Ngạn, khóc rống lên trong lòng phụ thân: “Cha, con gái không muốn gả cho tên xấu xí như vậy, dung mạo hắc như thế, ngài, ngài, ngài bảo con gái làm sao có thể chịu được...”

Chu thiếu gia giống như không hề nhìn đến sự tồn tại của Độc Cô Ngạn, liếc mắt nhìn Hề Hề đầy tình tứ, sau đó đi tới khuyên nhủ muội muội: “Muội muội, muội phụ tụy tướng mạo... ờ... bình thường, nhưng nhìn qua có vẻ lạnh lùng cứng chắc, có lẽ cũng là vị phu quân tốt, đúng không? Hơn nữa chúng ta không thể vi phạm ý chỉ của thần Kỳ Lân ban xuống.”

Độc Cô Ngạn ở bên cạnh nghe vậy sắc mặt càng ngày càng đen, hắc chỉ tới bắt một thằng nhóc ăn trộm mà thôi, vì sao lại bị kéo vào cái việc ô long* khó hiểu này, lại còn bị người ta ghét bỏ như vậy. Càng nghĩ càng giận, hắc chỉ không nhịn được mà bực bội thở dốc, trợn mắt nhìn Hề Hề, đáp lại là ánh mắt đờ đẫn của nàng.

* Xem lại giải thích ở chương trước.

Thật ra Hề Hề trải qua sự rèn luyện của ca ca Tiểu Bạch và huyện lệnh công tử đã bình tĩnh hơn nhiều trước thẩm mỹ quan của người dân trấn Kỳ Lân rồi.

Những người này, lẽ nào những người này đều không thèm nhìn thân thể bọn họ đang quần thành một khối sao? Việc cấp bách hẳn là kéo bọn họ ra khỏi nhau đã chứ, không đúng sao?!

Chu huyện lệnh vô cùng hài lòng với mấy câu nói của con trai, nhẹ nhàng vỗ vỗ bờ vai đang không ngừng run run của con gái: “Bé ngoan, cha biết con phải chịu uất ức, nhưng nếu tú cầu đã ở trong tay hắc chỉ, chúng ta hắc chỉ với con thật sự có duyên phận, phải lấy chữ tín làm trọng, thơ cổ có nói “chấp tử chi thủ, dữ tử nhất khởi lão“, chúng ta không thể bội bạc.”

“Cha, chấp tử chi thủ, phương tri tử sử, nếu đã như vậy, tử không đi, con đi!” Chu tiểu thư giậm chân, dường như muốn kiên quyết đoạn tuyệt quan hệ.

** *toát mồ hôi* Lạy bố, thơ cổ người ta chỉ có câu “chấp tử chi thủ, dữ tử giai lão” (nắm tay người, cho đến bạc đầu) thôi. Còn câu “chấp tử chi thủ, phương tri tử sử” ý là nắm tay hắc chỉ rồi mới biết hắc chỉ, nếu hắc chỉ không đi, thì mợ ấy đi, nhất quyết không lấy. *toát mồ hôi tập 2* Thế mà hai cha con nhà này vẫn hiểu nhau nói cái gì. À quên, bên dưới còn 1 người nữa nghe cũng hiểu, thật bá phúc đầu óc của mấy người = =”

Hề Hề nghe đến đây mới bỗng nhiên hiểu ra, thì ra A Ngạn thật sự phải thành thân với tiểu thư này, làm tướng công của tiểu thư này! Làm sao được? Nàng vội vàng thò đầu ra từ trong lòng Độc Cô Ngạn, khản cổ reo lên: “A Ngạn không thể thành thân với cô ấy, A Ngạn là tướng công của ta!”

Lần thứ hai, A Ngạn phóng ra khí lạnh nồng đậm, cả nhà Chu huyện lệnh đều lùi về phía sau hai bước, xem ra người này tuy tướng mạo xấu xí nhưng khí thế lại rất mãnh liệt nha.

Hề Hề không chút tỏ ra yếu thế dưới ánh mắt lạnh như băng của Độc Cô Ngạn, gương mặt không hay nói cười lộ vẻ quật cường mà hô lên: “A Ngạn, không phải chúng ta đã nói rồi sao? Huynh là tướng công của muội, không thể thành thân với người khác, phải thành thân với muội.”

Hắc chỉ nói như vậy lúc nào? “Cô nhanh đi xuống cho ta.” Hắc chỉ vô cùng lạnh nhạt.

Hề Hề bĩu môi: “Huynh không thành thân với cô ấy muội mới xuống.”

Chu thiếu gia và Chu huyện lệnh đồng thanh kinh ngạc nói: “Hai người các ngươi đã đính hôn rồi?” Lúc này, dân chúng xung quanh mới cực kỳ lỗi thời mà phản ứng lại, nhận ra hai bọn họ đang quần lấy nhau, đều chỉ chỉ trỏ trỏ.

Còn Chu tiểu thư nghe vậy lập tức vui sướng nhướng mày: “Cha, hai bọn họ đã đính hôn rồi, vốn không nên tới tham gia tuyển thân, hơn nữa vừa rồi thủ đoạn cướp tú cầu bất lương, không tính, chúng ta chọn người khác đi nha, cha?”

Chu thiếu gia vẻ mặt buồn bực nhìn về phía Hề Hề vẫn dính lên người Độc Cô Ngạn không chịu xuống, trong lòng lửa giận bốc cháy bùng bùng. Hai người này rõ ràng đang giận đối nhau, bọn họ thích cãi nhau thì cứ cãi nhau đi, tự nhiên lại chạy tới phá đám đại hội chiêu thân của hắc chỉ và muội muội. Không chọn

trúng thì không nói, bây giờ chọn trúng rồi lại coi như không tính, còn phí phạm tình cảm thiếu nam thuần khiết của hần, đây không phải cố ý làm người ta khó chịu hay sao?!

Chu huyện lệnh tính toán một lát, nhìn vẻ mặt mắt kiên nhẫn của Độc Cô Ngạn và dáng vẻ kiên quyết không đồng ý của Hề Hề, sau đó lại nhìn gương mặt xinh đẹp sau cơn mưa trời lại sáng của con gái, cuối cùng cũng không nỡ cầm bông hoa nhài vào bãi phân trâu. Vì vậy, lão chấp tay chưng cầu ý kiến của mọi người: “Bà con có ý kiến gì không?”

Dân chúng trấn Kỳ Lân đều cảm thấy đóa hoa nhài xinh đẹp như Chu tiểu thư mà phải cầm vào “bãi phân trâu” như Độc Cô Ngạn là vô cùng đáng tiếc, đau lòng không thôi, ai ngờ nam nhân xấu như Độc Cô Ngạn còn có nữ nhân dám cầm, lại còn coi như bảo bối nữa chứ...

Nhưng mặc kệ thế nào, nếu bọn họ đã định thân là đã mất tư cách tuyển thân, kết quả vừa rồi đương nhiên không tính, như vậy thần thú Kỳ Lân cũng sẽ không trách tội. Vì vậy, tất cả đều yêu cầu tuyển thân một lần nữa. Chu huyện lệnh liền thuận theo ý dân, lấy lại tú cầu, tuyên bố lần tuyển thân trước không tính, lập tức ném tú cầu tuyển thân lần nữa.

Độc Cô Ngạn và Hề Hề bị mời tới khán đài, không được đi vào quấy rối nữa. Mà Độc Cô Ngạn tuy khó chịu trong lòng như vẫn nhớ rõ lý do hần đến đây, cởi bỏ huyệt đạo của thằng nhóc ăn trộm, lớn tiếng nói: “Ngọc bội.”

Thằng nhóc kia đành lòng phải cười cười móc ngọc bội từ trong người ra trả cho Độc Cô Ngạn, Độc Cô Ngạn dùng ánh mắt lạnh lẽo tới cực điểm liếc nhìn thằng nhóc một cái, nếu không có thằng nhóc ăn trộm này, hần sẽ không bị kéo vào đám ô long đấy, còn đột nhiên bị người ta ghét bỏ đến mức đó, đúng là oan ức không chịu nổi.

“A Ngạn, huynh bắt thằng bé làm gì vậy?” Hề Hề đã bị Độc Cô Ngạn đẩy từ trên người xuống, trong nháy mắt đã ném sự kiện ô long kia ra sau đầu, trong lòng tràn đầy vui sướng vì đã tìm được Độc Cô Ngạn, hoàn toàn quên mất lửa giận bừng bừng quanh người Độc Cô Ngạn và ánh mắt lạnh lẽo tới cực điểm của hần, chỉ hiểu kỳ quái.

Độc Cô Ngạn buông thằng nhóc kia ra, kiềm nén lửa giận, chỉ lạnh nhạt nói: “Cút.”

Thằng bé ăn trộm kia đã sợ đến hồn phi phách tán từ lâu, nay thấy Độc Cô Ngạn buông tha nó dễ dàng như thế, làm sao còn có thể suy nghĩ gì khác, chạy trốn giống như lửa cháy đến mông.

Độc Cô Ngạn xoay người bỏ đi.

Hề Hề tung tẩy theo sát.

17. Chương 16

Chương 16: Theo đuôi

“A Ngạn, chúng ta sẽ đi đâu?” Hề Hề nhắm mắt theo sát bước chân của Độc Cô Ngạn. Bóng lưng hần trắng tấp, toàn thân bao phủ một tầng khí lạnh.

“A Ngạn, vì sao huynh không nói gì?”

Rời khỏi thị trấn Kỳ Lân đáng yêu đã ba ngày, A Ngạn vẫn chưa nói một lời, thật kỳ quái.

Ngay từ đầu A Ngạn chỉ lo cắm đầu đi về phía trước, nhưng người không thích nói chuyện như A Ngạn sẽ rất dễ đi lạc, bình thường nàng chỉ lo là một chút đã không biết A Ngạn chạy đi đâu, may mà có Đại Mao ở đây, luôn luôn có thể tìm được A Ngạn. Nếu không, một mình A Ngạn lạc trong rừng sẽ rất sợ hãi. Nàng phải theo sát A Ngạn, để Đại Mao bảo vệ A Ngạn. Hôm nay, cuối cùng A Ngạn cũng hiểu lạc đường là một chuyện đáng sợ đến mức nào, không chạy đi nữa, thật tốt.

Trong ba ngày này, nàng hoặc là lẩm bẩm một mình, hoặc là trò chuyện với Nhị Nha và Đại Mao. Nhưng nàng lại tìm thêm được một chuyện thú vị, chính là dụ Độc Cô Ngạn nói chuyện. Tuy hiện giờ chưa từng thành công.

“A Ngạn, huynh vẫn còn sợ à? Đừng sợ, có Đại Mao và Nhị Nha ở đây, huynh sẽ không lạc đường nữa.” Hề Hề vừa nói vừa vỗ vỗ Nhị Nha, Nhị Nha nhà nàng rất đáng tin!

Bóng lưng Độc Cô Ngạn lại thêm vài phần âm khí.

“A Ngạn, huynh đang tức giận à?” Hề Hề ngốc nghếch cuối cùng cũng tính tới khả năng này. A Ngạn đang giận cái gì? Mấy ngày nay rõ ràng nàng rất ngoan, cũng không gọi A Ngạn là tướng công.

Độc Cô Ngạn lại tăng tốc độ lần nữa, hàn khí từ trên mặt hắt khiến cho Đại Mao bay phía trước tưởng rằng mùa xuân còn chưa qua, mùa đông đã đến...

“A Ngạn, huynh đi nhanh quá, Nhị Nha, chạy mau.” Hề Hề không ngừng bước đôi chân ngắn để có thể đuổi theo Độc Cô Ngạn, cuối cùng đuổi mệt rồi, nàng thở hổn hển nằm sấp trên người Nhị Nha. May là bước chân của Nhị Nha rất nhanh, nàng mới có thể miễn cưỡng theo kịp A Ngạn.

“Nếu còn muốn đi theo thì câm miệng lại.” Độc Cô Ngạn lạnh lùng liếc nhìn nàng một cái, sau đó lại tiếp tục đi tới thị trấn gần đây nhất.

“Vâng.” Hề Hề ngoan ngoãn ngậm miệng, theo Độc Cô Ngạn đi vào một quán mỳ, tìm chỗ ngồi xuống. Nhị Nha ghé vào bên chân nàng, nằm xuống nghỉ ngơi. Đại Mao bay lượn bên ngoài, luyện tập kỹ xảo phi hành của nó.

Thì ra A Ngạn đói bụng nên tâm trạng mới kém như vậy. Hề Hề ra vẻ hiểu ra, gật gật đầu. Oa, thơm quá!

Hề Hề ngồi trên ghế nhìn xung quanh, trong không khí quẩn quanh hương thơm của mỳ khiến nàng không nhận được mà tìm nơi phát ra mùi thơm, lại không biết về vô tâm nhìn quanh của nàng đưa tới rất nhiều ánh mắt ngạc nhiên, thích thú. Tuy trên gương mặt nhỏ nhắn màu bánh mật của nàng quanh năm chỉ là vẻ thờ ơ bất biến, nhưng trạng thái ngơ ngác như thế lại tăng thêm phần ngây thơ, không hiểu biết sự đời trên khuôn mặt tinh xảo, khiến cho người ta không nhận được mà thương tiếc trong lòng, muốn tiến lên vỗ về. Đương nhiên, đại đa số ngại Độc Cô Ngạn ở bên cạnh nàng đang tỏa ra lãnh khí dày đặc, không dám tùy tiện lại gần. Một số ít khác không sợ lạnh lại bị con thú cưng lớn đang nằm dưới chân nàng, không dám tùy tiện bước qua.

“Khách quan muốn dùng gì ạ?” Tiểu nhị của quán tiến lên bắt chuyện, sau khi nhìn thấy khuôn mặt Hề Hề lại ngây người ra một lát, đến khi Nhị Nha dùng đuôi quất hất một cái hắt mới giật mình tỉnh lại, sau đó lại bị Nhị Nha dọa cho nhảy dựng lên. Cũng may tiểu nhị này coi như là người khôn khéo, chỉ hoảng sợ trong chốc lát rồi lại cứng rắn tự trấn tĩnh lại, cố gắng nở nụ cười hỏi lần nữa.

“Một bát mì thịt bò lớn.” Độc Cô Ngạn nhàn nhạt liếc nhìn Hề Hề một cái xong lại bỏ thêm một câu: “Và một bát mì thịt bò nhỏ.”

Hề Hề chớp chớp mắt, Độc Cô Ngạn không phản ứng. Nàng lại dùng sức chớp chớp, Độc Cô Ngạn vẫn không động đậy.

Bất đắc dĩ, nàng đành vươn tay vẫy thật mãnh trước mặt Độc Cô Ngạn, khiến cho tiểu nhị thương hại nhìn lại, cô nương đáng yêu như vậy lại là một người câm.

“Có chuyện thì nói đi.” Giọng nói của Độc Cô Ngạn có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

“Nhị Nha cũng đói bụng...” Hề Hề cầm đuôi Nhị Nha vẫy vẫy về phía Độc Cô Ngạn, hy vọng hắt không quên chị em tốt của nàng. Đại Mao có thể ăn một ít trái cây và sâu trong rừng cũng no bụng, còn Nhị Nha luôn phải dùng rất nhiều thể lực, rất khổ cực, cần được chăm sóc tốt.

Tiểu nhị thu hồi ánh mắt thương hại, thì ra cô nương này có thể nói.

Độc Cô Ngạn cúi đầu im lặng một lát, cuối cùng vùng lông mày nhíu lại, dùng vẻ mặt không chút thay đổi bỏ thêm một câu: “Thêm hai cân thịt bò, một khúc xương lớn.”

Nhị Nha lập tức bắn ra ánh mắt vui sướng, lần đầu tiên chịu cợ cợ Độc Cô Ngạn vài cái.

Hề Hề thỏa mãn chống cằm chờ thức ăn đến.

Độc Cô Ngạn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, tiếp tục im lặng.

Rất nhanh mỳ đã được đưa đến, Hề hề vừa ăn vừa nhìn thẳng vào động tác tạo nhả của Độc Cô Ngạn, nhưng chính nàng lại ngậm một miếng mỳ lớn trong miệng, một lúc lâu sau vẫn chưa nuốt xuống. Cũng phục Độc Cô Ngạn, dưới ánh mắt mãnh liệt, không chớp như thể còn có thể chuyên tâm ăn mỳ. Mắt thấy một bát mỳ của Độc Cô Ngạn sắp thấy đáy, mà trong bát nhỏ của Hề Hề còn hơn một nửa, hơn nữa, động tác chậm chạp của nha đầu kia giống như hần là một món ăn ngon miệng, nhìn hần một cái lại ăn một đũa mỳ, nhìn hần một cái nữa lại ăn thêm một đũa mỳ nữa, nhâm nhi cho đến khi hần ăn xong, gọi tiểu nhị tới tính tiền mới phát hiện ra nếu không nhanh lên sẽ bị hần bỏ lại.

“A Ngạn, chờ “mùi” một lát, “mùi” còn chưa ăn xong.” Mắt thấy Độc Cô Ngạn trả tiền xong, đứng dậy sắp đi, Hề Hề vừa cấp tốc và mỳ, vừa che miệng lúng búng kêu lên. Độc Cô Ngạn đi thẳng, không quay đầu lại, giống như không nghe thấy. Hề Hề nóng ruột, bưng bát uống hai ngụm, miệng hấp tấp hút hai sợi mỳ, vươn đầu nhìn, nhảy bật lên muốn đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, thảm án xảy ra...

“Huych”, tiếng hai cơ thể va vào nhau, hơn nữa, theo tiếng động này, va chạm còn không nhẹ.

“Phụt”, âm thanh vật gì đó phun ra, theo âm thanh này, phạm vi phun ra còn không nhỏ.

Nhị Nha nhảy tới, kịp thời ngăn lại thân thể đang ngửa về sau của tiểu chủ nhân. Còn người đáng thương bị nàng va vào, nó không thể chịu trách nhiệm...

Nhưng người kia đứng rất ổn, chỉ lung lay một chút, không ngã xuống, thậm chí còn không lùi lại.

Chờ Hề Hề đánh đuổi hết được đám chim chóc đang xoay quanh đầu, nàng mới nhìn rõ người không may bị nàng va vào, lần này, gương mặt nhỏ vốn đã đỏ ửng của nàng càng thêm ngáy ra như phồng.

Trang phục đỏ thẫm, đai lưng màu vàng, quần quanh dáng người thon thả và làn da trắng như tuyết, mà trang phục gọn gàng bó sát người càng tăng thêm vẻ nguy nga, đồ sộ cho ngọn núi đôi cao chót vót, cần cổ thon dài, gương mặt tươi đẹp kiều diễm... Trên mặt là đầy những mỳ nhai một nửa hòa với nước mỳ dầu mỡ, lúc này đang trơn tuột, chảy từ hai gò má xuống. Mà điều thật sự phá hủy dung nhan tươi đẹp đó chính là ánh mắt đầy sát ý đang nhìn chằm chằm Hề Hề.

Hề Hề bị Nhị Nha dùng đuôi quét qua một cái mới bắt tri bắt giác kêu “a” lên một tiếng, hiển nhiên ý thức được mình đã gây ra đại họa, vội vàng khom người xin lỗi: “Vị tỷ tỷ này, xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi...” Ngoại trừ xin lỗi, nàng thật sự không tìm được từ gì khác để biểu đạt sự áy náy của nàng.

“Nếu xin lỗi có tác dụng thì cần quan sai để làm gì?!” Két, két, két, là tiếng hàm răng nghiến vào nhau.

“Vây... Vây...” Trong khi liên tục cúi người, cái đầu chậm chạp của Hề Hề đã miễn cưỡng xoay chuyển, cái eo nhỏ đáng thương sắp bị bẻ gãy, cuối cùng trong đầu nàng cũng nảy ra được một ý. Nàng lập tức đứng thẳng dậy, mắt long lanh nhìn nữ tử áo đỏ nhe răng, khiến cho nữ tử áo đỏ đang chuẩn bị tóm lấy nàng lại càng hoảng sợ, kinh ngạc nhìn nàng chạy đi cầm lấy một bát mỳ trên bàn, đưa tới trước mặt nữ tử áo đỏ, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tỷ tỷ, nếu không tỷ cũng phun muối đi.”

Đây là cô gốc nhà ai vậy...

Nữ tử áo đỏ vẫn không nhúc nhích nhìn chằm chằm Hề Hề một lúc lâu, Hề Hề vẫn vô cùng thành thật nhìn lại nàng. Khi hai tay Hề Hề càng ngày càng mỏi, bắt đầu không tự chủ được mà run run, nữ tử áo đỏ kia nhận lấy bát mỳ.

Hề Hề nhắm hai mắt lại, lẳng lặng đợi thời khắc tiên nữ phun canh...

18. Chương 17

Chương 17: Phong trung Lăng Ba

Độc Cô Ngạn đi tới chợ ngựa mua ngựa, chuẩn bị để lên đường đi tiếp, sau đó mới đột nhiên cảm thấy bên cạnh yên tĩnh hơn rất nhiều. Nhìn lại, cái đuôi nhỏ vẫn theo sát phía sau lần đầu tiên không thấy đầu nữa. Hần hạ tầm mắt trong chốc lát, khi ngẩng đầu lên, lập tức nhảy lên lưng ngựa, đi về phía trước.

Cuối cùng hần cũng thoát khỏi nàng...

Hề Hề chờ rồi lại đợi, đợi một lúc lâu vẫn chưa thấy cảm giác dính dính khi canh và mì phun lên mặt, nàng lén lút hé mắt nhìn lên, kết quả là không phát hiện ra bất cứ cái gì. Lại hé mắt to hơn một chút, vẫn không thấy gì. Hai con mắt mở to tròn, kết quả phát hiện cô gái áo đỏ vốn đứng trước mặt không biết từ lúc nào đã lau hết đồng hồ độn trên mặt, ngồi xuống ghế ăn mì.

Hề Hề ngẩn người đứng ở đó, ngốc nghếch nhìn nữ tử áo đỏ đang vui vẻ ăn mì như không có chuyện gì xảy ra, một lúc lâu sau mới phản ứng lại, vội vàng tiến lên nói: “Tỷ tỷ, bát mì này là vừa rồi muối chưa ăn xong.”

Sẽ không phải bát vừa rồi của nàng đấy chứ?!

Nữ tử áo đỏ kia không thèm ngẩng đầu, chỉ nói: “Người nghĩ ai cũng ngu ngốc như ngươi sao? Ta không biết gọi bát khác chắc?!”

Hề Hề vỗ ngực, yên tâm rồi, sau đó ngồi xuống đối diện nữ tử áo đỏ, quy củ chờ nàng ăn xong.

Nữ tử áo đỏ kỳ quái liếc Hề Hề một cái, tức giận hỏi: “Người còn ở đây làm gì?”

“Tỷ tỷ, muối xin lỗi, mẹ nói, dùng một chuyện đáp lại một chuyện, làm chuyện có lỗi với người khác phải dùng cảm giác chịu hậu quả. Vì vậy, muối đang đợi hậu quả.” Hề Hề rất có nề nếp mà trích lời mẹ. Lời mẹ nói tất cả đều đúng.

“Được rồi, nhìn ngươi như vậy, tỷ tỷ ta không trách ngươi nữa. Muốn đi đâu thì đi đi.” Nữ tử áo đỏ thẳng thắn phát phát tay, sau đó tiếp tục ăn mì.

“Cô còn ở đây làm gì?” Một tiếng nói lạnh lùng tràn đầy hối hận vang lên trên đỉnh đầu Hề Hề. Hề Hề ngẩng đầu lên nhìn, đúng là Độc Cô Ngạn đã đi còn quay lại.

“A Ngạn!” Hề Hề vui sướng kêu lên một tiếng, trong nháy mắt đã nhào đến trên người hần.

Độc Cô Ngạn tách nàng xuống như tách ngô, lạnh lùng nói: “Chậm chậm thì ở lại đây đi, đừng đi theo ta nữa.” Nói xong lại chuẩn bị đi.

“A Ngạn, đừng đi.” Hề Hề kéo lấy tay áo hần, hần tức giận quay đầu nhìn nàng chằm chằm.

“Cô lại gây ra chuyện gì?” Nhìn dáng vẻ ngốc nghếch đáng thương của Hề Hề, nhất định lại gặp rắc rối rồi.

“Vâng, muối phun mì lên mặt tỷ tỷ kia...” Hề Hề không hề e dè đối với tội lỗi mình gây ra.

Độc Cô Ngạn nhắm chặt mắt, toàn thân vô lực. Rốt cuộc vì sao hần lại quay lại...

“Người đâu?” Cô con gái tốt đẹp của quái y, ngoại trừ gặp rắc rối và theo đuổi nam nhân, chuyện khác cái gì cũng không biết.

“Người hung dữ cái gì?” Nữ tử áo đỏ vừa ăn xong mì đã thấy Độc Cô Ngạn hung dữ với Hề Hề, trong lòng nhìn hần rất không vừa mắt. Tuy nói nha đầu hấp tấp như con dê con này suýt chút nữa phá hủy gương mặt mà nàng mất mấy ngày mới làm được, nhưng dù sao con bé cũng chỉ vô ý, hơn nữa thái độ nhận lỗi cũng thành thật, đường đường Lăng Ba tiên tử của Tam Tuyệt trang như nàng, chút độ lượng ấy vẫn có. Thấy cô bé ngốc nghếch ngây thơ này rất đáng yêu, trong lòng nàng đã thích con bé rồi. Nay lại thấy con bé bị quát tới quát lui như thế, nàng càng không có chút cảm tình nào với Độc Cô Ngạn.

Độc Cô Ngạn lạnh lùng nhìn nàng một cái, tiếp tục chờ đáp án của Hề Hề.

“Chính là vị tỷ tỷ áo đỏ này.” Hề Hề chỉ vào nữ tử áo đỏ – tiểu thư Phong Lăng Ba của Tam Tuyệt trang.

“Đã nói không cần để ý mà, ta là Phong Lăng Ba, cho phép muối gọi ta là Phong tỷ tỷ hoặc Lăng Ba tỷ tỷ.” Phong Lăng Ba ra vẻ đại nhân đại lượng.

Hề Hề lập tức ngọt ngào gọi một tiếng: “Phong tỷ tỷ.” Lượng đường trong giọng nói tương đối cao, chỉ là biểu hiện trên gương mặt có chút khiếm khuyết. Phong Lăng Ba đã nhiều năm khao khát có một tiểu muội muội đáng yêu, tâm trạng đại tỷ tỷ trong nháy mắt đã được thỏa mãn, nàng cười túm túm kéo Hề Hề tới một bên: “Muội tên là gì?”

“Muội tên Tiêu Hề Hề.” Hề Hề để kệ Phong Lăng Ba tùy ý sờ qua sờ lại trên mặt mình, không hề phản kháng.

“Tiểu Hi Hi? Cái tên này rất tốt, rất có cảm giác vui mừng.” Oa, cảm giác mịn màng mềm mại truyền đến tay thật quá tuyệt vời.

“Là Tiêu Hề Hề trong “tổ oanh tiêu tiêu hề ngọc thủy hàn”...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hề Hề bị vôn về nhào nặn, nói cũng không được rõ ràng.

“À, tên này hơi chua, không hay bằng Tiểu Hi Hi.” Phong Lăng Ba cuối cùng cũng ăn đậu hủ xong, ngừng việc chà đạp gương mặt nhỏ nhắn của Hề Hề. Độc Cô Ngạn ở bên cạnh nhíu mày đến mức suýt rút gân, rốt cuộc cũng nhịn lại được xúc động xông lên giật nàng ra.

“Chua?” Hề Hề không hiểu ngửi ngửi trên người mình, không ngửi thấy mùi đấy nha...

Phong Lăng Ba lập tức sang sảng cười ha hả. Nha đầu này thật quá thú vị, nhất định phải lừa nàng làm tiểu muội.

“Cô có đi hay không?” Độc Cô Ngạn không nhịn được mà hỏi Hề Hề. Hắn lần thứ hai thật hận bản thân vì đã quay lại, nha đầu này có một con chim kỳ quái và một con báo trắng che chở, còn có thể gặp nguy hiểm gì.

“Muội phải đi cùng A Ngạn rồi.” Hề hề có chút lưu luyến vẫy tay với Phong Lăng Ba. Nàng rất thích tỷ tỷ này nha, tỷ ấy thật tốt.

“Hai người muốn đi đâu?” Đi cùng khối băng lù lù này có gì thú vị, lại không tốt với nha đầu, chi bằng theo nàng tốt hơn.

“Muội không biết. Phải hỏi A Ngạn.” Hề Hề lắc đầu, kéo tay áo Độc Cô Ngạn lắc lắc, bị Độc Cô Ngạn cứng rắn giật lại. Keo kiệt, kéo một chút thì có chết ai!

Độc Cô Ngạn lười phải nhiều lời với người lạ. Hắn xoay người đi ra ngoài: “Đi thôi.”

Hề Hề vội vã theo sau, vừa đi vừa quay đầu nói với Phong Lăng Ba: “Phong tỷ tỷ, tạm biệt.” Kết quả, Hề hề suýt chút nữa va phải cánh cửa quán mì, bị Độc Cô Ngạn túm áo, xách ra ngoài như xách khi.

Phong Lăng Ba tức giận trừng mắt lăm lăm: “Khối băng chết tiệt này, thật không biết thương hương tiếc ngọc. Nha đầu Hề Hề kia theo hắn nhất định sẽ bị ức hiếp rất thảm, không được, mình phải đi theo bảo vệ Hề Hề muội muội.”

Lời nói vô cùng chính nghĩa, nếu như trong giọng nói có thể bỏ đi vẻ không cam lòng khi bảo bối bị cướp mất thì tương đối hoàn mỹ. Hừ, tiểu nha đầu thú vị như vậy, vì sao phải để lại cho khối băng không hiểu phong tình kia.

“Tiểu nhị, tính tiền.” Tiện tay ném một thỏi bạc nhỏ ra, Phong Lăng Ba cuốn ra ngoài như một trận gió, không thấy tăm hơi đâu nữa.

“Phong tỷ tỷ, tỷ cùng đường với bọn muội à?” Hề Hề cười trên lưng Nhị Nha, giọng nói tràn ngập phần khích.

“À, đúng vậy, tỷ muốn tới Ân Châu, cũng phải đi đường này.” Phong Lăng Ba đâm lao đành phải theo lao, dù sao nàng cũng thật sự phải đi qua con đường này để tới Ân Châu. Nàng cười hân huyết mã, ánh mắt lại không rời khỏi Nhị Nha bên dưới Hề Hề lấy một giây. Oa, con báo toàn thân trắng như tuyết nha, thật sự quá đẹp.

“Chúng ta vừa vặn có thể đi cùng nhau, đúng không, A Ngạn?” Hề Hề mong chờ hỏi Độc Cô Ngạn đi phía trước.

Độc Cô Ngạn im lặng cười ngửa đi trước, chưa từng quay đầu trả lời các nàng.

“Hề Hề, hắn là ai vậy? Đúng là đồ lãnh đạm.” Phong Lăng Ba trừng mắt liếc bóng lưng Độc Cô Ngạn, lớn tiếng hỏi Hề Hề.

Hề Hề vội vàng biện hộ cho Độc Cô Ngạn: “Phong tỷ tỷ, A Ngạn là người tốt, huynh ấy trước giờ vẫn vậy. A Ngạn là tướng công tương lai của muội.” A Ngạn không nên trừng mắt nhìn nàng nha, nàng đâu có nói hiện tại.

“Hắn là tướng công của muội?” Ngữ điệu của Phong Lăng Ba lập tức vút cao, giống như tỏ vẻ cặp đôi này rất rất không xứng, sau đó nhận lấy một ánh mắt lạnh như kiếm của Độc Cô Ngạn.

Nữ nhân thật phiền phức, nhất là tổ hợp hai nữ nhân.

“Bọn muội còn chưa thành thân.” Hề Hề nuốt nước miếng. Ánh mắt vừa rồi của A Ngạn thật dọa người.

“Muội cần gì phải thích người như thế? Trời ạ, Hề Hề à, cần gì hắn, Phong tỷ tỷ sẽ giới thiệu uội người rất tốt, vừa dịu dàng vừa sắc sảo, không lạnh như băng như hắn.” Phong Lăng Ba ghé sát vào Hề Hề nói, rõ ràng muốn đào góc tường của Độc Cô Ngạn.

“A Ngạn rất tốt, muội thích A Ngạn.” Hề Hề nghiêm túc nói, trước giờ nàng đều nghĩ gì nói nấy, rụt rè của con gái, cha và mẹ cần bản chưa từng dạy nàng.

Về mặt Phong Lăng Ba đầy tức giận: “Hề Hề à, muội đừng mất hy vọng như thế. Hắn có gì tốt, muội nhìn hắn xem, lúc trước quát mắng muội liên hồi, giờ lại một mình đi trước không để ý đến muội, muội cần gì phải như vậy?” Nếu là nàng, nàng đã một cước đá bay hắn đến tận đầu tận đuôi rồi.

“Uhm, A Ngạn tốt nhất, muội muốn A Ngạn làm tướng công.” Hề Hề nghiêng đầu nghĩ một lúc lâu vẫn chưa nghĩ ra nguyên nhân, cái đầu đơn giản của nàng không thích hợp để suy nghĩ một chuyện phức tạp như thế, dù sao nàng chỉ muốn ở bên A Ngạn, về phần vì sao lại muốn A Ngạn, muốn A Ngạn làm gì, nàng cũng không biết. Chỉ cần luôn luôn ở bên nhau chứ cha và mẹ, đó chính là điều nàng muốn.

Độc Cô Ngạn nghe xong lời thổ lộ không chút e lệ của Hề Hề, trên gương mặt lạnh lùng không có một chút biến hóa, vẫn không nói một câu, thúc ngựa đi về phía trước, chỉ là bàn tay nắm dây cương thoáng buông lỏng ra một chút.

“Này, ta nói người đấy tên kia, người có phải làm bằng sắt đá không vậy? Hề Hề người ta nói nhiều như vậy, vì sao một chút biểu hiện người cũng không có?” Thật là một tên gốc. Ít nhất cũng phải cảm động tới rớt nước mắt chứ.

Bóng lưng phía trước vẫn thẳng tắp, không có một chút động tác, giống như những lời nàng vừa nói chỉ là gió thoảng qua.

“Người, tên kia...” Phong Lăng Ba bị chọc cho nổi giận, nàng oán hận trừng mắt nhìn bóng lưng hắn, hận không thể trừng ra một cái lỗ trên lưng hắn.

“Phong tỷ tỷ, tỷ đừng tức giận. Hình như A Ngạn còn chưa thích muội.” Hề Hề bảo Nhị Nha tới gần ngựa của Phong Lăng Ba, nhỏ giọng nói với nàng.

“Không phải chứ? Hắn không thích muội? Hắn có bệnh rồi.” Phong Lăng Ba cũng nhỏ giọng trực tiếp nhận định Độc Cô Ngạn như vậy.

“Bởi vì A Ngạn chưa từng nói thích muội, mẹ nói thích một người phải nói cho người đó biết, A Ngạn vẫn chưa nói với muội, hắn là không thích muội rồi.” Trong giọng nói Hề Hề có chút buồn rầu, mất mát, nhưng nàng khôi phục lại rất nhanh: “Nhưng muội tin A Ngạn nhất định sẽ thích muội, mẹ nói muội người gặp người thích nha!”

“Nha đầu này, chuyện này cũng nói được, đúng là ngựa không biết mặt dài...” Phong Lăng Ba cười cười trêu chọc, nhưng nàng thích!

“Ngựa không biết mặt dài bởi vì mặt ngựa căn bản không dài.” Cha nàng từng nuôi một con khỉ, mỗi ngày đều cho nó ăn một loại “Phong Trường thảo” biến dị, cuối cùng nó ăn vào không béo cũng không to cao, chỉ dài mặt... Sau đó, toàn thân trên dưới ấn tượng nhất chỉ có một gương mặt dài như chày gỗ. So với nó thì mặt ngựa coi như rất đẹp rồi...

“Hề Hề này, tỷ tỷ có nhiều kinh nghiệm giang hồ hơn muội, tỷ khuyên muội, tuy tục ngữ nói “nữ truy nam cách tăng sa*”, nhưng cũng có câu “Khuông thái công điều ngư, nguyệt giả thượng cầu**”, vì vậy, cho dù

con cá kia có là Long Vương Tam thái tử, muội cũng phải giữ vẻ rụt rè, cao quý, biết không?” Tuyệt đối không thể để khối băng cao ngạo chết tiệt kia lấy được trái tim trong sáng, thuần khiết của Hề Hề.

* Nam truy nữ cách trọng sơn, nữ truy nam cách tầng sa: Con trai theo đuổi con gái cách cả ngọn núi, còn con gái theo đuổi con trai chỉ cách một lớp lụa, rất dễ dàng.

** Khương thái công điều ngư, nguyên giả thượng câu: Khương thái công câu cá, kẻ có lòng mới mắc câu, trích từ tích Khương Tử Nha dùng lưỡi câu thẳng câu cá để tìm vua hiền.

19. Chương 18

Chương 18: Thị trấn Xích Tùng

Ba người cùng đi, tất sẽ có gian tình. Đặc biệt là tình huống hai nàng một chàng hoặc hai chàng một nàng, nhưng Hề Hề này hoàn toàn không coi là gian tình, nhiều nhất cũng chỉ coi như một bên tình nguyện. Mà Phong Lăng ba lại vô cùng cảm hận sự khăng khăng tình nguyện đó của Hề Hề.

Hai ngày nay, nàng sử dụng tất cả thủ đoạn để phá hỏng hình tượng của Độc Cô Ngạn trong cảm nhận của Hề Hề, nhưng bất đắc dĩ là nha đầu kia chính là một khúc gỗ, bất luận nàng nói thế nào, Hề Hề vẫn cho rằng trên thế giới này chỉ có A Ngạn là tốt nhất, a~, nàng muốn học máu rồi!

Hơn nữa Độc Cô Ngạn này lạnh lùng với nàng thì thôi, dù sao Phong Lăng Ba nàng đối với hắn cũng là người xa lạ, nhưng hắn đối với Hề Hề cũng là cái vẻ xa cách đấy, thế này là thế nào? Thật không biết tên đây tốt đẹp chỗ nào, suốt ngày chỉ có một vẻ mặt, giống như ai nợ hắn mấy trăm vạn lượng bạc vậy, còn là một tên không thích phản ứng, hừ, theo nàng thấy, hắn chính là một con khổng tước kiêu ngạo, ngoại trừ vẻ ngoài hào nhoáng, có chỗ nào đặc biệt hơn người?!

“A Ngạn, Phong tử tỷ, phía dưới có một thị trấn nhỏ kia.” Tiếng hô hưng phấn của Hề Hề cắt đứt oán thầm của Phong Lăng Ba. Nàng khom tay đặt lên trán nhìn lại, quả nhiên phát hiện dưới chân núi có một loạt nhà dân, còn có thể thấy bóng người thấp thoáng, xem ra thị trấn này tương đối phồn hoa.

Hề Hề nhìn tấm bia đá xuất hiện trước mặt, bên trên khắc ba chữ lớn, tiếc rằng nàng chỉ nhận ra hai chữ. Nàng quay đầu vẫy vẫy tay với Phong Lăng Ba, Phong Lăng Ba bước tới: “Gì vậy, Hề Hề?”

“Chữ đầu tiên muội không nhận ra.” Hề Hề không chút che giấu học vấn dốt nát của mình, thật thẳng thắn thỉnh giáo Phong Lăng Ba.

“Chữ này đọc là Xích, ý là màu đỏ. Thì ra nơi này tên là Xích Tùng trấn, thảo nào trên núi có nhiều cây tùng đỏ như vậy.” Phong Lăng Ba kiên nhẫn giải thích với hề hề, lại nhìn tới Độc Cô Ngạn đang cười ngửa tự mình đi trước, nhất thời máu xông lên não: “Ta nói người nha tên Độc Cô kia, người chờ Hề Hề một chút sẽ chết sao?”

Độc Cô Ngạn nhàn nhạt ngoái đầu lại nhìn Hề Hề một cái, Hề Hề ngây ngốc toét miệng cười với hắn, hắn vẻ mặt đứng đưng phun ra một chữ: “Chậm.” Thì ra là chê các nàng quá chậm chạp.

Hề Hề vội vàng vui vẻ chạy tới. Phong Lăng ba rầu rĩ ở phía sau oán giận với Nhị Nha: “Nhị Nha, chủ tử nhà ngươi thật không biết tự kiêu...” Nhận lại một ánh mắt tán thành của Nhị Nha.

Trấn Xích Tùng được người dân xây dựa vào núi Xích Tùng mà thành, mà trên núi Xích Tùng lại trồng đầy tùng đỏ nên mới có tên như vậy, từ xa nhìn lại, cả ngọn núi giống như được bao phủ bởi một rừng mây đỏ, trông thật đẹp mắt. Ba người đứng trên sườn núi nhìn chân núi phía xa xa, càng cảm nhận được tư vị tiên nhân đập mây.

Xóm dân cư dưới chân núi cách đó không xa, Hề Hề sờ sờ cái bụng đang gào thét, vẻ mặt khát vọng nhìn Độc Cô Ngạn. Độc Cô Ngạn không nói gì, trực tiếp xuống núi, thấy vậy Phong Lăng Ba lại tức đến mức máu xông lên não.

Nhị Nha tiến lên để Hề Hề ngồi lên người nó, theo sát Độc Cô Ngạn chạy xuống chân núi. Nhìn dáng vẻ uể oải của tiểu chủ nhân, nhất định là đói bụng đến mức không còn sức lực gì rồi.

Đại Mao “oa” một tiếng, cũng theo sau, để lại một mình Phong Lăng Ba hờn dỗi ở phía sau, cho đến khi trong gió truyền đến tiếng gọi của Hề Hề: “Phong tỷ tỷ, mau lên.” Lúc này nàng mới đổi thành gương mặt tươi cười, hứng chí bưng bưng xuống núi.

Đường phố của trấn Xích Tùng rộng hơn đường phố bình thường, hai bên có rất nhiều cửa hàng lấy Xích Tùng làm tên gọi, ví dụ như quán bánh bao Xích Tùng, cửa hàng đồ ngọc Xích Tùng, cửa hàng sơn phấn Xích Tùng, vân vân. Ba người dắt ngựa, nhìn tới nhìn lui trong đám người để tìm một nơi ăn uống vừa ý.

Người trong trấn đều rất bình tĩnh, nhìn thấy con báo trắng như Nhị Nha và con chim kỳ quái như Đại Mao cũng chỉ nhìn chăm chăm chứ không hoảng sợ, sau đó lại tiếp tục làm việc, có lẽ sống dựa vào núi nên đã nhìn quen những loài động vật. Đại Mao và Nhị Nha cũng thả lỏng hơn, thường thường vẫy cánh hoặc lắc đầu với người đi đường, dẫn tới vài tiếng cười khẽ.

Khi Phong Lăng Ba đi qua một quán nhỏ, thấy quán này bày biện rất nhiều loại sơn màu sắc sặc sỡ chói mắt, không khỏi dừng chân lại chọn lựa. Hề Hề vội kéo tay áo Độc Cô Ngạn, ý bảo hãy chờ Phong Lăng Ba một chút, nhận lại một ánh mắt lạnh lùng của hắn, nhưng hắn vẫn dừng chân đứng một bên.

“Phong tỷ tỷ, đây là cái gì?” Hề Hề tò mò cầm lên một hộp sơn ngửi ngửi, oa, thật thơm.

“Đây là sơn để con gái chúng ta trang điểm, bôi lên sẽ rất xinh đẹp. Sao, muội chưa dùng bao giờ à?” Một cô gái như Hề Hề hẳn đã đến tuổi thích làm đẹp rồi, nhưng dọc đường chỉ thấy Hề Hề mặc trang phục một màu, không phải vàng nhạt chính là xanh nhạt, nếu không chính là lục lam trầm tím gì đó... Tóc cũng chỉ buộc thành một túm hay hai túm, gần như chưa thấy con bé từng trang điểm. Cô bé này, chẳng lẽ không biết trang điểm?

Quả nhiên thấy Hề Hề lắc đầu: “Muội chưa từng dùng.”

“Vậy Phong tỷ tỷ tặng muội.” Phong Lăng Ba chọn vài hộp màu sắc thích hợp, sau đó hào phóng tặng cho Hề Hề. Hề Hề vội vàng xua tay: “Không cần đâu, Phong tỷ tỷ, muội không biết dùng cái này.”

“Không sao, Phong tỷ tỷ sẽ dạy muội, trang điểm uội thật xinh đẹp, khiến cho tên nhóc Độc Cô Ngạn kia nhìn mà chảy nước miếng.” Phong Lăng Ba xúi giục không có chút ý tốt. Hề Hề nhìn Độc Cô Ngạn đứng cách đó vài bước, khề há miệng, sau đó ngồi xổm xuống trước bụng Nhị Nha, bối mồm một lúc lâu, cuối cùng chỉ bối ra được một đồng lông.

“Phong tỷ tỷ, muội không có tiền.” Hề Hề buồn rầu phát hiện mình đang không xu dính túi, đồng tiền duy nhất đã đưa cho Phỉ Mặc rồi, trên đường đều ăn của Độc Cô Ngạn, uống của Độc Cô Ngạn, nàng vốn chưa từng nghĩ đến vấn đề tiền bạc, bởi vì từ lâu nàng đã coi Độc Cô Ngạn là người nhà. Nhưng Phong Lăng Ba tặng đồ cho nàng, nàng không thể nhận không, cái này gọi là không công không hưởng lộc, trên sách đã dạy như vậy.

“Ai nha, chúng ta là tỷ muội, nói chuyện tiền nong làm gì, muội khách khí với tỷ tỷ như thế, tỷ tỷ sẽ tức giận. Tặng muội thì muội cầm đi.” Phong Lăng Ba nhét toàn bộ hộp sơn vào trong lòng Hề Hề.

Hề Hề nghiêng đầu suy nghĩ một chút, giống như nhớ ra cái gì, nàng vẫy tay gọi Đại Mao tới: “Đại Mao.”

Đại Mao nhảy tới hai bước, “oa” lên một tiếng tỏ vẻ đã nhận được mệnh lệnh.

Hề Hề lấy chiếc túi dưới cánh Đại Mao ra, tìm ra một chiếc bình nhỏ đưa cho Phong Lăng Ba: “Phong tỷ tỷ, muội tặng tỷ cái này.”

“Đây là cái gì?” Phong Lăng Ba hiếu kỳ hỏi. Chỉ là một chiếc bình nhỏ màu trắng bình thường, bên trên có hình một đóa hoa.

“Cái này gọi là Lan Hương hoàn, ăn vào trên người sẽ thơm thơm, rất dễ chịu.” Hề Hề rút nắp bình ra, đổ ra một viên, chỉ thấy một viên thuốc như châu tròn ngọc sáng, nhỏ như trứng tằm, màu xanh lục, tỏa ra mùi hoa lan, thật sự vô cùng thơm.

“Cái này dùng để ăn?” Phong Lăng Ba bán tính bán nghi nhận lấy cái lọ.

Hề Hề gật đầu, tiện tay cầm viên thuốc trong tay đưa tới trước mắt Đại Mao, Đại Mao cấp lấy viên thuốc, ngửa cổ nuốt xuống, chỉ chốc lát sau, trên người Đại Mao tỏa ra hương thơm mê người. Đại Mao oa oa kêu

lên hai tiếng, đắc ý nhảy đến trước mặt Nhị Nha vẫy cánh vài cái, khiến cho Nhị Nha thấp giọng rít gào, Đại Mao lập tức bay lên trời, chuẩn bị đi thu hút mấy con chim khác về để chứng minh cho Nhị Nha thấy sức hấp dẫn của nó.

“Oa, thật thần kỳ, đồ tốt như thế, muối thật sự tặng cho tỷ?” Phong Lăng Ba mở to hai mắt, nữ nhân đều thích cái đẹp, ai chẳng muốn trên người mình có hương thơm ngào ngạt, hơn nữa mùi hương còn không giống người bình thường như thế, so với những thứ phấn son tầm thường kia rõ ràng tốt hơn nhiều.

“Tặng cho tỷ.” Hề Hề gật đầu, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

“Hề Hề, đồ quý giá như thế muối giữ lại đi.” Phong Lăng Ba không muốn trục lợi, tặng đồ cho Hề Hề hoàn toàn xuất phát từ yêu thích, không phải để nhận quà đáp lễ của Hề Hề.

“Không quý giá, trong hũ của cha còn rất nhiều.” Hề Hề kiên quyết đẩy cái chai về phía Phong Lăng Ba.

Phong Lăng Ba nhìn vẻ khẳng khái của Hề Hề, có chút xấu hổ nhận lấy cái chai, nói: “Vậy được rồi, Hề Hề, cảm ơn muối.”

Hề Hề lắc đầu như trống bỏi: “Tỷ tặng muối nhiều hơn, muối phải cảm ơn nhiều hơn.”

Phong Lăng Ba bật cười ra tiếng: “Được rồi, hai chúng ta đừng cảm ơn nhau nữa, có vẻ quá khách khí rồi.” Sau đó, nàng thanh toán tiền cho người bán hàng, dùng những thứ đã mua trang điểm lên, rồi nhiệt tình kéo tay Hề Hề tới bên cạnh Độc Cô Ngạn.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Đều là người giang hồ, Phong Lăng Ba nhạy cảm nhận ra được sự cảnh giác của Độc Cô Ngạn, hần nhìn thẳng tắp về phía trước, giống như phát hiện tình huống gì đấy lạ thường.

Độc Cô Ngạn ấn dây cương ngựa vào tay Hề Hề, bỏ lại một câu: “Chờ ở đây.” Sau đó lách mình rời đi, chốc lát đã không còn bóng dáng.

“A Ngạn!” Hề Hề cầm lấy cương ngựa, định đuổi theo, bị Phong Lăng Ba kéo lại: “Chờ chút, Hề Hề, hiện giờ chúng ta không biết tình hình thế nào, liều lĩnh đuổi theo có thể sẽ gây phiền phức cho Độc Cô khổng tước, vẫn nên chờ ở đây đi.”

Hề Hề nhìn dây cương trong tay, lại nhìn Phong Lăng Ba, gật đầu, sau đó liền ngồi xổm xuống, hai tay chống má nhìn về phương hướng Độc Cô Ngạn rời đi, ngoan ngoãn ở lại đây chờ.

Phong Lăng Ba nhất thời cảm thấy ngứa tay, Hề Hề sao có thể đáng yêu như thế!

Độc Cô Ngạn ẩn mình ở một nơi bí mật gần đó, nhìn hai người cách đó không xa, nấp ở dưới chân tường phía tây một đại viện, lén lút không biết làm gì. Điều khiến hắn chú ý chính là những người này giống những người bán hàng rong mà hắn đã thấy tại huyện Tụ Vân trước đây, tuy chỉ là những nam tử khuôn mặt bình thường nhưng hai tay lại trắng nõn dị thường, ngón tay dài nhỏ như tay nữ tử.

Những người này phải chăng cùng một băng đảng với những người đã xuất hiện tại huyện Tụ Vân? Vì sao bọn họ lại xuất hiện tại trấn Xích Tùng? Rốt cuộc bọn họ đến từ một tổ chức thế nào, có mục đích gì?

Những nghi vấn này không ngừng xoay quanh trong đầu Độc Cô Ngạn.

20. Chương 19

Chương 19: Sâu hút máu

Ở góc tường, hai người đó ngồi xổm xuống, giống như đang đào một cái lỗ, sau đó còn lấy ra một con dao nhỏ, cắt đứt cổ tay, nhỏ vài giọt máu xuống phía dưới, rồi vùi thứ gì đó vào, đợi khoảng một khắc sau mới đứng dậy định rời đi.

Độc Cô Ngạn từ góc tường lách mình đến phía sau bọn họ, dùng tốc độ sét đánh không kịp che tai mà đánh ngã hai người, lật cánh tay bọn họ lên nhìn, quả nhiên bên trên có đồ án giao long đỏ máu, có thể thấy rằng bọn họ cũng giống những người đã xuất hiện tại huyện Tụ Vân. Độc Cô Ngạn đi tới chỗ bọn họ vừa ở kiểm tra cẩn thận một lần, phát hiện bức tường phía Tây bị bọn họ đào ra một cái lỗ nhỏ, lỗ nhỏ đó thông vào trong viện, bên trên đặt một cái lá xanh rất lớn, trên phiến lá có hơn mười con sâu nhỏ như ấu tằm. Điều

khiến người ta rùng mình chính là những con sâu nhỏ này đang hút máu mà bọn họ vừa nhỏ xuống, đồng thời cũng lớn lên rất nhanh, thoáng một cái đã biến thành kích thước như những con tắc, bắt đầu chạy vào trong viện. Sở dĩ nói là chạy mà không phải bò, vì động tác của bọn chúng nhanh hơn những con sâu bình thường rất nhiều, gần như có thể nhanh như rết, chớp mắt một cái đã biến mất trong bụi cỏ.

Hai hàng lông mày của Độc Cô Ngạn nhíu chặt lại, rốt cuộc những con sâu này có tác dụng gì?

Giấu hai người kia vào phía sau cây đại thụ bên cạnh, một mình hắn nhảy lên, tiến vào trong viện.

Đây là một hậu hoa viên rất điển hình, trồng những loại cây cỏ bình thường, thỉnh thoảng có một số hòn non bộ thấp thoáng, một con đường thông với sân trước. Phía xa loáng thoáng truyền đến âm thanh luyện võ, Độc Cô Ngạn tỉ mỉ tìm kiếm tung tích của những con sâu, nhưng không thấy đâu. Vì vậy, hắn đành phải theo âm thanh đi tới sân trước.

Sân trước là một đạo trường rất lớn, lúc này, đang có hơn ba mươi nam tử đứng tuổi mặc đồng phục áo trắng quần đen xếp thành bốn hàng, đều nhịp luyện quyền cước, miệng còn phát ra những tiếng “ya”, “hô” rất tiết tấu. Phía trước có một người đàn ông trung niên đang chấp tay sau lưng, đi tới đi lui kiểm tra, hắn là giáo đầu của bọn họ. Có vẻ đây không phải là một võ quán, mà là một tiêu cục.

Bọn họ chuyên tâm luyện võ, chưa phát hiện có người lạ vào trong viện, vẫn đang toàn tâm toàn ý luyện quyền cước. Độc Cô Ngạn lặng lẽ ẩn mình trong góc quan sát, đột nhiên phát hiện những con sâu kia đã bò gần tới chân bọn họ.

Hắn còn chưa kịp có động tác gì đã thấy những con sâu này nhanh chóng bò tới, chui vào trong quần áo bọn họ, nhưng dường như bọn họ lại không có bất cứ phản ứng gì, vẫn quy củ luyện quyền cước. Độc Cô Ngạn nhíu mày, nếu những con sâu này là sâu độc, vậy nhất định bọn họ sẽ gặp tai ương, nếu không phải sâu độc, những người kia bỏ bọn chúng vào đây để làm gì?

Hắn lại đợi một lát, nhưng vẫn chưa thấy bọn họ có dấu hiệu bị cắn, hơn nữa cũng không phát hiện ra chuyện gì lạ thường. Độc Cô Ngạn đang nghĩ mọi chuyện có chút kỳ lạ thì biến cố đã xảy ra. Chỉ thấy những người vốn đang luyện võ đột nhiên động tác càng ngày càng chậm, trở nên giống như say rượu, lảo đảo xếp thành một hàng, sau đó lại giống như những gì hắn đã nhìn thấy trên núi Tụ Vân, về mặt bọn họ đại ra, đồng loạt đi về phía sân sau. Khi đoàn người đi qua chỗ hắn ẩn nấp, ánh mắt giống như hoàn toàn không có tiêu cự, thậm chí hắn còn cố ý bại lộ chỗ trốn của mình, nhưng không hề có ánh mắt nào hướng về phía hắn.

Lê nào những con sâu kia chính là nguyên nhân khiến bọn họ trở thành như vậy? Nếu vậy, một nơi nào đó trong sân này nhất định cất giấu quả Cực Lạc. Độc Cô Ngạn đánh ngã người cuối cùng, vạch áo hắn tìm kiếm, quả nhiên phát hiện con sâu đang bám vào trước ngực người đó. Thân mình con sâu đã biến thành màu đỏ, hiển nhiên đã hút rất nhiều máu. Độc Cô Ngạn dùng một cành cây gãy con sâu đó, không ngờ nó lập tức rơi xuống, nằm trên mặt đất không nhúc nhích, đã chết. Lại nhìn ngực người kia, ngay cả một vết cắn cũng không có.

Những con sâu này cắn người, nhưng bọn họ lại không hề phát hiện. Nói vậy, những con sâu này cắn người nhưng không gây đau đớn, thậm chí còn nhẹ hơn muỗi đốt, bởi vậy, cho dù bị sâu hút máu, khiến bọn họ trúng kịch độc, bọn họ cũng không hề có cảm giác gì. Độc Cô Ngạn nhanh chóng buông người này ra, tiến lên điểm huyết tất cả bọn họ. quả nhiên phát hiện trên người bọn họ đều có một con sâu hút máu, đồng thời, đều đã chết. Độc Cô Ngạn lấy từ trong người ra một cái hộp nhỏ, đựng những viên kẹo mà Hề Hề nhất định phải đưa cho hắn, may mà chưa ném đi. Hắn đổ những viên kẹo đủ mọi màu sắc ra, vốn định ném đi, dừng lại một chút, cuối cùng vẫn nhét vào trong lòng.

Dùng cành cây gãy mấy con sâu bỏ vào trong hộp, hắn thử dùng nội lực giúp một người trong số đó ép độc, kết quả không có bất cứ tác dụng gì. Về mặt người kia vẫn mơ màng, ánh mắt thất thần. Độc Cô Ngạn đứng dậy tìm kiếm một lúc, cố gắng tìm ra nơi có quả Cực Lạc, nhưng không có thu hoạch. Lê nào bọn họ còn chưa trúng độc? Nhưng phản ứng của bọn họ quả thật giống phản ứng của những người trong võ lâm trên núi Tụ Vân như đúc.

“Vù vù” hai tiếng, một vật gì đó từ trên cao hạ xuống. Độc Cô Ngạn giật mình, thân thể bỗng nhiên xoay tròn, giống như một chiếc lông chim trong gió, tránh sang một bên. Chỉ thấy hai người bị điểm huyết đã bị

giết chết, một đao ngay cổ họng, hơn nữa chỉ trong khoảnh khắc đã hóa thành một vũng nước đen, ngấm vào đất, không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Người vừa rời nhất định còn đang ở gần đây! Độc Cô Ngạn vừa định đuổi theo, lại nghĩ tới những người bị đánh ngã trong viện, sợ rằng đó là kẻ điếu hổ ly sơn, vội vàng trở lại trong viện, nhưng phát hiện những nam tử đứng tuổi này đã thất khiếu chảy máu mà chết...

Thì ra cho dù bọn họ không ăn quả Cực Lạc cũng khó thoát khỏi cái chết.

“Hề Hề, chúng ta tới chỗ khác chờ Độc Cô khổng tước được không?” Phong Lăng Ba thấy sắp nửa canh giờ rồi mà Độc Cô Ngạn còn chưa trở lại, gương mặt nhỏ nhắn của Hề Hề vì đói mà càng thêm đỏ ửng, liền muốn tìm một chỗ ăn chút gì đó rồi tiếp tục chờ.

Hề Hề lắc đầu, nói: “Tới chỗ khác A Ngạn sẽ không tìm được chúng ta, muội chờ A Ngạn về rồi cùng ăn.”

Phong Lăng Ba trợn mắt nhìn một cái, cô nhóc này rõ ràng đói đến mức giọng nói cũng run lên rồi mà còn cứng đầu, tên Độc Cô khổng tước kia không biết chết ở chỗ nào rồi, đến giờ còn chưa trở lại, nếu đến khi trời tối đen rồi hắn còn chưa trở lại, chẳng lẽ lại nhịn đói đến lúc đó?

Nhìn ánh mắt trông chờ mòn mỏi của Hề Hề, Phong Lăng Ba lắc đầu, đến cửa hàng bánh bao Xích Tùng cách đó không xa mua mấy cái bánh bao trở về, đi tới bên cạnh Hề Hề đang ngồi xồm dưới đất đưa bánh bao cho nàng: “Nào, Hề Hề, ăn trước mấy cái bánh bao lót dạ đi, nếu không sẽ đói chết mất.”

Hề Hề nhìn bánh bao, nuốt nước miếng, những vẫn kiên quyết lắc đầu: “Phong tỷ tỷ, tỷ ăn đi, muội đợi A Ngạn về rồi ăn.”

“Con bé này sao lại cố chấp như thế? Biết bao giờ hắn mới trở lại.” Phong Lăng Ba thật muốn bữa cái đầu Hề Hề ra để xem trong đầu chứa cái gì, rõ ràng đói không chịu nổi nữa rồi còn muốn chờ tên kia về, tên Độc Cô khổng tước đấy có gì tốt đẹp mà chờ!

Nhị Nha đụng đụng đầu vào cánh tay Hề Hề, ao ước nhìn bánh bao trong tay Phong Lăng Ba, oa, nó cũng đói bụng lâu lắm rồi. Hề Hề chớp chớp mắt, nhận lấy bánh bao trong tay Phong Lăng Ba, Phong Lăng Ba vui mừng cắn một miếng bánh bao chuẩn bị sẵn khoai ăn, lại thấy Hề Hề đưa bánh bao tới bên miệng Nhị Nha: “Nào, Nhị Nha, nhanh ăn đi!”

Nha đầu ngốc này! Phong Lăng Ba hoàn toàn bó tay rồi.

Nhị Nha đẩy đẩy cái bánh bao, ý bảo Hề Hề ăn, Hề Hề lắc đầu nói: “Nhị Nha, em ăn trước đi, lát nữa ta sẽ ăn.” Nhị Nha “ngao” lên một tiếng, cũng quay đầu sang chỗ khác, ý bảo Hề Hề không ăn, nó cũng quyết tâm không ăn.

Hề Hề khó xử nhìn cái bánh bao trong tay.

“Này, tên Độc Cô khổng tước kia, người làm cái quỷ gì vậy, giờ mới vác xác về, có biết Hề Hề chờ người đến mức sắp đói ngất đi rồi không?!” Phong Lăng Ba thấy Độc Cô Ngạn từ phía xa đi tới, nhảy dựng lên, điên cuồng gào thét. Hề Hề vội vàng đứng dậy, quả nhiên là A Ngạn, A Ngạn đã trở về.

Độc Cô Ngạn không nhìn Phong Lăng Ba đang tức giận gào thét, chỉ hung dữ liếc mắt nhìn Hề Hề, nha đầu kia đói bụng cũng không biết đi tìm cái ăn sao?

“Có bánh bao, vì sao không ăn?” Hắn tức giận liếc mắt nhìn bánh bao trong tay Hề Hề.

Hề Hề vội vã đưa bánh bao ra: “A Ngạn, ăn bánh bao đi.”

“Hề Hề, hắn đối với muội như vậy, vì sao phải cho hắn ăn? Để hắn đói chết đi!” Phong Lăng Ba tức giận đến mức chữi âm lên.

“Không cần, cô ăn đi.” Độc Cô Ngạn nhận lấy dây cương vẫn bị Hề Hề nắm chặt trong tay, từ chối chiếc bánh bao mà nàng đưa qua.

“A Ngạn ăn đi.” Hề Hề khăng khăng đưa bánh bao tới trước mặt Độc Cô Ngạn.

Độc Cô Ngạn nhìn chiếc bánh bao trong tay Hề Hề, không nói gì trong một lát, cuối cùng vẫn nhận lấy, khiến cho Phong Lăng Ba hừ một tiếng rõ to. Không ngờ hắn lại bẻ bánh bao thành hai nửa, đưa một nửa

cho Hề Hề, nói: “Ăn đi.” Rồi hắn cắn một miếng bánh bao, rất nhanh đã che giấu một chút mất tự nhiên trong giọng nói.

Hề Hề thấy hắn ăn, nhếch khóe miệng thành một nụ cười, cũng cắn một miếng bánh bao, vừa ăn vừa gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nghiêm túc nói với Phong Lăng Ba: “Phong tỷ tỷ, thật là ngon.”

Phong Lăng Ba tặng lại một ánh mắt khinh bỉ miễn phí.

Hề Hề khom người, đưa bánh bao cho Nhị Nha: “Nhị Nha, ăn đi.” Lúc này Nhị Nha mới “ngao” một tiếng nuốt trọn cái bánh bao. Phong Lăng Ba thấy bánh bao có vẻ không dịch lại được sức ăn của Nhị Nha nên lại mua thêm hai túi lớn về, trong đó có một túi để Nhị Nha ăn.

“Tìm một quán trọ nghỉ lại đã.” Độc Cô Ngạn nhàn nhạt nói một tiếng, sau đó dắt ngựa đi trước về phía quán trọ Xích Tùng. Hề Hề vội vã theo sau. Phong Lăng Ba nhú mày, bấu môi rồi cũng đi tới.

21. Chương 20

Chương 20: Ăn mạng ở tiêu cục

Đến một nhà trọ nhỏ thuê hai gian phòng, Độc Cô Ngạn lập tức kéo Hề Hề vào một phòng, khiến cho Phong Lăng Ba kêu to: “Này Độc Cô khổng tước, người muốn làm gì hả?” Trả lời nàng là tiếng đóng cửa “rầm” một cái.

“Tiêu cô nương, cô có biết loại sâu này không?” Độc Cô Ngạn mở nắp chiếc hộp, đưa cho Hề Hề xem.

Nét mặt Hề Hề rất nhợt nhạt, nhìn hắn, không nói một lời.

Độc Cô Ngạn không biết phải làm sao đành mở miệng nhắc lại: “Hề Hề, cô nhận ra loại sâu này chứ?”

Lúc này Hề Hề mới vui mừng gật đầu nhìn hắn rồi nói: “Muội biết.”

Đôi lông mày đang nhíu chặt dần dần dần ra, Độc Cô Ngạn lại hỏi: “Đây là loại sâu gì? Có độc không?”

Hề Hề lắc đầu: “Muội không biết.”

“Không phải cô vừa nói biết loại sâu này sao?” Đôi lông mày của Độc Cô Ngạn lại nhíu lại.

“Ừm, bởi vì ở Tụ Hiền lâu muội từng bị nó cắn, nhưng nó đã bị một cước của Nhị Nha biến thành đồ ăn tươi rồi.” Hề Hề ra vẻ tiếc nuối. Nàng vốn muốn bắt chúng lại, đợi khi trở về nhà sẽ đem dọa cha.

“Cô đã từng bị chúng cắn?” Độc Cô Ngạn kinh ngạc hỏi.

“Vâng, ở đây nổi lên vài nốt đỏ nhỏ nhỏ, nhưng sau lại dần biến mất.” Hề Hề vén tay áo lên, chỉ vào cánh tay nhỏ bé nói. Trên đó một vết tích cũng không còn.

“Nhị Nha ăn xong có phản ứng gì không?”

“Ừm, có lẽ Nhị Nha thấy vị của nó không tồi...” Ăn xong còn liếm liếm cái vuốt.

Độc Cô Ngạn trở lên trầm mặc. Vì sao Hề Hề bị cắn mà không trúng độc? Ngay cả con báo trắng kia cũng không có phản ứng gì... Chẳng lẽ không phải cùng một loại sâu?

“Cô xác định chính là loại sâu này?”

“Vâng, bọn nó giống nhau, trông giống tằm.” Hề Hề vừa nói vừa đưa một ngón tay chọc chọc vào trong hộp.

“Đừng chạm vào, có độc.” Độc Cô Ngạn vội vàng kéo tay nàng ra khỏi cái hộp. Nhưng lại nhớ ra nàng vốn là con gái của quái y, có lẽ cha nàng đã cho nàng ăn linh đan diệu dược gì đó, bách độc bất xâm.

“Vâng.” Hề Hề chậm chậm thu lại ngón tay, đôi mắt chớp chớp nhìn hắn, ánh lên vẻ mãn nguyện. A Ngạn hôm nay thật thân thiết nha!

Độc Cô Ngạn lại một lần nữa trầm tư suy nghĩ. Bởi vì sơ xuất của hắn mà hai người kia đã bị diệt khẩu, kẻ thần bí giết bọn họ sau đó cũng không còn tăm tích, hiện giờ manh mối duy nhất chính là xác những con

sâu này. Trước khi trở về, hắn cố ý vòng đến trước cửa chính của đại viện xem xét, đây đúng là một tiêu cục, tên là Xích Tùng Chấn Viễn.

Chấn Viễn tiêu cục trong võ lâm rất có danh tiếng, bởi không đơn giản chỉ có một tiêu cục ở đây mà từ Tây Bắc đến Giang Nam, hầu như thành trấn phồn hoa nào cũng có cứ điểm của nó, nhân lực ước đến cả vạn người, được xưng là võ lâm đệ nhất tiêu. Tổng tiêu đầu họ Từ tên Chấn Viễn, khi còn trẻ đã nổi danh trên giang hồ với Phích Lịch thủ[Phích Lịch: sét đánh, bàn tay sét đánh ==] nghe như truyện ma Nguyễn Ngọc Ngạn], làm người rất coi trọng chữ tín, không chỉ võ nghệ xuất chúng, tài kinh thương cũng đứng hàng đầu, hai mươi năm trước, Chấn Viễn tiêu cục mà ông sáng lập nghiêm nhiên trở thành nơi được tin tưởng và có danh dự nhất trong võ lâm, người người ca tụng. Trong thị trấn Xích Tùng này bọn họ cũng có một phân cục, không ngờ lại gặp phải độc thủ của tổ chức thần bí này.

Những người đó, rốt cuộc có âm mưu gì?

Sự việc xảy ra ngày càng nghiêm trọng hơn so với tưởng tượng. Xem ra phải nhanh chóng đến Ân Châu bàn bạc với bác, không chừng võ lâm sắp dấy lên một trận gió tanh mưa máu.

“A Ngạn.” Hề Hề gọi hắn một tiếng. Hắn trong nháy mắt từ trầm tư khôi phục về bình thường. Bây giờ hắn còn phải mang theo nha đầu này...

“A Ngạn, huynh không vui sao?” Hề Hề thân thiết hỏi thăm hắn. Hai hàng lông mày của huynh ấy đã nhíu chặt lại rồi kia. Nhưng hình như A Ngạn chưa bao giờ vui vẻ cả...

“Ngày mai cô ở lại nhà trọ, không được ra ngoài, biết không?” Độc Cô Ngạn nhàn nhạt nói với nàng.

“A Ngạn, cùng đi không được sao?” Hề Hề trực tiếp hỏi vấn đề nàng quan tâm nhất.

“Ta có chuyện phải làm.” Độc Cô Ngạn đi tới mở cửa, đem Hề Hề đến trước mặt người vắn dán tai ở cửa nghe trộm, chính là Phong Lăng Ba, nói: “Để ý cô ấy cẩn thận.”

“A Ngạn, huynh định đi đâu, làm gì?” Hề Hề quay đầu lại hỏi.

Độc cô Ngạn hạ tầm mắt, một lúc lâu sau mới nói: “Giải quyết xong mọi việc, ta sẽ trở về.” Nói xong, người nhảy ra khỏi cửa sổ, biến mất.

“A Ngạn.” Hề Hề vội vàng chạy đến trước cửa sổ, nhưng hắn đã biến mất không để lại dấu tích.

“Độc Cô khổng tước thần kinh, rốt cuộc là đang làm cái gì vậy?” Phong Lăng Ba ở phía sau nhỏ giọng nói thầm.

Ngày hôm sau, mọi người trong trấn bàn tán sôi nổi, Phong Lăng Ba ghé vào lầu một của một nhà trọ bình dân, nghe ngóng một hồi đã dần dần lý giải được chuyện gì đang xảy ra. Chuyện là tiêu cục lớn nhất trấn – Chấn Viễn tiêu cục, ngày hôm qua bỗng nhiên gặp họa diệt môn. Không, cũng không thể gọi là diệt môn, bởi người già, phụ nữ và trẻ em đều còn sống, chỉ là mọi người cũng không lý giải được tại sao nam nhân trong nhà võ công đều tốt, vậy mà lại chết bất đắc kỳ tử phía sau hoa viên. Nghe nói lúc này quan phủ đã ra lệnh giới nghiêm toàn trấn, bất luận kẻ nào cũng không được vào thành, cũng không để kẻ nào có thể rời khỏi thành. Dù sao bỗng chốc chết đến ba bốn mươi người, lại đều là người biết võ, quan phủ cũng trở nên lo lắng.

“Độc Cô Ngạn liệu có liên quan đến những chuyện này không? Ngày hôm qua sắc mặt hắn thật khó coi.” Phong Lăng Ba vừa đi đến phòng Hề Hề vừa lẩm bẩm. Nha đầu Hề Hề kia từ khi bị Độc Cô Ngạn bỏ lại đây, liền ngồi canh giữ bên cửa sổ, ngày ngồi chờ hắn trở về, đến cơm cũng không buồn ăn.

“Đại Mao, A Ngạn vẫn còn ở trong trấn sao?” Bên trong truyền ra câu hỏi của Hề Hề. Từ đêm qua đến nay, câu này nàng hỏi cũng phải đến một trăm tám mươi lần.

“Oa oa.” Đại Mao không chút do dự kêu lên hai tiếng tỏ vẻ khẳng định.

Hề Hề lại nằm sấp xuống, quay về phía cửa sổ, tiếp tục sự nghiệp “vọng phu” của mình.

“Hề Hề, tới đây ăn chút gì đi, muội có nhìn đến mù mắt hắn cũng không lập tức xuất hiện được.” Phong Lăng Ba bưng bát canh gà đặt lên bàn trước cửa sổ. Nàng thật lòng yêu thích Hề Hề, nha đầu này lại cố tình không nhận ra bộ dạng của mình có gì không tốt, cứ khẳng khẳng phải như thế này.

“Phong tỷ tỷ, vì sao lần nào A Ngạn cũng không uội đi cùng?” Hề Hề quay đầu hỏi, trong giọng nói tràn đầy buồn rầu.

“Nha đầu ngốc, muội không biết võ công, nếu như hấn ra ngoài làm chuyện nguy hiểm, muội đi theo không phải cũng nguy hiểm sao?” Phong Lăng Ba xoa xoa khuôn mặt vô cảm như khúc gỗ của nàng.

“A Ngạn lo lắng uội sao?” Hề Hề nghe xong cảm thấy rất vui vẻ.

“...Đúng vậy.” Phong Lăng Ba chần chờ gật đầu, tuy nàng nghĩ Độc Cô khổng tưởng nhất định là ngại Hề Hề vướng tay vướng chân, nhưng nàng sẽ không nói sự thật đó ra làm Hề Hề đau lòng.

“A Ngạn thật tốt.” Hề Hề cảm động ca ngợi. Phong Lăng Ba thầm oán Độc Cô Ngạn mấy câu, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm trang trước mặt, không nhịn được lại tiến đến xoa xoa thêm mấy cái.

“Phong tỷ tỷ, tỷ đi Ân Châu làm gì vậy? Tìm tướng công sao?” Sau khi tâm tình được thả lỏng, đột nhiên Hề Hề hăng hái nói chuyện phiếm, liền bám lấy Phong Lăng Ba hỏi chuyện.

“Cô nàng Hề Hề này, muội nghĩ mọi người đều giống muội, không sợ xấu hổ mà đuổi theo nam nhân sao?” Phong Lăng Ba nhéo cái mũi nhỏ của Hề Hề, giọng nói nhỏ dần: “Cha tỷ... Ông ấy bị người ta ám hại, đến nay vẫn không biết hung thủ là ai. Các huynh đệ trong nhà đều đến Ân Châu tham gia đại hội võ lâm, báo thù cho cha. Tỷ là con gái của người, không thể không làm gì. Tỷ muốn tự mình tìm ra hung thủ, báo thù cho cha.”

Nàng nhìn vẻ mặt ngây thơ của Hề Hề, không khỏi tự giễu mình, cười nói: “Xem tỷ này, nói với muội những điều này làm gì chứ. Muội quá đơn thuần, không hề biết thế giới này tàn khốc như thế nào, nhưng Phong tỷ tỷ lại muốn muội mãi mãi có thể hồn nhiên, ngây thơ như bây giờ, ít nhất cũng có thể được vui vẻ.” Xoa xoa đầu Hề Hề, Phong Lăng Ba mỉm cười có chút thê lương. Thật ra nàng cũng chỉ hơn Hề Hề có một, hai tuổi, trước khi cha nàng bị sát hại, chẳng phải nàng cũng là một tiểu thư ngây thơ, tùy hứng, không hiểu sự đời đầy sao, chỉ là khi cha đã mất, nàng mới phát hiện chính mình vẫn được bao bọc tốt mới có thể sống thoải mái như vậy. Cái chết của cha nàng khiến nàng trưởng thành chỉ sau một đêm, là con gái, nàng cũng phải gánh một phần trách nhiệm, cho dù con đường phía trước không biết có những nguy hiểm gì, nhưng nàng cũng không e sợ.

“Những thứ thật sự quan trọng, cho dù phải dùng cả tính mạng cũng phải tự tay mình bảo vệ.” Hề Hề đột nhiên nói. Đây là câu nói mà một lần mẹ từng nói với cha, tuy rằng nàng không hiểu, nhưng khi mẹ nói ra những lời này, trông mẹ thật vĩ đại.

Phong Lăng Ba ngăn người nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hề Hề, trong lòng đột nhiên nghĩ, có lẽ ôm một tâm hồn như trẻ sơ sinh như Hề Hề mới là chuyện hạnh phúc nhất thế gian. Tuy khuôn mặt nàng luôn trông ngơ ngác ngác, nhưng cũng không phải là giả ngu.

Nàng xoa đầu Hề Hề, dịu dàng nói: “Hề Hề, Phong tỷ tỷ sẽ bảo vệ muội thật tốt.”

Hề Hề có chút ngốc nghếch quay lại ôm lấy cánh tay của Phong Lăng Ba, nói với nàng: “Phong tỷ tỷ, muội cũng sẽ bảo vệ tỷ, và cả A Ngạn nữa.” Trong lời nói tràn đầy vẻ nghiêm túc. Trong lòng nàng bỗng thấy ấm áp, ngây ngốc nhìn Hề Hề, đôi mắt sáng lên, trong đó ánh lên vẻ kiên định. Một lúc sau, Phong Lăng Ba bỗng bật cười, gật gật đầu: “Cảm ơn Hề Hề.” Đường nhiên, nếu quên luôn cái tên phía sau thì càng đẹp.

Thị trấn Xích Tùng đã giới nghiêm mấy ngày, nhưng vẫn không phát hiện ra manh mối gì, lại càng cấp bách tìm ra hung thủ. Thật là một vụ án mạng kỳ lạ, cuối cùng quan phủ cũng không biết phải làm thế nào, đành tạm gác vụ án lại để điều tra sau.

Độc Cô Ngạn điều tra tại thị trấn Xích Tùng ba ngày, cũng không phát hiện điều gì liên quan đến tổ chức thần bí. Xem ra rất có khả năng bọn chúng đã rút khỏi Xích Tùng.

Hắn chỉ không hiểu, thật ra tại huyện Tự Vân, tổ chức thần bí đã biết bọn họ bắt đầu điều tra chuyện này, vì sao vẫn tiếp tục hành sự trắng trợn như vậy? Là do không lo sợ, hay còn mục đích đặc biệt gì khác.

Có lẽ đây là lúc phải nói chuyện với Phong Lăng Ba.

“Thu dọn hành lý đi, chúng ta phải nhanh chóng tới Ân Châu.” Sau khi về đến quán trọ, Độc Cô Ngạn lập tức nói với một người đang quanh quẩn bên cạnh hắn như một con chó nhỏ. Hề Hề gật đầu, nhảy về phía

trước đi gọi Phong Lăng Ba.

“Nhị Nha, Đại Mao, đi thôi.” Hề Hề quay về phía Đại Mao và Nhị Nha đã mắt to mắt nhỏ trừng nhau, vẫy vẫy tay với chúng, Nhị Nha phẫn nộ thu hồi ánh mắt, ung dung lắc lắc đuôi, ưu nhã đi về phía Hề Hề. Đại Mao ở phía sau không hiểu gì oa oa lên hai tiếng, không thấy ai để ý đến nó, đành phải nhảy về phía trước, nới đuôi đi theo.

22. Chương 21

Chương 21: Cái chết của trang chủ

Rời khỏi Xích Tùng trấn, bởi vì phải nhanh chóng đến Giang Nam, đi đường lớn hiển nhiên không phải một sự lựa chọn sáng suốt. Vì vậy, Độc Cô Ngạn chọn đường nhỏ, Hề Hề đương nhiên nghe theo lời hắn, còn Phong Lăng Ba cũng không có ý kiến gì.

Cũng may cả ba người đều có vật cưỡi, nhất là Nhị Nha, càng vất vả công lao càng lớn, không chỉ làm vật để cưỡi mà còn kiêm luôn chức năng làm chỗ ngủ cũng như chăn bông. Hề Hề không phải người học võ, đêm mùa xuân thời tiết còn chút se lạnh, lớp lông ấm áp của Nhị Nha quả là tấm chăn bông tốt nhất để tránh gió. Chỉ là, mỗi khi nằng nhiệt tình mời Độc Cô Ngạn cùng ngủ trong cái bụng ấm áp của Nhị Nha thì đều bị đáp trả bằng ánh mắt ánh mắt khinh thường, ngược lại, Phong Lăng Ba hưởng ứng vô cùng hăng hái.

Nhìn Hề Hề vui mình trong lòng Nhị Nha, dần dần ngủ say, Độc Cô Ngạn đứng dậy tiến lại gần Phong Lăng Ba, nhẹ giọng nói: “Phong cô nương, ta có việc thỉnh giáo, liệu có tiện nói chuyện không?”

Phong Lăng Ba có chút kì quái nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Độc Cô Ngạn, không khách khí nói: “Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo [không có việc gì tự nhiên nịnh bợ, không có ý tốt]! Hơn nữa Hề Hề đang ngủ, không ngồi yên ngắm con bé, người với ta có chuyện gì mà nói?” Có chuyện gì có thể quan trọng hơn việc ngắm nhìn tư thế ngủ của Hề Hề?!

Tư thế ngủ của tiểu nha đầu này vô cùng dễ thương, một tay để bên má, một tay nắm lấy đuôi của Nhị Nha, khuôn mặt nhỏ nhắn ngơ ngác sau khi ngủ say khẽ động đậy theo hơi thở, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu lên, nằng nhìn mà tay chân ngứa ngáy, thật muốn nhéo cái má kia một cái!

“Việc này vô cùng hệ trọng, phiền Phong cô nương qua đây một chút.” Độc Cô Ngạn đưa tay tạo thành một động tác mời, Phong Lăng Ba liếc mắt nhìn một cái, vô vô Nhị Nha ý bảo nó canh chừng cho Hề Hề rồi đứng dậy đi theo hắn qua một bên. Đi ngang qua chỗ Hề Hề nằm, nằng chăm chú nhìn Độc Cô Ngạn, phát hiện hắn không thêm liếc nhìn Hề Hề lấy một cái, trong lòng càng cảm thấy không đáng. Loại nam nhân không biết quý trọng này rất cuộc tốt ở chỗ nào?

“Này, Độc Cô Ngạn, Hề Hề thích người như thế, người thích muội ấy một chút thì chết sao?” Đi theo Độc Cô Ngạn đến một khoảng đất trống, ánh trăng như nước bao trùm tất cả, những cơn gió đêm mát lạnh phủ mặt không làm giảm chút nào sự tức giận trong lòng Phong Lăng Ba.

“Xin hỏi Phong cô nương, cô nương là con gái của Phong Mộ Liên của Tam Tuyệt trang, Phong tiền bối?” Độc Cô Ngạn không để ý đến sự khiêu khích của nằng, hỏi thẳng vào vấn đề chính.

“Đúng thì sao?”

“Xin hỏi Phong tiền bối bị sát hại như thế nào?” Độc Cô Ngạn lại tiếp tục hỏi.

Sắc mặt Phong Lăng Ba đông cứng trong nháy mắt, hai bàn tay nắm chặt, trong mắt ánh lên hận ý vô cùng.

Nhắc tới Tam Tuyệt trang, trên giang hồ gần như không người nào không biết, danh tiếng tuyệt đối không thua gì ngôi sao Bắc Đẩu trong võ lâm – Thiếu Lâm tự, cùng năm phái Thiếu Lâm tự, Côn Lôn phái, Không Đẩu môn, Ly Trần cung, Lạc Mai sơn trở thành lục đại môn phái đứng đầu trong giang hồ, có thể thấy được thực lực và sức ảnh hưởng của họ.

Đương nhiên, Tam tuyệt trang cũng là một môn phái đặc biệt nhất trong những môn phái này.

Đặc biệt ngay từ tên gọi của nó.

Cũng như tên gọi, Tam Tuyệt trang đương nhiên có tam tuyệt [tuyệt trong tuyệt đối, ba tuyệt kỹ giỏi nhất võ lâm], nhưng mọi người trong Tam Tuyệt trang đều không biết võ công.

Một đại bang đại phái có thể đứng vững trong võ lâm, võ nghệ cao siêu đương nhiên là gốc rễ sinh tồn, Tam tuyệt trang không có bất cứ đệ tử nào học võ lại có thể có một địa vị đặc biệt ở trên giang hồ như vậy, đương nhiên là có pháp bảo để giành thắng lợi.

Tam Tuyệt gồm cơ tuyệt, độn tuyệt, trang tuyệt.

Cơ tuyệt – Tam Tuyệt trang tinh thông về các loại cơ quan và ám khí, đặc biệt là trang chủ Phong Mộ Liên, từ khi còn trẻ đã được người lúc bấy giờ xưng là “Tam tuyệt thánh thủ”, không chỉ thiết kế được những cơ quan bày rập khéo léo, mà dùng ám khí cũng đạt đến trình độ tuyệt hảo. Rất nhiều người còn chưa nhìn thấy ông xuất thủ đã bị trúng ám khí ngã xuống, đương nhiên, ông am hiểu nhất là dùng châm, nhất là loại ám khí hiếm thấy, Mai Hoa châm. Cấu tạo của loại ám khí này gồm năm chiếc kim thép nối liền với nhau ở đuôi kim, sau khi bắn trúng kẻ địch, Mai Hoa châm phân ra năm hướng, giống như năm cánh của hoa mai. Bởi vậy, ông còn có một biệt hiệu rất thanh nhã là Phong Trung Mai thiếu gia.

Người của Tam tuyệt trang không hề luyện võ, bởi vậy cũng không một chút nội lực nào, khi ám khí phát huy uy lực khó tránh khỏi chịu ảnh hưởng. Nhưng bọn họ đã chế tạo thêm một cơ quan nhỏ có tác dụng phụ trợ khi ám khí bắn ra, bởi vậy, so với phương pháp sử dụng nhiều sức lực lấy nội lực làm chủ, phương pháp sử dụng ít sức lực này ngược lại thật sự không tệ.

Độn tuyệt – cái gọi là độn thuật, chính là ẩn thuật. Lợi dụng sự sắp xếp của ngũ hành bát quái, dùng những đồ vật bình thường làm vật trung gian, trong thời gian ngắn thiết lập thủ thuật che mắt, khiến kẻ khác rơi vào ảo giác mù mịt, sau đó biến mất không dấu vết, so với Ngũ Hành trận mà nói thì càng tinh tế, nhanh chóng, lấy thoát hiểm là điều kiện ưu tiên, thông thường sẽ không khiến người khác bị thương, là một thuật dùng để chạy trốn vô cùng lợi hại.

Trang tuyệt – tức thuật dịch dung. Thuật dịch dung của Tam tuyệt trang tuyệt diệu không chỉ ở chỗ có thể biến đổi dung mạo, vóc dáng, giọng nói, mà còn ở mức độ tương đồng. Có người nói rằng, người của Tam Tuyệt trang chỉ cần ở chung với bất cứ người nào không quá nửa canh giờ liền có thể trở thành bản sao của người đó, nói là bản sao bởi vì họ không chỉ giống nhau về bề ngoài, mà thậm chí giống đến cả tính cách và thói quen, đồng thời có thể mô phỏng đến mức không có điểm gì khác biệt, nếu người thật và bản sao ở cùng một chỗ, dù là người thân quen cũng không thể nhận ra đâu là người thật.

Mà trang chủ thần thông quảng đại của Tam Tuyệt trang lại bị ám hại một cách không minh bạch như thế...

Phong Lăng Ba hiển nhiên đã chìm vào những hồi ức đau khổ, thân thể bất giác run run.

Độc Cô Ngạn hạ tầm mắt nói: “Mong Phong cô nương thứ lỗi, ta vô ý nhắc đến chuyện đau lòng của cô, chỉ là lục đại chủng môn đồng thời bị ám hại, chuyện này quá mức kỳ quái. Gần đây ta có điều tra sự việc, thấy có khả năng Phong tiên bối và những người bị hại có chút liên hệ, mong Phong cô nương có thể nói rõ sự tình để sớm tìm ra hung thủ.”

Phong Lăng ba sau khi hít sâu một hơi dần dần tỉnh táo lại nói: “Ngươi là ai? Ta dựa vào cái gì phải tin ngươi? Hiện nay, ngay cả mình chủ võ lâm cũng không thể xác định được việc này là do ai làm, ngươi dựa vào cái gì lại khẳng định mình có thể tìm được đáp án?” Nếu như có khả năng, nàng hy vọng có thể tự tay báo thù cho cha biết nhường nào.

“Ta chắc rằng cô đã nghe nói đến Phiếu Miếu Phong.” Độc Cô Ngạn nhàn nhạt nói.

“Cho dù ngươi là người của Độc cô gia ở Phiếu Miếu Phong, một mình ngươi có thể làm được gì? Đến bây giờ chúng ta vẫn không có bất kỳ đầu mối nào, e là đã gặp phải đối thủ vô cùng mạnh.” Phong Lăng Ba chán nản nói.

“Đôi khi một người làm lại thuận lợi hơn so với nhiều người cùng hành động rất nhiều, trước tiên cần một nhóm người giúp đỡ có thể phối hợp mật thiết. Ta tin cô nương nhất định muốn tìm ra hung thủ, còn ta cũng muốn nhanh chóng tìm được chân tướng sự việc.” Độc Cô Ngạn cầm một cái hộp trong tay đưa cho Phong Lăng Ba: “Cô nương đã từng gặp thứ này chưa?”

“Đây là sâu gì vậy, trông thật buồn nôn?” Phong Lăng Ba chán ghét quay đầu ra chỗ khác, nàng không thích những con vật mềm mềm như thế này.

“Đây là thủ phạm sát hại hơn mười người ở Chấn Viễn tiêu cực.”

“Cái gì? Con sâu nhỏ như vậy... Ta biết rồi, đây là cổ trùng đúng không?” Nàng rất nhanh đã đưa ra nhận định.

Độc Cô Ngạn tiếp tục nói: “Bây giờ còn chưa thể xác định được đây là loại sâu gì, nhưng ta đã tận mắt nhìn thấy chúng hạ độc giết người ở Chấn Viễn tiêu cực trong nháy mắt, hơn nữa chúng có người nuôi, thức ăn của chúng là máu người.”

“Đáng sợ như vậy sao?” Phong Lăng Ba thốt lên kinh hãi.

“Lúc Phong tiên bối qua đời, tại hiện trường có phát hiện loại sâu này không?” Độc Cô Ngạn hỏi.

“Không có.” Phong Lăng Ba lắc đầu, nói tiếp: “Lúc chúng ta phát hiện ra cha ta... Ông đã tắt thở, thất khiếu chảy máu, toàn thân không hề có vết thương, cũng không phát hiện nội thương. Tuy chúng ta đều cho rằng ông là vì trúng độc mà qua đời, nhưng cũng không thể tìm ra là loại độc gì. Thật đáng giận!” Nàng cắn chặt môi, cố gắng ngăn những giọt nước mắt rơi xuống. Nếu có thể điều tra ra là loại độc gì, nàng có thể căn cứ vào loại độc được mà suy đoán nơi xuất xứ và đuổi theo hung thủ.

“Vậy cô có phát hiện ra xung quanh cha cô có đồ vật gì khác lạ không? Ví dụ như vật này...” Độc Cô Ngạn lấy từ trong người ra một hạt huyết châu đưa cho Phong Lăng Ba.

“Đây là cái gì?” Phong Lăng Ba nhận lấy hạt châu màu đỏ, tỉ mỉ quan sát, màu sắc thật quý dị, giống như được luyện thành từ máu.

“Sau khi trúng độc, máu từ trên mặt bọn họ chảy ra, ngưng tụ thành hạt huyết châu này.” Độc Cô Ngạn dùng ngữ khí bình thản nói ra nội dung kinh người này. Trước đó, tại Tụ Hiền lâu, hắn không đem hạt huyết châu này cho ai xem, bởi vì hắn không rõ Khê Vân các lần này đến Trung Nguyên là có mục đích gì. Nhưng Phong Lăng Ba là con gái của người bị hại, lập trường của nàng không có gì phải nghi ngờ, vô cùng rõ ràng.

Phong Lăng Ba kinh hãi nói không ra lời. Vùng giữa hai chân mày của nàng xuất hiện một hàng nếp nhăn, cẩn thận nhớ lại khung cảnh xung quanh khi phát hiện thi thể cha nàng, Độc Cô Ngạn cũng không thúc giục, chỉ lặng lẽ ở bên cạnh chờ đợi.

“Hình như cũng không có gì khác lạ, khuôn mặt cha ta lúc đó rất bình thản, nếu như không phải thất khiếu chảy máu thì cơ bản không phát hiện là đã tắt thở. A đúng rồi, ta nhớ rồi, lúc cha ta qua đời, tư thế rất kỳ quái, ông đang ngồi thiền.” Nàng la lớn lên, hai con mắt đồng thời mở lớn, bên trong tràn đầy vẻ hoài nghi.

“Ngồi thiền?” Độc Cô Ngạn cũng cảm thấy có điều kỳ quái, mọi người đều biết người trong Tam Tuyệt trang đều không học võ, Phong trang chủ hắn không có thói quen ngồi thiền mới đúng. Quả thực có điểm kỳ lạ.

“Còn có điều gì khác lạ nữa không?” Hắn tiếp tục hỏi.

Phong Lăng Ba cẩn thận suy nghĩ một chút, ngập ngừng nói: “Hình như ... Còn có một con bướm khô ... Chính là một con bướm.”

“Bướm?”

“Là như thế này, khi chúng ta đi vào, cửa sổ phòng cha ta đang mở, bên ngoài có một gốc đại thụ, thỉnh thoảng gió sẽ thổi vào một ít lá cây. Lúc đó ta cho rằng thứ vàng vàng trên mặt đất là lá khô, vô tình giẫm lên. Thế nhưng khi ta cúi giày thì phát hiện dấu vết dưới đế giày đích thị là một cánh bướm, chính là một con bướm, không sai, chỉ là, có lẽ con bướm này đã chết lâu rồi, cánh đều khô hết cả. Ta chỉ nhớ những điều này, không biết có thể từ đó tìm ra chút manh mối gì không, vì cha ta bình thường thích mở cửa sổ để ngắm phong cảnh ở hậu viện, thỉnh thoảng lại có ong bướm bay vào phòng, cũng không phải là chuyện gì lạ. Có lẽ cha ta cũng không phát hiện có xác bướm ở trong phòng.” Phong Lăng Ba tỉ mỉ kể lại tình hình lúc đó.

“Xem ra, chúng ta chỉ còn cách nhanh chóng đi tới Ấn Châu rồi sẽ họp bàn với ngũ đại môn phái, tìm cách lý giải cái chết của ngũ đại cường môn còn lại, có lẽ sẽ tìm ra manh mối.” Độc Cô Ngạn chậm rãi nói, trên mặt không chút biểu cảm nhìn về phía xa.

Màn đêm đen kịt, xa xa những ngọn núi từng điệp nối tiếp nhau, u ám, con đường mờ mịt.

23. Chương 22

Chương 22: Thôn nhỏ không người.

Hề Hề nhìn qua vẻ mặt lạnh lùng của Độc Cô Ngạn, lại nhìn một chút vẻ mặt nghiêm trọng của Phong Lăng Ba, cảm thấy bầu không khí có chút nặng nề, rõ ràng mặt trời còn trên cao, cảnh sắc tươi đẹp như vậy, nhưng nhìn hai người bọn họ như trên đỉnh đầu có mây đen bao phủ vậy.

A, hình như nàng vừa dùng một câu thành ngữ!

Khi còn ở trong cốc, Nhị Nha và Đại Mao đã oán hận chồng chất, trước giờ nhìn nhau luôn cảm thấy không vừa mắt, trước đây còn có thể thỏa chí vui vẻ mà ấu ả lẫn nhau, hôm nay vì trách nhiệm bảo vệ tiểu chủ nhân chúng đành phải kìm nén uất hận trong lòng, miễn cưỡng duy trì biểu hiện tương thân tương ái giả dối, ngoài mặt tỏ vẻ nước giếng không phạm nước sông, chỉ thỉnh thoảng có cơ hội thì mắt to trừng mắt nhỏ, dùng ánh mắt chém giết nhau vô số hiệp.

Lúc này, chiến tranh dường như dần được thăng cấp, đầu tiên chỉ là cuộc chiến bằng ánh mắt, chỉ một lát sau đã phát triển thành dùng tiếng, người gầm một tiếng ta oa oa hai tiếng, giằng co đến bây giờ, cuối cùng cũng chuyển thành động thủ, người cào ta một vuốt, ta đánh người một cánh, lông đen lông trắng bay phấp phới, một báo một chim quần lấy nhau...

Nhưng Hề Hề không để ý đến chúng, khuôn mặt cứng nhắc liên tục đảo qua đảo lại, mà đối tượng nàng đang quan sát là một người vẫn gờ roi thúc ngựa đi phía trước, một người thấp thỏm bất an chậm chạp cưỡi ngựa đi phía sau.

Vì quá tập trung quan sát hai người phía trước, Hề Hề hoàn toàn không chú ý tới đường đi, không nghĩ đến đường núi gập ghềnh, không chú ý bất cẩn một chút nàng đã ngã lăn xuống đất.

Độc Cô Ngạn bỗng hoàn hồn, liếc mắt nhìn người đang ngã nằm dưới đất, yên lặng không nói gì.

Phong Lăng Ba trầm nghĩ: ngã đau như thế nhất định Hề Hề sẽ khóc. Tuy nàng rất thương Hề Hề ngã đau nhưng nàng lại càng muốn xem bộ dạng lúc Hề Hề khóc sẽ như thế nào....

Một báo một chim đang say sưa đánh nhau lại ần ỷ cùng dừng động tác lại, đồng loạt nhìn về phía Hề Hề, đuôi Nhị Nha dựng thẳng đứng lên, bên kia Đại Mao hoảng hốt đến nỗi oa oa kêu loạn cả lên, đôi cánh lớn phất phất làm tung bụi đường. Giữa những âm thanh náo động Hề Hề vẫn im lặng, vô cùng bình tĩnh mà bò dậy, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục đi về phía trước, bụi dính trên người không hề phủi, máu mũi trên mặt... cũng không hề lau. Kết quả mới đi được hai bước, “rầm” một tiếng, lại ngã xuống đất lần nữa.

Nhị Nha cùng Đại Mao cùng im lặng.

Chốc lát trôi qua, ánh nắng vẫn gắt gao như thế, gió vẫn nhẹ nhàng thổi như thế, mà người nằm trên đất cũng như trước... không hề động dậy.

“Cô còn muốn nằm trên đất đến bao giờ?” Một âm thanh lạnh lùng truyền đến từ đỉnh đầu, người mở miệng đầu tiên chính là Độc Cô Ngạn, tuy hắn vẫn ngồi trên ngựa, giọng điệu cũng không thể gọi là nhẹ nhàng.

Hề Hề chậm rãi từ mặt đất bò dậy, đầu cúi thấp, hai vai cũng rũ xuống, giống như một pho tượng gỗ, không hề động dậy. Phong Lăng Ba đang định xuống ngựa, ôm Hề Hề vào lòng an ủi một phen, không ngờ một Độc Cô Ngạn luôn cao ngạo trong mắt nàng lại thả người xuống ngựa, đi tới trước mặt Hề Hề, lạnh lùng ra lệnh: “Ngẩng đầu lên.”

Hề Hề từ từ ngẩng đầu lên, khuôn mặt vẫn không chút thay đổi, máu mũi chảy giàn giụa, trán và hai bên má bám đầy bụi, trên tóc còn có mấy cái lông vũ đen đen, đích thị là của Đại Mao. Ánh mắt lơ đãng của nàng nhìn bất định vào khoảng không phía trước, giống như hồn vía đã rời khỏi thân xác.

Phong Lăng Ba thấy vẻ mặt thất thần của Hề Hề vội vàng nhảy xuống ngựa, lo lắng tiến đến hỏi: “Làm sao vậy? Không phải ngã đến hồng đầu đấy chứ?” Ôi, Hề Hề vốn đã hơi ngốc rồi, không thể bị ngã thành ngốc luôn chứ.

“Biết mất mặt thì nhìn đường cho cẩn thận.” Độc Cô Ngạn nói xong, từ trong người lấy ra một chiếc khăn tay trắng như tuyết đưa cho Hề Hề.

Hề Hề không nhận khăn tay, nhưng đã thu ánh mắt lại, chớp chớp mắt nhìn Độc Cô Ngạn, vẫn giữ nét mặt không chút biểu cảm.

Độc Cô Ngạn đứng bất động.

Máu mũi của Hề Hề vẫn tiếp tục không ngừng chảy.

Cuối cùng hắn không nhìn nổi nữa, đưa tay dè lên trán nàng, làm cảm nàng ngẩng cao, lau bụi và máu trên mặt nàng, thế nhưng hình như mũi của nàng bị thương nghiêm trọng, ngứa cổ một lúc lâu mà máu không những không ngừng chảy mà còn làm nàng ho, hắn đành phải quay đầu lạnh lùng hỏi Phong Lăng Ba: “Có khăn lụa không?”

Phong Lăng Ba nín cười đưa chiếc khăn ra, sau đó lại khoanh tay đứng một bên xem kịch vui.

Độc Cô Ngạn xé chiếc khăn thành nhiều mảnh nhỏ rồi đưa cho Hề Hề, nói: “Nhét vào mũi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hề Hề cứng nhắc, chỉ có đôi mắt là chậm chạp chớp chớp, thoạt nhìn giống một con chó nhỏ tội nghiệp nhưng cũng rất quật cường.

Cuối cùng hắn chán nản nói: “Đừng được voi đòi tiên.”

Hề Hề vươn tay, kéo tay áo hắn lắc lắc, khuôn mặt nhỏ nhắn bám đầy bụi cùng máu làm cho người ta nhìn vừa thương lại vừa giận.

Độc Cô Ngạn nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, dùng vẻ mặt trảng sị chặt tay, quần tròn miếng vải, nhét vào mũi Hề Hề. Hai mũi Hề Hề nhét vải nhìn rất kỳ quái, gương mặt cứng đờ ngẩng lên, nhếch miệng cười với hắn.

Sau khi ngăn được máu mũi, Độc Cô Ngạn lạnh lùng ném cái khăn trong tay đi, Hề Hề vội vàng chạy đến nhặt lên: “Đừng ném...” Bởi vì mũi bị bịt kín, giọng nói tựa như một tiếng dê con kêu, rất nhẹ nhàng đáng yêu.

“Cô giữ lại cái này làm gì?” Độc Cô Ngạn không thể nhịn được nữa gần giọng hỏi.

“Mẹ muội nói, những thứ đáng quý đều nên giữ làm kỷ niệm.” Hề Hề nhặt chiếc khăn dính đầy bụi và... máu mũi lên như nâng một bảo bối, để vào trong lòng, khuôn mặt vẫn vô cảm như trước nhưng lại khiến người bên cạnh có thể cảm nhận được nàng đang rất vui vẻ.

Độc Cô Ngạn không nói thêm một câu, quay đầu sải bước lên ngựa đi tiếp.

“Độc Cô Ngạn, sau này ngươi sẽ là một người cha không tệ nha.” Phong Lăng Ba dành cho hắn một lời nhận xét trúng ngay điểm yếu.

Hắn thoáng ngừng lại, sau đó hai chân lập tức kẹp chặt bụng ngựa, phát roi quất vào mông ngựa, dứt khoát bỏ đi.

Ha ha, thật là dễ xấu hổ, không có tác phong của núi băng.

“A Ngạn, chờ muội một chút...” Hề Hề gọi to, giọng nói như tiếng dê con, nằm sấp trên lưng Nhị Nha, đuổi theo thân ảnh của Độc Cô Ngạn.

Phong Lăng Ba nhìn hai bóng người một trước một sau phía trước, vui vẻ cười thành tiếng, những lo lắng trước đó dường như đã biến mất.

Sông nước mênh mông, những dòng chảy ngoằn ngoèo bao quanh một ngôi làng nhỏ rồi chảy thẳng ra biển. Đã gần tới hoàng hôn, hai bên bờ sông liễu rủ, sắc vàng đã dần bị thay thế bởi sắc xanh, cành lá nhẹ lay theo gió, duyên dáng như một bóng người, đang là mùa xuân, ánh chiều tà cùng làn khói mờ vẽ lên một bức tranh tuyệt đẹp.

Từ thôn Thanh Thủy tới Ân Châu còn khoảng năm ngày đường, Độc Cô Ngạn và Lăng Phong Ba đều ghìm dây cương, từ trên ngựa nhảy xuống, ngắm nhìn cảnh sắc tuyệt vời của Giang Nam, nhất thời có chút xao động. Trên đường đi, màn trời chiếu đất, cũng đi qua núi non trùng điệp nhưng chỉ lo đi tới mà không có tâm trí thưởng thức, hôm nay nhìn thấy cảnh “tiểu kiều lưu thủy nhân gia” [câu trong bài thơ của Mã Trí Viễn, nghĩa: nhà ai dựng mé bờ sông ven cầu], những mệt mỏi trên đường đi dường như đều tan biến tan biến, tâm tình trở nên thoải mái hơn.

Phong Lăng Ba không khỏi thốt lên: “Người ta đều nói Giang Nam đẹp, quả thật không tầm thường, chỉ cần nhìn thấy cảnh bờ sông liễu rủ thế này đã khiến người ta cảm thấy rung động.”

Độc Cô Ngạn chỉ im lặng nhìn sông nước mênh mông, những dòng nước cuộn cuộn chảy.

Phong Lăng Ba “xì” một tiếng, trong lòng thầm nghĩ, thăng nhóc này lại bày ra vẻ mặt trầm lặng, không quan tâm đến hần nữa, nàng quay đầu tìm bóng dáng của Hề Hề. Cô bé kia đang ở trên đường hết nhìn đông lại nhìn tây, cưỡi ngựa xem hoa, thấy cây liễu cũng chạy đến sờ sờ một chút, thấy cây cầu nhỏ lại chạy tới nhảy nhót một chút, vẻ mặt lạnh lùng, người quen nhìn nàng còn biết nàng đang có tâm trạng gì, người không biết lại tưởng nàng có thù oán gì với cảnh liễu, cây cầu ở đây. Lúc này Hề Hề đang nổi hứng hái hoa, chặc chặc, đến cả hoa bìm bịp cũng hái!

“Hề Hề, lại đây.” Phong Lăng Ba vẫy vẫy tay với Hề Hề đang vui vẻ hái hoa dại, Hề Hề nghe lời chạy lại.

“Phong tỷ tỷ, cái này cho tỷ.” Hề Hề ôm trong tay hai bó hoa, đưa một bó cho Phong Lăng Ba, Phong Lăng Ba cảm động liền kéo Hề Hề vào trong lòng: “Hề Hề nhỏ bé, muội thật dễ thương, tỷ tỷ rất rất cảm động...”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hề Hề phút chốc đã bị tòa núi đôi cao ngất của Phong Lăng Ba, nàng cảm thấy như sắp ngạt thở, hai tay đang muốn đẩy ra, Phong Lăng Ba liền dừng cơn xúc động lại, rất nhanh thả nàng ra, nàng lại một lần nữa có thể tự do hít thở không khí trong lành.

“A Ngạn, cái này cho huynh.” Hề Hề đưa bó hoa còn lại đến trước mặt Độc Cô Ngạn, hần nhàn nhạt trả lời: “Giữ lại đi.”

Hề Hề chậm rãi thu hồi cánh tay, chần chừ chần chừ vào bó hoa không nói một lời.

“Được rồi, Hề Hề, Độc Cô Ngạn là nam nhân, hần không thích hoa, nào nào nào, Hề Hề đói bụng rồi, chúng ta đi tìm cái gì ăn được không?” Phong Lăng Ba vội vàng an ủi trái tim vừa bị từ chối của Hề Hề. Hề Hề vừa nghe thấy ăn, lập tức ngẩng đầu, khuôn mặt vô cảm điên cuồng gạt đầu, xem ra là rất đói bụng.

Độc Cô Ngạn nắm dây dẫn ngựa cương đi vào trong thôn, đi được vài bước, hần đưa tay ra ngăn hai người lại, nhẹ giọng nói: “Có gì đó không bình thường.”

Phong Lăng Ba cũng thận trọng hơn: “Sao vậy?” Sau đó nhanh chóng đẩy Hề Hề ra sau lưng bảo vệ.

“Quá yên tĩnh.” Độc Cô Ngạn vừa đi vừa cảnh giác quan sát xung quanh, Đại Mao vỗ cánh bay trước dò đường.

Phong Lăng Ba cẩn thận quan sát một chút, quả thực cảm thấy có điểm kỳ quái, cho dù thôn nhỏ ít người nhưng đã là chiều muộn rồi, cũng nên kết thúc công việc trở về nhà cơm nước nghỉ ngơi, mà trong thôn này, khói bếp cũng không thấy, bóng dáng một con người cũng không, đường nhỏ phía trước vắng vẻ, không một bóng người, nhà cửa hai bên đều đóng chặt.

Hề Hề bị Phong Lăng Ba cẩn thận kéo đi, tuy nàng không hiểu rõ tình hình hiện tại, nhưng có thể cảm giác được bầu không khí đã thay đổi giữa hai bọn họ. Khung cảnh vừa rồi còn yên bình âm áp, nay đã trở nên âm u, quỷ dị.

“Kẹt...”, Độc Cô Ngạn dùng kiếm đẩy nhẹ một cánh cửa, cửa chỉ khập hờ, bị đẩy nhẹ lập tức mở rộng, một mùi ẩm mốc xông vào mũi, cảnh tượng bên trong hoàn toàn hiện ra trước mắt ba người. Đây là căn nhà của một nhà nông bình thường, bài trí đơn giản, tất cả không có gì bất thường ngoại trừ việc không có người ở.

Độc Cô Ngạn đi vào trong, sờ lớp bụi trên bàn, xem ra đã một thời gian không có người xử dụng.

Tiếp tục kiểm tra mấy nhà, tình trạng đều tương tự, trong nhà cũng không có gì khác lạ, chỉ duy nhất một điều là không thấy một bóng người. Nhưng kỳ lạ hơn chính là một nhà nông bình thường đều nuôi gà vịt chó mèo, nhưng tại nơi này những con vật ấy cũng không thấy.

Cả thôn, hoàn toàn không có người ở.

Trời cao trong xanh không một bóng mây, xa xa là núi non trùng điệp, dòng nước xanh biếc gợn sóng, cảnh liêu lay động trong gió, ngói xanh tường trắng đan xen vào nhau, ai có thể nghĩ một ngôi làng đẹp như tranh vẽ thế này lại không có người ở.

Trời dần tối, ánh mặt trời dần dần khuất vào sau núi, chỉ còn lại chút ánh sáng của chiều tà chiếu lên ba người. Bốn phía, ngoại trừ tiếng hít thở của ba người, không còn bất cứ điều gì liên quan đến sự sống ở đây. Độc Cô Ngạn tiến về phía trước, bước chân giẫm lên đá tạo ra những tiếng kêu sột soạt khiến xung quanh có vẻ càng tĩnh mịch.

Phong Lăng Ba có chút căng thẳng nuốt nước miếng, siết chặt tay Hề Hề, Hề Hề nhìn thấy trên trán nàng có rất nhiều mồ hôi liền đưa tay lau đi giúp nàng, nàng quay đầu cười với Hề Hề, nụ cười có chút gượng gạo.

“Ục ục”, một âm thanh kỳ lạ đột ngột vang lên, Phong Lăng Ba nhảy dựng lên hô lớn: “Ai?”

Độc Cô Ngạn đi ở phía trước lập tức quay người hỏi: “Phát hiện chuyện gì?”

Hề Hề nghiêm túc nhìn về phía hai người bọn họ, nhỏ giọng nói: “Là bụng muối kêu...”

Độc Cô Ngạn thở dài một hơi, Phong Lăng Ba chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm vào bụng của Hề Hề, một lúc sau mới phản ứng lại, cười như có như không nhìn Độc Cô Ngạn nói: “Hay là chúng ta tìm một chỗ ăn một chút cơm tối trước đã?” Nơi này ngoại trừ bọn họ, đừng nói là người, đến một sinh vật sống cũng không thấy, càng đi càng đáng sợ, vẫn nhanh chóng tìm vài thứ để lót dạ thì tốt hơn, tránh cho tự mình dọa mình.

Độc Cô Ngạn gật đầu, nhảy lên nóc nhà quan sát xung quanh, sau đó trở về nói với các nàng: “Các cô trước tiên tìm một chỗ ngồi nghỉ, ta đi tìm đồ ăn.” Nói xong, hẩn nhìn thoáng qua Hề Hề, nàng ta còn đang xoa xoa cái bụng.

Phong Lăng Ba gật đầu, hẩn liền lách mình rời đi.

24. Chương 23

Chương 23: Bị tập kích

Hề Hề chống cằm ngồi trên một tảng đá bên ngoài một căn nhà, ngoan ngoãn ngồi chờ Độc Cô Ngạn đi kiếm thức ăn trở về, Nhị Nha cũng lười biếng nằm bên chân nàng. Phong Lăng Ba không ngừng đi lại vòng quanh, không còn cách nào khác, thôn này thoát nhìn đã thấy hết sức quý dị khiến nàng cảm thấy rất lo lắng, mà khi nàng căng thẳng là không thể khống chế được thói quen này.

Đại Mao đột nhiên phi lên trời khiến Phong Lăng Ba giật mình hoảng sợ kêu lên một tiếng, Hề Hề cũng ngẩn người nhìn chằm chằm về phía Đại Mao bay đi.

“Hề Hề, Đại Mao nhà muối làm sao vậy?” Phong Lăng Ba vỗ vỗ ngực, còn chưa hết hoảng hồn.

Hề Hề cúi đầu suy nghĩ một lát mới chần chừ nói: “Có lẽ Đại Mao đói bụng quá, không nhịn được nữa...” Ở đây cái gì cũng không có, đương nhiên cũng không có những thứ Đại Mao hàng ngày thích ăn như côn trùng, cá nhỏ. Lúc trước khi đi qua bờ sông, Đại Mao đã luẩn quẩn vài vòng trên mặt sông cũng không tìm được gì. Thật kỳ lạ, trong sông sao lại không có cá?

Đúng lúc này, Nhị Nha đột nhiên cũng cảnh giác đứng thẳng dậy, mắt nheo lại nhìn về khoảng không phía trước, hàm răng nhe ra, phát ra những tiếng gầm gừ cảnh cáo. Phong Lăng Ba nuốt nước miếng, nhìn theo ánh mắt Nhị Nha nhưng không phát hiện được gì.

“Sao vậy Nhị Nha?” Hề Hề xoa xoa đám lông mao đang dựng thẳng đứng, hỏi.

Nhị Nha tiếp tục phát ra những tiếng gầm gừ, chân trước cào nhẹ xuống đất. Chỉ khi đối mặt với kẻ thù và nguy hiểm nó mới có phản ứng như vậy.

Rất nhanh, những người áo đen từ trên mái nhà đối diện nhảy xuống, xuất hiện trong tầm nhìn của hai nàng, lao tới hai người với tốc độ rất nhanh, mũi kiếm sắc bén hướng thẳng về phía hai nàng, dáng vẻ hung dữ như hổ, hiển nhiên đến với ý định không tốt.

“Phong tỷ tỷ, có người xấu!” Hề Hề tuy hơi chậm chạp nhưng sống trên giang hồ những ngày qua cũng khiến nàng học được cách phân biệt người tốt kẻ xấu, nàng quay đầu nói với Phong Lăng Ba thể cục hiện tại.

Phong Lăng Ba hiển nhiên hiểu được tình cảnh họ đang gặp phải, nhìn đối phương ào ào xông tới, hơn nữa số người cũng không ít, một lần nữa lại nuốt nước miếng, nàng mạnh mẽ tự trấn định bản thân rồi quay lại nói với Hề Hề: “Hề Hề đừng sợ, Phong tỷ tỷ sẽ bảo vệ muội.” Tuy rằng trước đó nàng chưa từng có kinh nghiệm giao đấu với kẻ thù.

Về mặt Hề Hề nghiêm túc trả lời: “Phong tỷ tỷ, muội không sợ.”

Phong Lăng Ba Gật đầu khen ngợi: “Ngoan lắm.” Tay nàng có chút run run, nhưng vẫn kiên định đứng trước mặt Hề Hề, âm thầm nắm chặt ám khí trong tay, chỉ đợi bọn người đó đến gần.

Tên Độc Cô Ngạn này, đúng thời khắc quan trọng hẳn lại đi kiếm thức ăn...

Rất nhanh những kẻ đó đã tiến đến bên cạnh, khăn đen che mặt làm người ta không thể xác định thân phận của bọn chúng, ánh sáng lạnh lẽo của kiếm lóe lên, đâm thẳng tới trước ngực Phong Lăng Ba.

“Vù Vù”, hai cái bóng đen trắng chợt lóe lên trước mặt bọn người áo đen, khiến bọn chúng phải lùi lại mấy bước.

Là Nhị Nha lao đến, móng vuốt sắc nhọn hướng thẳng tới mặt của người áo đen, khiến hắn phải lùi lại. Nhưng ngay sau đó, bọn chúng đã thay đổi thế trận, ba người phía trước nhanh chóng vây quanh Nhị Nha, hai người phía sau tiếp tục nâng kiếm hướng về phía Phong Lăng Ba.

“Rầm” một tiếng, Hề Hề trừng mắt nhìn, hai người ngã sõng soài trên mặt đất, không nhúc nhích. Còn khí thế của Phong Lăng Ba không còn sự hoảng hốt, mơ hồ lúc trước nữa, trên gương mặt diễm lệ là vẻ lạnh lẽo không cho bất cứ kẻ nào xâm phạm. Nàng là tiểu thư của Tam Tuyệt Trang, không thể không phản kháng mà để người khác tùy ý đánh giết được.

Một loạt các âm thanh loạt soạt vang lên, bất ngờ một người áo đen từ trên nóc nhà nhảy xuống, đồng thời một người tấn công chính diện Phong Lăng Ba, Hề Hề ở sát phía sau lưng Phong Lăng Ba mở to mắt nhìn mũi kiếm thẳng tắp hướng vào đỉnh đầu nàng.

“Vù” một tiếng, một bóng đen khác lại lao đến mang theo một trận cuồng phong, khó khăn lắm mới chặn được mũi kiếm của kẻ áo đen, “keng”, tiếng của kiếm chém vào một vật cứng. “Oa”, một tiếng kêu trầm đục vang lên, đích thị là tiếng của Đại Mao, kiếm của người áo đen kia đã bị vuốt của nó đẩy ra, người áo đen phải lùi vài bước, nhưng vuốt của nó không hề bị thương. Đây là loại móng vuốt gì, thật cứng!

“Oa Oa”, Đại Mao kêu lên hai tiếng, vừa giống như đang cảnh báo người áo đen rằng nó không dễ chọc, vừa như an ủi tiểu chủ rằng có nó ở đây, tiểu chủ nhân không cần sợ hãi, Hề Hề ngẩng đầu bắt chuyện với Đại Mao đang bay trên đỉnh đầu nàng: “Đại Mao, em đã về rồi?”

“Oa”, Đại Mao nói thứ ngôn ngữ duy nhất mà nó biết.

“Hề Hề, đứng sát vào lưng tỷ.” Phong Lăng Ba nghiêm nghị nói. Tuy ám khí của nàng do đích thân cha nàng truyền lại, nhưng nàng chưa từng chính thức giao thủ với kẻ xấu, nếu chỉ có vài người nói không chừng nàng và Hề Hề, cộng với sự trợ giúp của Đại Mao và Nhị Nha, có thể an toàn thoát thân, nhưng xem tình hình hiện nay, những kẻ áo đen này không hề ít, còn rất nhiều, dường như vẫn ở trong bóng tối chưa xuất đầu lộ diện.

Một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán chảy xuống, nàng cắn môi, bất luận thế nào, một kẻ tới phải giết một kẻ, bảo vệ tốt cho Hề Hề trước khi Độc Cô Ngạn trở về.

Tay áo khê động, một loạt cây châm nhỏ nhanh như chớp bắn ra những phương hướng khác nhau, nhưng mục tiêu đều hướng tới những người áo đen. Những tên áo đen đang bao vây nàng còn chưa kịp nhìn rõ động tác của nàng đã bị đánh gục, tiếng kêu còn chưa thoát khỏi cổ họng đã ngã xuống đất.

Gần như cùng một lúc, lại thêm mấy người ngã xuống, ngay cả rên một tiếng cũng không kịp.

Đúng vậy, đó chính là tuyệt chiêu “Bạo Vũ Lê Hoa Châm” của nàng, đều hướng vào tử huyệt, hơn nữa trừ khi người kia có tốc độ cực nhanh, nếu không dù cho nhìn thấy hướng đi của châm cũng không cách gì tránh được.

À, thật ra, thỉnh thoảng nàng cũng sẽ nhắm phải những bộ phận không phải tử huyệt của người ta, ví dụ như... cái mông.

Nhị Nha cũng vô cùng lợi hại, ba người bao vây nó nhưng không hề chiếm được lợi thế, trái lại còn thương tích đầy mình. Mà những kẻ lúc này đang chuẩn bị đối phó Phong Lăng Ba cũng có chút kiêng kị với âm khí vô cùng lợi hại của nàng, đôi đèn đều bất động, hình thành trạng thái giằng co.

Hề Hề ở phía sau Phong Lăng Ba ló cái đầu nhỏ nhìn về phía đám người áo đen, giơ ngón tay lên gãi gãi gương mặt, sau đó gật đầu như quyết định một chủ ý gì đó, cầm chằm vào vai của Phong Lăng Ba, Phong Lăng Ba cho rằng nàng có chuyện gì đó nhưng cũng không dám phân tâm, chỉ nhẹ nhàng hỏi: “Hề Hề, sao vậy?” Nàng cũng không dám quay đầu lại, sợ rằng chỉ phân tâm một chút sẽ tạo cơ hội cho những kẻ áo đen kia tấn công.

“Phong tỷ tỷ đừng sợ, muội có cách đánh người xấu.” Giọng nói non nớt của hề hề lộ ra một chút giảo hoạt không hề tương xứng với vẻ mặt thường ngày ra của nàng. Hề Hề ngẩng đầu vẫy vẫy tay với Đại Mao, Đại Mao lập tức bay đến, hạ xuống bên cạnh nàng.

Phong Lăng Ba nghe Hề Hề loạt soạt ở phía sau một hồi, lại nghe nàng vỗ tay nói: “Được rồi Đại Mao, cẩn thận nhé!” Phía sau nổi lên một trận gió, Đại Mao lần thứ hai phi thân lên, hướng thẳng đến đám người áo đen.

Đám người áo đen thấy Đại Mao bay tới, lập tức ăn ý tản ra, tạo thành thế trận hình tròn, dự định bao quanh Đại Mao, mà Nhị Nha đã giải quyết xong ba người bao vây nó từ lâu, lúc này đang liếm móng vuốt, vươn đầu lưỡi liếm liếm vết máu bên mép, sau đó ung dung quay về đứng bên cạnh Hề Hề, định xem trò cười của Đại Mao. Hề Hề vỗ vỗ đầu Nhị Nha khen ngợi: “Nhị Nha giỏi quá!” Nhị Nha vô cùng thân thiết cọ cọ vào người nàng.

Phong Lăng Ba nhất thời không biết nói gì, chủ tớ nhà này thật là ... bình tĩnh. Nhưng nhiều người như vậy, Đại Mao tuy là có sức mạnh to lớn cũng không thể ứng phó hết được.

Chỉ thấy Đại Mao bay đi, không công kích ai, chỉ rung rung đôi cánh trên không trung, tiếng gió “vù vù” truyền đến, Phong Lăng Ba không có cách gì lý giải hành động này. Đây là chiêu thức gì vậy Đại Mao? Định tạo cuồng phong thổi bay bọn chúng sao? Không thể nào chứ...

Những tên áo đen giờ kiểng lên, đang chuẩn bị đồng loạt tấn công, nhưng một khắc sau lại bỏ kiểng xuống, hành động trở lên kì quái.

Bọn chúng, có kẻ như bị say rượu, nghiêng nghiêng ngã ngã, chân nam đá chân chiêu, đi được vài bước rồi ngã xuống, ôm lấy đầu gối, cuộn thành một đoàn như biển chính mình thành một quả bóng, lăn từ bên này sang bên kia, lại từ bên kia lăn sang bên này.

Có kẻ lại điên cuồng lắc lư cái đầu của mình, từ bên trái lắc sang bên phải rồi lại từ bên phải lắc sang bên trái, mặc dù đã có khăn che mặt nhưng Phong Lăng Ba vẫn có thể nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị khi thịt trên mặt bọn chúng lúc ẩn lúc hiện.

Có người lại muốn thử xem cái đầu mình rắn chắc thế nào, liền ôm một gốc đại thụ không ngừng đập đầu vào, trên đầu đã loang lổ vết máu nhưng vẫn không chịu dừng lại.

Còn một người lại tưởng mình là châu chấu, hai tay co lại trước ngực, sau đó hai chân khép lại, bắt đầu nhảy nhảy về phía trước.

Có người lại biến mình thành con heo thích đào đất, hai tay hai chân quỳ rạp trên mặt đất, đầu liên tiếp cọ vào đất, cho đến khi miệng đầy bùn, khăn che mặt cũng gần như bị cọ rách.

Lại có một người hai tay chống thắt lưng, ngửa mặt lên trời, thân thể rung rung, cho dù che mặt nhưng vẫn có thể thấy cái miệng hân đang mở rất lớn, hình như đang cười điên dại, nhưng không hề phát ra âm thanh...

“A, hân cười không ra tiếng ...” Hề Hề ghé vào vai Phong Lăng Ba nói, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn một biểu cảm thờ ơ.

“Hề Hề, bọn chúng bị...” Phong Lăng Ba hoảng hốt nói không lên lời.

Đại Mao lợi hại như vậy? Có thể thổi người ta thành ngốc?!

25. Chương 24

Chương 24: Gặp lại Phỉ Mặc

“Hề Hề, bọn chúng làm sao vậy? Phong Lăng Ba không thể tin đây là kết quả của vài cái vỗ cánh của Đại Mao.

“Muội rắc mấy loại phấn nhảy nhảy, phấn lăn lăn lên cánh của Đại Mao, chỉ cần dính phải bọn họ sẽ biến thành như vậy, phải nhảy suốt ba ngày ba đêm đấy.” Hề Hề nhảy ra từ phía sau Phong Lăng Ba, giọng rất tự hào, Đại Mao nhà nàng thật giỏi, tất phần thật chuẩn!

Phong Lăng Ba trầm mặc, đây đều là cao thủ giang hồ, vậy mà... lại hạ gục một cách dễ dàng như vậy.

“Hề Hề, muội làm tốt lắm, đã giúp Phong tỷ tỷ rất nhiều.” Phong Lăng Ba xoay người nhéo khuôn mặt không biểu cảm của Hề Hề, mặc kệ thế nào trước mắt coi như đã giải quyết được nguy hiểm. Hề Hề ngơ ngác nhếch miệng, ngón tay gãi mặt, trước kia khi nàng lén hắt những loại phấn này lên người động vật cha đều kêu nàng lằng phỉ, cuối cùng chính cha cũng bôi phấn lên người Nhị Nha và Đại Mao. Hừ, đây chính là chỉ cho cha phóng hỏa không cho người khác đốt đèn mà trong sách hay nói!

Sau khi hoàn thành việc được giao Đại Mao lùi về trước mặt Hề Hề, đặc ý kêu lên vài tiếng, cũng may trước đây nó đã từng ăn những loại thuốc còn tệ hơn thế này, khó uống hơn thế này nên đương nhiên loại phấn này không hề ảnh hưởng đến nó.

Hề Hề bắt sờ sờ đầu Đại Mao, khích lệ nó: “Đại Mao thật giỏi.” Đại Mao nghe vậy liền kêu lên vài tiếng, nghe như đang cười khiến Nhị Nha khó chịu quăng lại cho nó một ánh mắt khinh bỉ.

“Vù”, có thứ gì đó xé gió bay đến, Phong Lăng Ba chỉ kịp quay đầu nhìn lại, hai thanh kiếm đang lao thẳng về phía nàng và Hề Hề, chớp mắt đã đến ngay trước mặt, mắt thấy sẽ đâm vào cơ thể hai người.

“Keng, keng” hai tiếng, hai thanh kiếm bị thứ gì đó đánh rơi.

Là ai cứu các nàng? Lẽ nào Độc Cô Ngạn đã trở về.

“Độc Cô khổng tước, người chết ở nơi nào vậy? Người có biết Hề Hề và ta...” Nói được một nửa thì ngừng lại, hai thân ảnh từ trên cao hạ xuống, trong đó một người áo đen nhanh chóng phi về phía hai thanh kiếm vừa bay tới, còn một thân ảnh khác thì nhẹ nhàng, tao nhã hạ xuống đất, đôi mắt phượng hơi nhướng lên, lấp lánh phát sáng.

“Người là ai?” Phong Lăng Ba thì thào hỏi. Nàng chưa từng gặp nam nhân nào yêu mị như vậy.

Hắn mặc một bộ cẩm bào màu tím, cười nhẹ với nàng, trong nháy mắt nàng bỗng cảm thấy ngọt thở. Nam nhân này thật nguy hiểm!

“Tại hạ là Phỉ Mặc.” Phỉ Mặc vẫn mỉm cười trả lời Phong Lăng Ba.

Phong Lăng Ba sững sờ, Phỉ Mặc, chính là các chủ Khê Vân các thần bí sao?

“Tiểu Hi Hi, lâu rồi không gặp, muội chưa quên Mặc ca ca đấy chứ?” Phỉ Mặc đi tới trước mặt Hề Hề ai oán nói, trên mặt vẫn mang nét cười nhẹ, dường như vẫn còn giận, Phong Lăng Ba thấy mà nổi da gà.

“Mặc ca ca.” Hề Hề ngoan ngoan gọi người kia một tiếng.

“Tiểu Hi Hi, phản ứng của muội thật lạnh nhạt nha... Xa nhau lâu như vậy, gặp lại ít nhất cũng phải ôm một cái thật nồng nhiệt chứ.” Phỉ Mặc không hài lòng với phản ứng của Hề Hề khi nhìn thấy hắn, nha đầu kia, đã bỏ rơi hắn thì thôi, xa hắn mấy ngày nay còn đường như không hề nhớ tới hắn.

Hề Hề nhìn vẻ mặt thương cảm của Phỉ Mặc, cảm thấy hình như đã thực sự làm tổn thương hắn không khỏi có chút áy náy, liền tiến tới nhẹ nhàng ôm lấy Phỉ Mặc nói: “Mặc ca ca, cảm ơn huynh đã cứu muội và Phong tỷ tỷ.”

Phong Lăng Ba ngạc nhiên, cái nha đầu này, chẳng phải quá không đề phòng nam nhân hay sao? Tuy nói nữ nhân giang hồ không câu lệ tiểu tiết, nhưng nam nhân này vừa nhìn đã biết là một con sói háo sắc mà! Nàng chỉ liếc một cái đã biết hắn là yêu nghiệt!

“Thế này mới ngoan.” Phỉ Mặc xoa đầu Hề Hề, tay kia vẫn kiên quyết ôm lấy vai Hề Hề, Phong Lăng Ba thấy mà như phát đại hỏa, chỉ muốn tiến đến hất văng mấy móng vuốt chường mắt kia ra. Cái tên Phỉ gì đó ỷ vào quen biết Hề Hề mà đòi tùy tiện sờ mó? Có Phong Lăng Ba nàng ở đây, hắn đừng có mơ...

Kết quả nàng còn chưa kịp tiến lên trên đỉnh đầu đã truyền đến một giọng nói yếu ớt: “Mấy người có thể mang ta xuống được không? Cảm ơn!”

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn, trên nóc nhà có một đứa trẻ đang nằm sấp, tóc buộc thành một túm trên đỉnh đầu, dùng một tấm vải to màu hồng phấn bao thành một nắm tròn, lúc này đang căng thẳng bò trên mái nhà, khuôn mặt trẻ con nhỏ nhắn tràn đầy vẻ cầu xin.

Hề Hề kéo tay áo Phỉ Mặc, hắn dương dương tự đắc kêu lên một tiếng với khoảng không: “Tiểu Vân Vân.” Một bóng đen trong nháy mắt xuất hiện, ngay lập tức lại đứng trước mặt mọi người, đi cùng với hắn là đứa trẻ vừa còn ở trên mái nhà.

“Huyền Vân ca ca!” Hề Hề hất cánh tay Phỉ Mặc bên hông nàng ra, chạy vội về phía Huyền Vân, định dựa theo những gì Mặc ca ca vừa dạy ôm nồng nhiệt một cái, kết quả còn một chút nữa là đến nơi thì Huyền Vân vội vàng tránh ra.

Oa, thực ra hắn cũng muốn ôm Tiểu Hề Hề một cái thật thắm thiết, thế nhưng các chủ đã cười đến mức đất trời biến sắc thế kia, hắn thật sự sợ lắm...

“Tiểu Hi Hi, Tiểu Vân Vân gần đây rất bận, không có thời gian để tắm, hắn sợ làm muội ngạt thở.” Phỉ Mặc lại kéo Hề Hề với vẻ mặt ngốc nghếch về bên cạnh lần nữa, mỉm cười giải thích, khéo mắt liếc về phía Huyền Vân, hàm ý: coi như tiểu tử nhà ngươi thức thời!

Khuôn mặt Huyền Vân lập tức nhăn nhó thành mướp đắng, oan uổng quá, rõ ràng ngày nào hắn cũng tắm, hắn rất thích sạch sẽ mà!

Hề Hề ngây ngốc nhìn về phía Huyền Vân, ánh mắt quét qua người hắn một vòng lại một vòng.

Huyền Vân không biết phải nói thế nào. Đứa trẻ bên cạnh hắn nhìn chăm chăm Phỉ Mặc với vẻ mặt tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn phồng lên như cái bánh bao.

Hề Hề thấy hiếu kỳ liền hỏi: “Em là ai?” Nàng rất muốn sờ sờ cục tròn tròn trên đầu đứa bé kia.

“Chào tỷ tỷ, ta là Hoắc Thanh Trần, tỷ có thể gọi ta là Trần Trần hoặc Tiểu Trần.” Hoắc Thanh Trần rất lễ phép tự giới thiệu bản thân với Hề Hề, đôi mắt to linh động nhấp nháy, mặc dù thấp phần nghi hoặc về vẻ mặt vô cảm của Hề Hề nhưng giọng điệu của vị tỷ tỷ nhỏ này lại vô cùng thân thiện, khiến nó không thể ghét được.

“Chào Trần Trần, tỷ là Tiểu Hề Hề.” Hề Hề đi tới vụng về sờ đầu Hoắc Thanh Trần, tiện thể sờ luôn chòm tóc trên đầu nó, thật cảm động nha, có người gọi nàng là tỷ tỷ kia!

“Hề Hề tỷ tỷ thật tốt! Cả vị mỹ nhân tỷ tỷ bên cạnh nữa, chào tỷ!” Cái miệng nhỏ của Hoắc Thanh Trần tuôn ra những lời ngọt như bôi đường khiến mặt mày Phong Lăng Ba lập tức trở lên rạng rỡ: “Ồi, tuy những lời Trần Trần nói đều là sự thật nhưng nói ra như vậy tỷ sẽ xấu hổ đó, cứ gọi tỷ là Phong tỷ tỷ là được rồi.”

Hoắc Thanh Trần lại ngọt ngào nói tiếp: “Phong tỷ tỷ với Hề Hề tỷ tỷ thật xinh đẹp, Trần Trần chưa từng gặp ai đẹp như hai tỷ cả!” Câu nói chọc Phong Lăng Ba cười không khép được miệng.

Sau khi nịnh nọt hai người phụ nữ ở đây xong, Hoắc Thanh Trần quay về phía Phỉ Mặc với vẻ mặt giận giữ: “Phỉ yêu quái, người thật quá đáng, chỉ lo ôn chuyện với tỷ tỷ xinh đẹp, để lại một mình ta trên mái nhà. Người ... người ngược đãi ta!”

Hề Hề nghe vậy mở to mắt kinh ngạc nhìn về phía Phỉ Mặc, Phỉ ca ca lại bắt nạt một đứa trẻ!

“Ta có sao?” Phỉ mặc tủm tỉm cười hỏi ngược lại.

“Người có, người có, người đương nhiên có!” Hừ, đây tuyệt đối là trả thù, lòng dạ nam nhân này thật hẹp hòi, chẳng qua nó chỉ không cẩn thận nhìn nhầm hắc thành nữ nhân, sau đó nhào vào lòng hắc khóc lóc một chút, vậy mà hắc ghi hận đến tận bây giờ....

“Được rồi, là ta quên.” Phỉ Mặc tỏ vẻ vô tội nhìn về phía Hề Hề, chớp chớp mắt ra vẻ thuần khiết. Người giang hồ đều biết trí nhớ của Khê Vân các chủ hắc không được tốt lắm...

“Người ... Người cố ý!” Hoắc Thanh Trần giận dữ la lớn nhưng Phỉ Mặc chỉ cười không nói gì.

Huyền Vân đi tới kéo Hoắc Thanh Trần khuyên nhủ: “Được rồi, đừng gây chuyện vô lý với các chủ.”

Hoắc Thanh Trần nghe vậy liền bĩu môi, trong lòng không cam chịu trừng mắt nhìn Phỉ Mặc, quay đầu lại phát hiện tay mình đang nằm trong tay Huyền Vân, khuôn mặt đỏ ửng giận dữ hét lên: “Người buông tay ra, người không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?”

“Người là nữ sao?” Phong Lăng Ba cùng Huyền Vân cùng kêu lên, Huyền Vân bỏ tay nàng ra trong chớp mắt, liếc nhìn về phía lồng ngực bằng phẳng vài cái rồi đứng ngậy ra như phỗng.

Hoắc Thanh Trần mếu máo, cuối cùng không chịu nổi nhào vào lòng Hề Hề khóc lớn: “Thật đả kích lòng tự trọng của người ta...”

Hề Hề ôm nàng không biết phải làm sao, nàng không hiểu trong nháy mắt đã xảy ra chuyện gì đả kích Trần Trần đến vậy, nhưng thấy Trần Trần khóc thảm thiết nàng đành đành đành đành: “A, Trần Trần, muội đừng khóc nữa...”

Phong Lăng Ba cũng thấy ngại ngùng, vội vàng chạy tới vỗ vỗ vào lưng Hoắc Thanh Trần cuống quýt nói: “Tiểu Trần Trần đừng khóc nữa, Phong tỷ tỷ thật không tốt, Phong tỷ tỷ không thấy rõ là muội vô cùng đáng yêu, vừa nhìn đã biết là một bé gái, thế nào lại nói là một bé trai? Đừng khóc, đừng khóc nữa nha.”

Hoắc Thanh Trần ngẩng đầu nói: “Phong tỷ tỷ, tỷ thực là người tốt, đâu giống như hai người bọn họ, xấu xa!” Bàn tay bé nhỏ chỉ về hướng Phỉ Mặc cùng Huyền Vân, trên khuôn mặt phúng phính trẻ con không hề có giọt nước mắt nào.

Huyền Vân oan uổng chỉ vào hướng mình, hết đường chối cãi. Nhìn nàng giống một bé gái ở chỗ nào? Ngực phẳng lì, người ngắn gọn, lại mặc y phục vải thô của bé trai, còn búi tóc buồn cười nữa, giống một con khỉ thì có, toàn thân không có chút hương vị nữ nhân, bất cứ ai cũng sẽ nhận nhầm giới tính thôi!

Phỉ Mặc nhướn mày, mỉm cười nhìn mấy tên đang lẩn lộn dưới đất, im lặng liếc mắt nhìn một vòng, những tên áo đen điên cuồng này chắc hẳn bị trúng bột thuốc chinh người của Hề Hề mới có những hành động kỳ dị như vậy, mà theo lực đạo và tốc độ của ám khí mà tên áo đen còn lại vừa ám sát Hề Hề bắn ra, hiển nhiên hẳn không phải hạng nhai nhép như những tên trúng độc này, hẳn rất giáo hoạt, cố ý đợi các nàng lơ là cảnh giác mới ra tay, võ công cũng không phải hạng vừa nên Huyền Phong đi đến bây giờ vẫn chưa quay lại.

Nhân lúc Hoắc Thanh Trần dời sự chú ý đến Đại mao và Nhị Nha, chạy tới nghiên cứu chúng, Phỉ Mặc nhìn về phía Huyền Vân, Huyền Vân gật đầu, lắc mình biến mất.

Hề Hề nhìn chăm chăm về hướng Huyền Vân biến mất sững sờ hồi lâu, lâu đến mức Phỉ Mặc tưởng nàng luyến tiếc khi Huyền Vân rời đi trong lòng cảm thấy không vui thì nàng lại ngơ ngác hỏi một câu: “Vì sao A Ngạn còn chưa trở về?”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-xin-loi-cut-roi>